

Lovforslag nr. L 77. Fremsat den 23. februar 2005 af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj)

Forslag

til

Lov om ændring af udlændingeloven

(Tilknytning til Eurodacforordningen og Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag m.v.)

§ 1

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 808 af 14. juli 2004, som ændret ved lov nr. 429 af 9. juni 2004, foretages følgende ændringer:

1. Overskriften til *kapitel 5 a* affattes således:

»Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen«

2. I § 29 a, stk. 1, ændres »reglerne i EF-asykkonventionen« til: »reglerne i Dublinforordningen«.

3. § 29 a, stk. 2, affattes således:

»Stk. 2. Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.«

4. § 40 a, stk. 1 og 2, affattes således:

»Der optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, eller
- 2) som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som opholder sig ulovligt her i landet med henblik på at kontrollere, om udlændingen

tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,

- 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, eller
- 4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.«

5. I § 40 a, stk. 5, og § 40 b, stk. 5, ændres »10 år efter registreringen« til: »10 år efter optagelsen«.

6. I § 46, stk. 1, ændres »og § 56 a, stk. 1-4, af Udlændingestyrelsen« til: »§ 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen«.

7. Overskriften til *kapitel 8 a* affattes således:

»Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen og Eurodacforordningen m.v.«

8. §§ 58 b-58 e affattes således:

»§ 58 b. Ved Eurodacforordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000

af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen med senere ændringer.

Stk. 2. Ved den centrale Eurodac-enhed forstås i denne lov den centrale enhed i Kommissionen, der på vegne af de lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er ansvarlig for driften af den centrale database, der er omhandlet i Eurodacforordningens artikel 1, stk. 2, litra b.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 21, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet Schengenland.

Stk. 3. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, Dublinforordningen og Eurodacforordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspolitichefen efter § 58 j, stk. 1 og 2, kan videregive oplysninger til den centrale Eurodac-enhed.

§ 58 e. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodacforordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodacforordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er for-

pligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodacforordningen.«

9. Efter § 58 h indsættes:

»§ 58 i. Rigspolitichefen videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til den centrale Eurodac-enhed. Rigspolitichefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til den centrale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 2) udlændingens køn,
- 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer og
- 4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og
- 2) de i stk. 2, nr. 2-4, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspolitichefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra den centrale Eurodac-enhed.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodacforordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitichefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1,

har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., er blevet anerkendt som flygtning i overensstemmelse med flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 2. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitichefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Bliver Rigspolitichefen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den

centrale Eurodac-enhed. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 2 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.«

§ 2

Stk. 1. Tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af ministeren for flygtninge, indvandrere og integration.

Stk. 2. Udlændingelovens § 29 a, stk. 1, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 2, finder ikke anvendelse for anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som er fremsat inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 3. Udlændingelovens § 40 a, stk. 5, § 58 i og § 58 j, som ændret eller indsat ved denne lovs § 1, nr. 5 og 9, finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor udlændingens fingeraftryk er optaget inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske eller grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Lovforslagets formål, baggrund og indhold

Lovforslaget har været fremsat som lovforslag nr. L 35 af 7. oktober 2004 om ændring af udlændingeloven (Folketingstidende 2004-2005, tillæg A, s. 934). Lovforslag nr. L 35 nåede ikke at blive færdigbehandlet, inden der blev udskrevet valg til Folketinget til afholdelse den 8. februar 2005. Det fremsatte lovforslag er identisk med lovforslag nr. L 35 bortset fra enkelte, redaktionelle ændringer.

Den 11. december 2000 vedtog Rådet i skriftlig procedure Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (Eurodacforordningen). Forordningen blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabs Tidende den 15. december 2000 og trådte i kraft samme dag (EF-Tidende 2000 nr. L 316, side 1).

Ved meddelelse nr. 2003/C 5/03 tilkendegav Kommissionen bl.a., at Kommissionen havde truffet de nødvendige tekniske foranstaltninger, således at Eurodacsystemet kunne indlede sit virke den 15. januar 2003 (EF-Tidende 2003 nr. C 5, side 2). Den 15. januar 2003 påbegyndte medlemslandene samt Norge og Island indlæsningen af fingeraftryk i Eurodac-databasen via den centrale enhed i Bruxelles i medfør af Eurodacforordningens bestemmelser herom. Landene har siden haft mulighed for at foretage søgninger i Eurodac-databasen og derved fastslå, om en asylansøger er kendt i et af de øvrige lande.

Norge og Island har indlæst fingeraftryk og foretaget søgninger i Eurodac-databasen i kraft af de to landes aftale med Fællesskabet om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, jf. Rådets afgørelse 2001/258/EF af 15. marts 2001 (EF-Tidende 2001 nr. L 93, side 38), jf. herved afsnit 6.

Den 18. februar 2003 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvar-

lig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (Dublinforordningen) (EF-Tidende 2003 nr. L 50, side 1). Forordningen trådte i kraft den 17. marts 2003. Dublinforordningen afløser EF-asykonventionen (Dublinkonventionen) om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning, der indgives i en af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater.

Norge og Island er tilknyttet Dublinforordningen i kraft af de to landes aftale med Fællesskabet om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, jf. ovenfor.

Kommissionen har afsluttet forhandlingerne om en tilsvarende aftale med Schweiz om Schweiz' deltagelse i Eurodacforordningen og Dublinforordningen. Det forventes, at der vil blive indgået aftale herom mellem Fællesskabet og Schweiz i år, jf. herved afsnit 6.

Som følge af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender, jf. nærmere i afsnit 5, deltog Danmark ikke i vedtagelserne af Eurodacforordningen og Dublinforordningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

Siden Amsterdamtraktaten trådte i kraft den 1. maj 1999, er der vedtaget en række fællesskabsretsakter, der er omfattet af det danske forbehold, og som Danmark ikke har mulighed for at tilslutte sig efter den særlige Schengen-procedure i artikel 5 i Protokollen om Danmarks Stilling. En eventuel dansk tilknytning til disse retsakter vil derfor alene kunne ske ved konkrete mellemstatslige aftaler mellem Danmark og Fællesskabet (i det følgende parallelaftaler).

Sådanne parallelaftaler vil i givet fald kunne indgås med fuld respekt af forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender, idet forbeholdet i Edinburgh-afgørelsen fastlagde, at Danmark deltager fuldt ud i det mellemstatslige samarbejde om retlige og indre anliggender. Forbeholdet retter sig således alene mod, at en del af samarbejdet ved Amsterdamtraktaten blev overstatsligt. Parallelaftalerne vil i givet fald skulle

indgås og gennemføres i dansk ret på samme måde som andre mellemstatslige aftaler (traktater).

Den danske regering har anmodet om, at Danmark bliver tilknyttet Eurodacforordningen og Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag. Kommissionen har tilkendegivet, at Danmarks tilknytning til Eurodac- og Dublinsystemet efter Kommissionens opfattelse kan ske på mellemstatsligt grundlag. Den 8. maj 2003 vedtog Rådet en afgørelse, jf. rådsdokument 8314/03 af 6. maj 2003, om bemyndigelse af Kommissionen til at indlede forhandlinger om dansk tilknytning til begge forordninger på mellemstatsligt grundlag, jf. nærmere herom i afsnit 5.

Rådet har endnu ikke truffet afgørelse om indgåelse af en parallelaftale om dansk tilknytning til Eurodac- og Dublin-systemet. Kommissionen har imidlertid den 20. september 2004 fremsendt et udkast til parallelaftale til Rådet (Aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i Danmark eller en anden EU-medlemsstat, og om »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen). Aftaleudkastet er resultatet af forhandlinger med den danske regering og blev godkendt af parterne den 8. juni 2004.

Der henvises i øvrigt til dette lovforslags bilag 3.

Inden Rådet træffer afgørelse om Fællesskabets indgåelse af parallelaftalen, skal Europa-Parlamentet høres over aftaleudkastet.

Efter aftaleudkastet træder aftalen i kraft den første dag i den anden måned efter de kontraherende parters underretning om, at de har fuldendt deres respektive påkrævede procedurer.

Med henblik på at sikre, at den danske lovgivning kan være på plads, og at Danmark dermed kan tilknytte sig de to retsakter på mellemstatsligt grundlag, så snart procedurerne i EU er afsluttet, fremsættes lovforslaget på nuværende tidspunkt, selvom Rådet endnu ikke har truffet afgørelse om aftaleindgåelsen.

Lovforslaget muliggør således Danmarks tilknytning på mellemstatsligt grundlag til de regler, der følger af Eurodacforordningen, og de regler, der følger af Dublinforordningen som afløsning for reglerne i Dublinkonventionen, jf. herved afsnit 4 og 5.

Såfremt Rådet – mod forventning – måtte ønske ændringer i aftaleudkastet, som regeringen kan tilslutte sig, vil det blive vurderet, om disse skaber behov for justering af de ved lovforslaget foreslåede bestemmelser til opfyldelse af Eurodac- og Dublinforordninger-

nes regler i dansk ret. Der henvises nærmere til afsnit 4 og 5.

Det bemærkes, at det må anses for meget lidt sandsynligt, at aftalens indhold vil blive ændret på væsentlige punkter efter Kommissionens oversendelse af aftaleudkastet til Rådet, idet Rådet allerede i forbindelse med sin beslutning af 8. maj 2003 om at bemyndige Kommissionen til at føre forhandlinger med Danmark om indgåelse af parallelaftaler gav sit principielle tilsagn til indgåelsen af parallelaftale på dette område, og idet de foreliggende parallelaftaleudkast må anses for at ligge fuldt ud inden for rammerne af denne bemyndigelse.

Lovforslaget muliggør endvidere Danmarks deltagelse på mellemstatsligt grundlag i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Island og Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, jf. Rådets afgørelse nr. 2001/258/EF af 15. marts 2001 (EF-Tidende nr. L 93, side 38), der omfatter såvel Eurodac- som Dublinforordningen. Dette muliggør, at reglerne i Dublin- og Eurodacforordningerne, der i dag gælder mellem Fællesskabet og Norge og Island, også vil gælde mellem Danmark og Norge og Island.

Lovforslaget muliggør endvidere Danmarks deltagelse på mellemstatsligt grundlag i den forventede aftale mellem Fællesskabet og Schweiz, hvorved reglerne i Eurodac- og Dublinforordningerne kommer til at gælde mellem Danmark og Schweiz.

Med en vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget i medfør af grundlovens § 19 samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne godkender aftalen om dansk tilknytning til Eurodacforordningen og Dublinforordningen.

Lovforslaget indebærer endvidere, at integrationsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af fremtidige ændringer til de to forordninger eller vedtagelse af yderligere gennemførelsesforanstaltninger i EU, jf. den ved lovforslagets § 1, nr. 8, foreslåede bestemmelse i § 58 d, 1. pkt.

Med en vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget endelig samtykke i medfør af grundlovens § 19 til, at regeringen på Danmarks vegne på mellemstatsligt grundlag kan tilslutte sig, at den ovennævnte aftale mellem Fællesskabet og Island og Norge bliver anvendelig i forhold til Danmark. Tilsvarende giver Folketinget samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne på mellemstatsligt grundlag kan tilslutte sig, at den forventede aftale mellem Fællesskabet og Schweiz bliver anvendelig i forhold til Danmark.

2. Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen (Eurodacforordningen)

Den 11. december 2000 vedtog Rådet i skriftlig procedure Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen (Eurodacforordningen). Forordningen blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 15. december 2000 og trådte i kraft samme dag (EF-Tidende 2000 nr. L 316, side 1).

Der henvises til forordningens tekst, der er optrykt som bilag til udkastet til parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark vedrørende Eurodacforordningen og Dublinforordningen, jf. lovforslagets bilag 3.

Rådets forordning (EF) nr. 407/2002 om visse gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen blev vedtaget den 28. februar 2002. Forordningen blev offentliggjort i EF-Tidende den 5. marts 2002 og trådte i kraft samme dag (EF-Tidende 2002 nr. L 62, side 1). Forordningen er alene af teknisk karakter og gennemgås derfor ikke i det følgende.

2.1. Formålet med Eurodacforordningen

Eurodacforordningen er blevet til på baggrund af et ønske om effektivt at kunne anvende bestemmelserne i EF-asyllkonventionen af 15. juni 1990 (Dublinkonventionen), der indeholder regler om, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af medlemsstaterne. Formålet med Dublinkonventionen er således blandt andet at sikre, at en ansøgning om asyl indgivet på medlemsstaternes område alene behandles i én af medlemsstaterne.

Dublinkonventionen er siden vedtagelsen af Eurodacforordningen blevet afløst af Dublinforordningen, jf. herved afsnit 3. I den forbindelse er det i Dublinforordningens artikel 24, stk. 3, tilkendegivet, at Eurodacforordningens henvisninger til Dublinkonventionen skal forstås som henvisninger til Dublinforordningen.

For at Dublinreglerne kan fungere effektivt må den enkelte asylansøger kunne identificeres på en effektiv og sikker måde. Eurodacsystemet åbner mulighed for at edb-sammenligne fingeraftryk optaget i de enkelte medlemsstater og har til formål at bidrage til en mere

effektiv anvendelse af Dublinreglerne, jf. forordningens artikel 1, stk. 1.

2.2. Indholdet af Eurodacforordningen

I det følgende gennemgås Eurodacforordningens bestemmelser, idet bestemmelser af rent teknisk karakter dog ikke gennemgås.

2.2.1. Den centrale Eurodac-enhed

Eurodacsystemet omfatter en central enhed, en central elektronisk database og midler til videregivelse af oplysninger mellem medlemsstaterne og den centrale database, jf. forordningens artikel 1, stk. 2.

Der oprettes således ifølge forordningens artikel 3, stk. 1, en central enhed i Kommissionen, der på medlemsstaternes vegne er ansvarlig for driften af den centrale elektroniske database, der skal opbevare fingeraftryk af asylansøgere og udlændinge, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et land, der ikke er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab (et tredjeland), og som ikke afvises. Disse lagrede fingeraftryk vil blive anvendt til sammenligning med de fingeraftryksoplysninger, der videregives til den centrale Eurodac-enhed fra de enkelte medlemsstater.

Fingeraftryksoplysninger og andre personoplysninger må kun behandles i Eurodacsystemet til de i Dublinkonventionens artikel 15, stk. 1, omhandlede formål (nu Dublinforordningens artikel 21, stk. 1). Det fremgår af Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, at enhver medlemsstat meddeler enhver anden medlemsstat, der anmoder herom, de personoplysninger om asylansøgeren, som er relevante og tilstrækkelige og ikke omfatter mere, end hvad der kræves for at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, for at behandle asylansøgningen eller for at gennemføre enhver forpligtelse efter forordningen.

2.2.2. Fingeraftryk, der skal optages og videregives til den centrale Eurodac-enhed

Ifølge Eurodacforordningen er medlemsstaterne forpligtede til at optage fingeraftryk af følgende to persongrupper og videregive disse til den centrale Eurodac-enhed:

- Asylansøgere (forordningens artikel 4, stk. 1).
- Udlændinge, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et land, der ikke er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab (et tredjeland), og som ikke afvises (forordningens artikel 8, stk. 1).

2.2.2.1. Behandlingen i Eurodacsystemet af fingeraftryk optaget af asylansøgere

Medlemsstaterne optager omgående fingeraftryk af alle asylansøgere over 14 år og videregiver straks fingeraftryk af alle fingre til den centrale Eurodac-enhed, jf. forordningens artikel 4, stk. 1.

I forordningens artikel 4, stk. 1, er der henvist til, at proceduren for optagelse af fingeraftryk fastlægges efter den pågældende medlemsstats nationale praksis og i overensstemmelse med de beskyttelsesforanstaltninger, der er fastlagt i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's konvention om barnets rettigheder. Begge konventioner er tiltrådt af Danmark og de andre EU-lande.

Sammen med fingeraftryk optaget af en asylansøger videregives oplysning om, hvor og hvornår den pågældende asylansøger har indgivet ansøgning om asyl, asylansøgerens køn, det referencenummer der anvendes i medlemsstaten, datoen for fingeraftrykkets optagelse samt datoen for videregivelsen af oplysningerne til den centrale Eurodac-enhed, jf. forordningens artikel 5, stk. 1.

Fingeraftryk og de samtidig hermed videregivne oplysninger registreres i den centrale Eurodac-database, jf. forordningens artikel 4, stk. 2.

Forordningen foreskriver perioden for fingeraftryksoplysningernes lagring i den centrale Eurodac-database og mulighederne for at slette oplysningerne inden udløbet af denne periode. Det fremgår således af forordningens artikel 6, at fingeraftryksoplysninger optaget af asylansøgere lagres i den centrale Eurodac-database i ti år fra den dato, hvor de pågældende fingeraftryk blev optaget. Efter udløbet af perioden på ti år slettes oplysningerne automatisk i den centrale Eurodac-database.

Efter forordningens artikel 7 slettes fingeraftryksoplysninger optaget af asylansøgere inden udløbet af den tiårige lagringsperiode, så snart den medlemsstat, der har videregivet fingeraftryksoplysningerne til den centrale Eurodac-enhed, bliver klar over, at den pågældende udlænding har opnået statsborgerskab i en af medlemsstaterne.

Forordningens artikel 12, stk. 1, foreskriver endvidere, at fingeraftryksoplysninger optaget af en asylansøger blokeres i den centrale Eurodac-database, såfremt den pågældende person er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning i en af medlemsstaterne, således at der ikke kan ske videresendelse fra den centrale Eurodac-enhed af disse oplysninger. I forordningen er begrebet flygtning defineret som en person, der er anerkendt som flygtning i overensstemmelse med Geneve-konventionen om flygtninge af 28. juli 1951

(FN's Flygtningekonvention), som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, jf. forordningens artikel 2, stk. 1, litra d.

Når den centrale Eurodac-database har været anvendt til registrering af fingeraftryk i fem år, vil der på baggrund af statistisk materiale udarbejdet af den centrale Eurodac-enhed vedrørende personer, der har indgivet ansøgning om asyl i en medlemsstat efter at være blevet anerkendt som flygtning i en anden medlemsstat, blive taget stilling til, hvorvidt fingeraftryksoplysningerne skal slettes, så snart den pågældende er blevet anerkendt som flygtning, eller hvorvidt de skal lagres i den almindelige tiårige lagringsperiode, jf. forordningens artikel 12, stk. 2.

Den centrale Eurodac-enheds forpligtelse til at udarbejde statistisk materiale fremgår af forordningens artikel 3, stk. 3 og 4, hvorefter der blandt andet udarbejdes kvartals- og årsstatistikker vedrørende antallet af datasæt videregivet til enheden fra de enkelte medlemsstater og resultatet af sammenligningerne mellem fingeraftryksoplysningerne i den centrale Eurodac-enhed og de modtagne fingeraftryk fra medlemsstaterne. Endvidere udarbejder den centrale Eurodac-enhed statistisk materiale vedrørende antallet af fingeraftryksoplysninger, som enheden har måttet anmode om at få udleveret på ny, fordi de oprindeligt videregivne oplysninger ikke var egnede til sammenligning i databasen.

Fingeraftryk optaget af asylansøgere sammenlignes ifølge forordningens artikel 4, stk. 3, med samtlige lagrede fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed fra andre medlemsstater og registreret i den centrale Eurodac-database. Fingeraftryk optaget af asylansøgere kan endvidere efter anmodning fra en medlemsstat sammenlignes med fingeraftryk, som medlemsstaten selv tidligere har videregivet til den centrale Eurodac-enhed, jf. forordningens artikel 4, stk. 4.

Ifølge forordningens artikel 4, stk. 5, videregiver den centrale Eurodac-enhed straks resultatet af en sammenligning af fingeraftryksoplysninger til den medlemsstat, der har videregivet de pågældende fingeraftryk, der er blevet sammenlignet med fingeraftryksoplysningerne i den centrale Eurodac-database. I den forbindelse er det i forordningens artikel 4, stk. 6, anført, at den medlemsstat, der modtager resultatet af sammenligningen, omgående kontrollerer det modtagne resultat og foretager den endelige identifikation af oplysningerne i samarbejde med de berørte medlemsstater i overensstemmelse med Dublinkonventionens artikel 15 (nu Dublinforordningens artikel 21).

Oplysninger fra den centrale Eurodac-enhed, der har vist sig at være upålidelige, slettes eller tilintetgøres, så snart det er fastslået, at de er upålidelige, jf. forordningens artikel 4, stk. 6.

2.2.2.2. Behandlingen i Eurodacsystemet af fingeraftryk optaget af udlændinge, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et land, der ikke er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab, og som ikke afvises

Medlemsstaterne optager omgående fingeraftryk af alle udlændinge over 14 år, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et tredjeland, og som ikke afvises, jf. forordningens artikel 8, stk. 1. Den pågældende medlemsstat videregiver straks alle fingeraftryk til den centrale Eurodac-enhed, jf. forordningens artikel 8, stk. 2.

I forordningens artikel 8, stk. 1, er der henvist til, at proceduren for optagelse af fingeraftryk fastlægges i overensstemmelse med de beskyttelsesforanstaltninger, der er fastlagt i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og FN's konvention om barnets rettigheder. Begge konventioner er tiltrådt af Danmark og de andre EU-lande.

Sammen med fingeraftryk optaget af en udlænding, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et tredjeland, og som ikke afvises, videregives oplysninger om, hvor og hvornår pågribelsen har fundet sted, den pågældende udlændings køn, medlemsstatens referencenummer, datoen for fingeraftrykkenes optagelse samt datoen for videregivelsen af oplysningerne til den centrale Eurodac-enhed, jf. forordningens artikel 8, stk. 2.

Fingeraftryk og de samtidig hermed videregivne oplysninger registreres i den centrale Eurodac-database, jf. forordningens artikel 9, stk. 1.

Alle fingeraftryk videregivet til den centrale Eurodac-enhed af udlændinge, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et tredjeland, og som ikke afvises, lagres i den centrale Eurodac-database i to år, jf. forordningens artikel 10, stk. 1. Efter udløbet af den toårige periode slettes oplysningerne automatisk i den centrale Eurodac-database.

Endvidere fremgår det af forordningens artikel 10, stk. 2, at fingeraftryksoplysninger optaget af udlændinge, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et tredjeland, og som ikke afvises, inden udløbet af den toårige lagringsperiode slettes i den centrale Eurodac-database, hvis den medlemsstat, der har videregivet fingeraftryksoplysningerne til den centrale Eurodac-enhed,

får kendskab til, at udlændingen har fået opholdstilladelse eller opnået statsborgerskab i en af medlemsstaterne, eller at udlændingen har forladt medlemsstaternes område.

Fingeraftryk optaget af udlændinge, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et tredjeland, og som ikke afvises, bliver ikke sammenlignet med allerede registrerede fingeraftryk i den centrale Eurodac-database, men registreres i databasen udelukkende med henblik på at danne grundlag for sammenligning med fingeraftryk optaget af asylansøgere, der efterfølgende videregives til den centrale Eurodac-enhed, jf. forordningens artikel 9, stk. 1.

2.2.3. Fingeraftryk, der kan videregives til den centrale Eurodac-enhed

Ifølge forordningens artikel 11, stk. 1, kan medlemsstaterne videregive fingeraftryk optaget af en udlænding over 14 år, der opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, med henblik på at kontrollere, om den pågældende tidligere har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat.

I den forbindelse er det i forordningens artikel 11, stk. 1, litra a-c, anført, at der generelt vil være grund til at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, når udlændingen oplyser tidligere at have indgivet en ansøgning om asyl, men ikke oplyser, i hvilken stat ansøgningen blev indgivet, når udlændingen uden at ansøge om asyl nægter at tage tilbage til sit hjemland med den begrundelse, at tilbagevenden vil bringe den pågældende i fare, eller når udlændingen på anden måde forsøger at forhindre udsendelse af landet ved ikke at medvirke til fastlæggelsen af sin identitet, navnlig ved ikke at vise identitetspapirer eller ved at vise falske identitetspapirer.

Sammen med fingeraftryk optaget af en udlænding, der opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, videregives oplysning om medlemsstatens referencenummer, jf. forordningens artikel 11, stk. 1.

Fingeraftryk optaget af udlændinge, der opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, kan udelukkende videregives til den centrale Eurodac-enhed med henblik på sammenligning med allerede registrerede fingeraftryk optaget af asylansøgere, jf. forordningens artikel 11, stk. 3. Fingeraftrykkene må ikke registreres i den centrale Eurodac-database og må heller ikke sammenlignes med registrerede fingeraftryk af udlændinge, som er pågrebet i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et tredjeland, og som ikke er afvist.

Det fremgår af forordningens artikel 11, stk. 5, at den centrale Eurodac-enhed straks efter videregivelsen af resultatet af sammenligningen til den medlemsstat, der har videregivet fingeraftrykket, sletter de modtagne oplysninger.

Ifølge forordningens artikel 11, stk. 4, jf. artikel 4, stk. 5 og 6, videregiver den centrale Eurodac-enhed straks resultatet af en sammenligning af fingeraftryksoplysninger til den medlemsstat, der har videregivet de pågældende fingeraftryk, der er blevet sammenlignet med fingeraftryksoplysningerne i den centrale Eurodac-database. Den medlemsstat, der modtager resultatet af sammenligningen, kontrollerer omgående det modtagne resultat og foretager den endelige identifikation af oplysningerne i samarbejde med de berørte medlemsstater i overensstemmelse med Dublinkonventionens artikel 15 (nu Dublinforordningens artikel 21).

Oplysninger fra den centrale Eurodac-enhed, der har vist sig at være upålidelige, slettes eller tilintetgøres, så snart det er fastslået, at de er upålidelige, jf. forordningens artikel 11, stk. 4, jf. artikel 4, stk. 6.

2.2.4. Medlemsstaternes og Kommissionens ansvar i forbindelse med videregivelse og behandling af oplysninger i Eurodac-systemet

Efter forordningens artikel 13, stk. 1, er den medlemsstat, der videregiver fingeraftryksoplysningerne til den centrale Eurodac-enhed, ansvarlig for, at optagelsen af fingeraftryk og videregivelsen af fingeraftryk og de øvrige oplysninger, der videregives i henhold til forordningen til den centrale Eurodac-enhed, foregår lovligt. Den medlemsstat, der videregiver fingeraftryksoplysningerne til den centrale Eurodac-enhed, har endvidere ansvaret for, at de oplysninger, der videregives, er korrekte og ajourførte, og at de foranstaltninger, som medlemsstaten er pålagt i medfør af forordningen for så vidt angår registrering, lagring, berigtigelse og sletning af oplysninger i den centrale Eurodac-database, udføres lovligt. Endvidere har den medlemsstat, der videregiver fingeraftryksoplysningerne til den centrale Eurodac-enhed, ansvaret for, at de resultater af sammenligningen af fingeraftryksoplysningerne, der modtages fra den centrale Eurodac-enhed, anvendes lovligt. Endelig påhviler ansvaret for oplysningernes sikkerhed før og under videregivelsen af oplysninger til den centrale Eurodac-enhed og efter modtagelsen af oplysninger fra den centrale Eurodac-enhed den medlemsstat, der videregiver oplysningerne til den centrale Eurodac-enhed, jf. forordningens artikel 13, stk. 2.

Endelig gentages i forordningens artikel 13, stk. 3, medlemsstaternes forpligtelse til at foretage den endelige identifikation af de oplysninger, der modtages fra den centrale Eurodac-enhed, jf. forordningens artikel 4, stk. 6.

Forordningens artikel 13, stk. 4, og artikel 14, stk. 2, jf. artikel 14, stk. 1, pålægger Kommissionen at sørge for sikkerheden i forbindelse med driften af den centrale Eurodac-enhed, herunder at sikre med uautoriseret adgang til databasens oplysninger samt at føre kontrol med registreringen af oplysninger, indlæsningen af oplysninger, adgangen til oplysninger, transmissionen af oplysninger og transporten af oplysninger.

Efter forordningens artikel 14, stk. 1, pålægges medlemsstaterne tilsvarende at forhindre uautoriseret adgang til de oplysninger, der videregives til den centrale Eurodac-enhed, samt at føre kontrol med registreringen af oplysninger, indlæsningen af oplysninger, adgangen til oplysninger, transmissionen af oplysninger og transporten af oplysninger.

2.2.5. Medlemsstaternes adgang til oplysningerne i den centrale Eurodac-database

Ifølge forordningens artikel 15, stk. 1 og 2, har den enkelte medlemsstat adgang til de oplysninger, medlemsstaten har videregivet med henblik på registrering i den centrale Eurodac-database. Hver medlemsstat udpeger de nationale myndigheder, som skal have adgang til disse oplysninger, og meddeler dette til Kommissionen.

En medlemsstat har efter artikel 15, stk. 1, ikke adgang til at søge i eller modtage oplysninger fra den centrale Eurodac-database, som er videregivet af en anden medlemsstat, bortset fra oplysninger om resultatet af en sammenligning i databasen, som medlemsstaten modtager fra den centrale Eurodac-enhed, jf. forordningens artikel 4, stk. 5.

Kun den medlemsstat, der har videregivet oplysninger til den centrale Eurodac-enhed, har efter forordningens artikel 15, stk. 3, adgang til at berigtige, supplere eller slette disse oplysninger. Dette gælder dog ikke for så vidt angår den automatiske sletning eller blokering, der sker i medfør af forordningens artikel 6, artikel 10, stk. 1, og artikel 12, stk. 4, litra a.

2.2.6. Berigtigelse af oplysninger, der er registreret i den centrale Eurodac-database

Det fremgår af forordningens artikel 15, stk. 4, at såfremt en medlemsstat eller den centrale Eurodac-enhed har grund til at formode, at oplysninger, som er registreret i den centrale Eurodac-database, er ukor-

rette eller registreret i strid med forordningen, skal dette hurtigst muligt meddeles den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne til den centrale Eurodac-enhed. Den pågældende medlemsstat er herefter forpligtet til at kontrollere oplysningerne med henblik på omgående ændring eller sletning af oplysningerne, hvis dette er nødvendigt.

Endvidere fremgår det af forordningens artikel 15, stk. 5, at den centrale Eurodac-enhed ikke må videregive eller i øvrigt stille oplysninger fra den centrale Eurodac-database til rådighed for myndigheder i et tredjeland, medmindre dette følger af en særlig fællesskabsaftale om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

Det Europæiske Fællesskab har på nuværende tidspunkt indgået en sådan aftale med Island og Norge og forhandler om indgåelse af en tilsvarende aftale med Schweiz. Der henvises nærmere til [afsnit 6](#).

2.2.7. Den centrale Eurodac-enheds registre

Efter forordningens artikel 16, stk. 1, fører den centrale Eurodac-enhed registre over alle behandlinger af oplysninger i den centrale Eurodac-enhed. Registerne anvendes til i databeskyttelsesøjemed at føre kontrol med lovligheden og sikkerheden i forbindelse med behandlingen af oplysningerne i medlemsstaterne og i den centrale Eurodac-enhed. Registerne skal efter artikel 16, stk. 2, være beskyttet mod uautoriseret adgang og skal som udgangspunkt slettes efter et år, medmindre de er nødvendige for kontrolprocedurer, som allerede er indledt.

2.2.8. Erstatningsansvar

Ifølge forordningens artikel 17, stk. 1, har enhver person eller medlemsstat, der har lidt skade som følge af ulovlig behandling eller anden behandling, der er i strid med forordningens bestemmelser, ret til erstatning fra den medlemsstat, der er ansvarlig for skaden. Den pågældende medlemsstat kan dog fritages helt eller delvist for sit erstatningsansvar, såfremt den kan bevise, at den ikke er skyld i den begivenhed, der har medført skaden.

En medlemsstat kan endvidere efter forordningens artikel 17, stk. 2, ifalde erstatningsansvar, hvis medlemsstatens manglende overholdelse af sine forpligtelser efter forordningen forvolder skade på den centrale Eurodac-database. Dette gælder dog ikke, hvis Kommissionen ikke har taget rimelige skridt til at forhindre skaden i at ske eller til at begrænse dens omfang.

Ifølge forordningens artikel 17, stk. 3, skal et erstatningskrav, der efter artikel 17, stk. 1 eller 2, fremsættes over for en medlemsstat, behandles efter den søgte medlemsstats nationale ret.

2.2.9. Den registrerede persons rettigheder

Forordningen indeholder i artikel 18 bestemmelser om den registrerede persons rettigheder. Ifølge forordningens artikel 18, stk. 1, skal den medlemsstat, der videregiver oplysninger til den centrale Eurodac-enhed, således oplyse den person, som oplysningerne vedrører, om, hvem der er registeransvarlig i forbindelse med registreringen af oplysningerne, formålet med behandlingen af oplysningerne i Eurodac-systemet, hvem oplysningerne videregives til, hvorvidt den pågældende person er forpligtet til at få optaget sine fingeraftryk og personens eventuelle mulighed for at få indsigt i oplysningerne og mulighed for at berigtige disse.

Der foreligger som anført ovenfor efter forordningen en forpligtelse til at optage fingeraftryk af asylansøgere og udlændinge, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et tredjeland, og som ikke afvises. Disse personer skal i forbindelse med optagelsen af fingeraftryk orienteres om de ovenfor anførte oplysninger, jf. forordningens artikel 18, stk. 1.

Udlændinge, der opholder sig ulovligt på en medlemsstats område, og hvor der som anført ovenfor efter forordningen kan optages fingeraftryk med henblik på at kontrollere, hvorvidt den pågældende tidligere har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, skal senest have de ovenfor anførte oplysninger, når fingeraftryksoplysningerne videregives til den centrale Eurodac-enhed, jf. forordningens artikel 18, stk. 1. Dette gælder dog ikke, hvis det viser sig umuligt at tilvejebringe oplysningerne, eller det vil indebære en uforholdsmæssig stor indsats.

Det fremgår endvidere af artikel 18, stk. 2, at den registrerede person i alle medlemsstater kan udøve sine rettigheder i henhold til artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandlingen af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, der blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 23. november 1995 (EF-Tidende 1995 nr. L 281, side 31), i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer.

Direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 er gennemført i dansk lovgivning ved lov nr. 429 af 31. maj 2000 om behandling af personoplysninger (persondata-lov).

ven), jf. Folketingstidende 1999-2000, Tillæg C, sp. 874.

Af artikel 12 i direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 fremgår det, at medlemsstaterne er forpligtede til at sikre, at enhver registreret hos den registeransvarlige frit, uhindret og med rimelige mellemrum og uden større ventetid eller større udgifter kan få oplysninger om, hvorvidt der behandles personoplysninger om den pågældende, og om, hvilken type oplysninger der i givet fald er tale om, og indholdet af disse oplysninger. Endvidere har den registrerede ret til at blive oplyst om formålet med behandlingen og om, hvem der modtager oplysningerne. Endvidere har den registrerede ret til at få oplyst, hvorfra oplysningerne hidrører. Endelig er den registreredes ret til at få oplysninger berigtiget, slettet eller blokeret omhandlet i direktivets artikel 12.

Endvidere fremgår det af forordningens artikel 18, stk. 2, at medlemsstaterne skal give den registrerede meddelelse om, hvilke oplysninger der er registreret i den centrale Eurodac-database om den pågældende, og om, hvilken medlemsstat der har videregivet oplysningerne til den centrale Eurodac-enhed.

Såfremt den registrerede af en medlemsstat nægtes ret til den indsigt, som den pågældende ifølge forordningens artikel 18, stk. 2, er berettiget til, skal den pågældende i overensstemmelse med medlemsstatens love, administrative bestemmelser og procedurer have adgang til at klage herover til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole, jf. forordningens artikel 18, stk. 11.

Efter forordningens artikel 18, stk. 3, kan enhver person i alle medlemsstater anmode om, at oplysninger berigtiges eller slettes, såfremt de registrerede oplysninger er ukorrekte eller ulovligt registreret. Det fremgår i den forbindelse, at den medlemsstat, der har videregivet de ukorrekte eller ulovligt registrerede oplysninger til den centrale Eurodac-enhed, i overensstemmelse med medlemsstatens love, administrative bestemmelser og procedurer er forpligtet til inden for en rimelig frist at berigtige eller slette oplysningerne. Det følger i den forbindelse endvidere af forordningens artikel 18, stk. 4, at de enkelte medlemsstater er forpligtede til at kommunikere med hinanden, såfremt en udlænding i en anden medlemsstat end den, der har videregivet oplysninger om den pågældende, anmoder om berigtigelse eller sletning af oplysninger, jf. forordningens artikel 18, stk. 3.

Med henblik på udøvelse af sine rettigheder i henhold til forordningens artikel 18, stk. 3, kan enhver i overensstemmelse med de love, administrative bestemmelser og procedurer, der gælder i den medlems-

stat, der har videregivet oplysningerne, klage til de kompetente myndigheder eller domstole, jf. forordningens artikel 18, stk. 12.

Hvis den medlemsstat, der har videregivet oplysninger om en udlænding, efter at have kontrolleret de videregivne oplysninger finder, at oplysningerne er ukorrekte eller ulovligt registreret, skal medlemsstaten berigtige eller slette oplysningerne og inden for en rimelig frist skriftligt bekræfte over for den registrerede person, at medlemsstaten har taget skridt til at berigtige eller slette oplysningerne om den pågældende, jf. forordningens artikel 18, stk. 5. Ligeledes skal medlemsstaten give den registrerede person skriftlig meddelelse, såfremt medlemsstaten ikke anerkender, at de oplysninger, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed, er ukorrekte eller ulovligt registreret. Meddelelsen skal indeholde en begrundelse for medlemsstatens beslutning og vejledning om den registrerede persons muligheder for at påklage beslutningen samt eventuelle muligheder for i den forbindelse at modtage økonomisk bistand, jf. forordningens artikel 18, stk. 6.

2.2.10. Tilsynsmyndigheder

Ifølge forordningens artikel 19, stk. 1, drager hver medlemsstat omsorg for, at en national tilsynsmyndighed, udpeget i overensstemmelse med bestemmelserne herom i direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger, i fuld uafhængighed overvåger, at den pågældende medlemsstats behandling og videregivelse af personoplysninger i henhold til forordningen sker lovligt. Medlemsstaterne skal i den forbindelse sørge for, at den nationale tilsynsmyndighed har adgang til rådgivning fra personer med tilstrækkeligt kendskab til fingeraftryksoplysninger, jf. forordningens artikel 19, stk. 2. Den nationale tilsynsmyndighed er endvidere efter forordningens artikel 18, stk. 9 og 10, forpligtet til at bistå den registrerede person med at udøve sine rettigheder, jf. herved afsnit 2.2.9.

Udover de nationale tilsynsmyndigheder oprettes der i medfør af forordningens artikel 20, stk. 1, en uafhængig fælles tilsynsmyndighed bestående af repræsentanter fra de nationale tilsynsmyndigheder, hvor hver delegation har én stemme. Den fælles tilsynsmyndigheds opgaver er bl.a. at overvåge, at de registrerede personers rettigheder ikke krænkes i forbindelse med behandlingen eller brugen af oplysninger i den centrale Eurodac-enhed, og at videregivelse af oplysninger fra den centrale enhed til medlemsstater-

ne sker lovligt, jf. forordningens artikel 20, stk. 2. Ifølge forordningens artikel 20, stk. 3, skal den fælles tilsynsmyndighed endvidere undersøge gennemførelsesproblemer i forbindelse med driften af Eurodac-systemet og behandle problemer, der måtte opstå i forbindelse med de nationale tilsynsmyndigheders kontrol. I den forbindelse skal den fælles tilsynsmyndighed udarbejde anbefalinger med henblik på fælles løsninger af de foreliggende problemer. Den fælles tilsynsmyndighed kan om nødvendigt modtage aktiv bistand til udførelse af sine opgaver fra de nationale tilsynsmyndigheder og bistås endvidere med rådgivning fra personer med tilstrækkeligt kendskab til fingeraftryksoplysninger, jf. forordningens artikel 20, stk. 4 og 5. Endvidere modtager den fælles tilsynsmyndighed bistand i forbindelse med udførelsen af sine opgaver fra Kommissionen, der ifølge forordningens artikel 20, stk. 6, bl.a. er forpligtet til efter anmodning herom at give den fælles tilsynsmyndighed adgang til dokumenter og sagsakter.

Der fastsættes en forretningsorden for den fælles tilsynsmyndighed, der bistås af et sekretariat, hvis opgaver fastsættes i forretningsordenen, jf. forordningens artikel 20, stk. 7.

Medlemmerne af den fælles tilsynsmyndighed er uafhængige og må således ikke ved udførelsen af deres opgaver modtage instrukser fra nogen regering eller noget organ, jf. forordningens artikel 20, stk. 9.

Endelig fremgår det af forordningens artikel 20, stk. 11, at når der ifølge traktaten om Oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (EF-traktaten) artikel 286, stk. 2, oprettes en uafhængig kontrolinstans, overtager denne kontrolinstans de opgaver og beføjelser, der er tillagt den fælles tilsynsmyndighed, og den fælles tilsynsmyndighed nedlægges.

2.2.11. Udgifter

For så vidt angår udgifterne i forbindelse med oprettelsen og driften af den centrale Eurodac-enhed fremgår det af forordningens artikel 21, stk. 1, at Den Europæiske Union afholder udgifterne hertil. Medlemsstaterne afholder udgifterne til oprettelse af de nationale systemer, der skal videregive fingeraftryk til den centrale Eurodac-enhed, samt udgifterne i forbindelse med tilslutning til den centrale Eurodac-enhed og udgifterne til videregivelse og modtagelse af oplysninger til og fra den centrale Eurodac-enhed, jf. forordningens artikel 21, stk. 2 og 3.

2.2.12. Sanktioner

I forordningens artikel 25 anføres det, at medlemsstaterne skal sikre, at anvendelse af oplysninger, der er

registreret i den centrale Eurodac-database, i strid med Eurodac-systemets formål, medfører en passende sanktion.

2.2.13. Eurodacforordningens ikrafttræden og anvendelsesområde

Af forordningens artikel 26 fremgår det, at forordningen ikke finder anvendelse på de geografiske områder, hvor Dublinkonventionen (nu Dublinforordningen) ikke anvendes.

Efter forordningens artikel 27, stk. 1, træder Eurodacforordningen i kraft på dagen for offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Forordningen blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 15. december 2000 og trådte dermed i kraft den 15. december 2000.

Efter forordningens artikel 27, stk. 2, indleder Eurodac-systemet sit virke, når Kommissionen offentliggør en meddelelse herom i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Ved meddelelse nr. 2003/C 5/03 tilkendegav Kommissionen bl.a., at Kommissionen havde truffet de nødvendige tekniske foranstaltninger, således at Eurodac-systemet kunne indlede sit virke den 15. januar 2003 (EF-Tidende 2003 nr. C 5, side 2). Den 15. januar 2003 påbegyndte medlemslandene samt Norge og Island indlæsningen af fingeraftryk i Eurodac-databasen via den centrale enhed i Bruxelles i medfør af Eurodacforordningens bestemmelser herom. Landene har siden haft mulighed for at foretage søgninger i Eurodac-databasen og derved fastslå, om en asylansøger er kendt i et af de øvrige lande.

Norge og Island har indlæst fingeraftryk og foretaget søgninger i Eurodac-databasen i kraft af de to landes aftale med Fællesskabet om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, der omfatter såvel Eurodac- som Dublinforordningen, jf. Rådets afgørelse 2001/258/EF af 15. marts 2001 (EF-Tidende 2001 nr. L 93, side 38).

Det bemærkes, at Kommissionen netop har afsluttet forhandlingerne om en tilsvarende aftale med Schweiz om Schweiz' deltagelse i Eurodacforordningen og Dublinforordningen. Det forventes, at denne aftale vil blive indgået mellem Fællesskabet og Schweiz inden for det kommende år.

Vedrørende Fællesskabets aftaler med Norge og Island samt Schweiz henvises nærmere til afsnit 6.

3. Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (Dublinforordningen)

Den 18. februar 2003 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (Dublinforordningen). Forordningen blev offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 25. februar 2003 (EF-Tidende 2003 nr. L 50, side 1).

Der henvises til forordningens tekst, der er optrykt som bilag til udkastet til parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark vedrørende Eurodacforordningen og Dublinforordningen, jf. lovforslagets bilag 3.

Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (Dublinforordningen), blev vedtaget den 2. september 2003. Forordningen blev offentliggjort i EF-Tidende den 5. september 2003 og trådte i kraft dagen efter (EF-Tidende 2003 nr. L 222, side 3). Forordningen er alene af teknisk karakter og gennemgås derfor ikke i det følgende.

3.1. Formålet med Dublinforordningen

Ifølge Amsterdamtraktaten skal Rådet inden 2004 bl.a. fastlægge de kriterier, der afgør, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

Formålet med Dublinforordningen er i overensstemmelse med Amsterdamtraktaten at skabe et fællesskabsretligt instrument til afløsning af konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater (Dublinkonventionen), der er en mellemstatslig retsakt indgået mellem medlemsstaterne i Det Europæiske Fællesskab.

Ved forhandlingen af Dublinforordningen er Dublinkonventionens bestemmelser desuden blevet revideret i lyset af medlemsstaternes praktiske erfaringer med anvendelsen af konventionen.

3.2. Indholdet af Dublinforordningen

I det følgende gennemgås Dublinforordningens bestemmelser, idet bestemmelser af rent teknisk karakter dog ikke gennemgås.

Ved gennemgangen af Dublinforordningens bestemmelser vil der i relevant omfang blive henvist til de gældende bestemmelser i Dublinkonventionen med en beskrivelse af, hvorvidt Dublinforordningens regler afviger fra konventionens regler. Det bemærkes, at Dublinforordningen overordnet set er opbygget efter samme systematik som Dublinkonventionen, og at forordningen i det væsentlige har samme indhold som Dublinkonventionen, som forordningen skal træde i stedet for.

På en række punkter indeholder forordningen imidlertid ændrede bestemmelser i forhold til Dublinkonventionen, navnlig indeholder Dublinforordningen nye bestemmelser om opretholdelsen af familiens enhed i præasylfasen, om ansvaret for behandlingen af asylansøgninger indgivet af mindreårige, om statuering af en medlemsstats ansvar for behandlingen af en asylansøgning på grundlag af en ansøgers ophold i den pågældende medlemsstat i forlængelse af en ulovlig indrejse på medlemsstaternes område, og om kortere sagsbehandlingsfrister, jf. nærmere herom nedenfor.

3.2.1. De overordnede principper i Dublinforordningen

Forordningens formål er at fastsætte kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, jf. forordningens artikel 1.

Hovedprincippet i Dublinforordningen er således, at en ansøgning om asyl indgivet på medlemsstaternes område alene behandles af én af medlemsstaterne, og at den ansvarlige medlemsstat fastlægges på baggrund af objektive kriterier, jf. forordningens artikel 3, stk. 1. En medlemsstat kan dog uanset de i forordningen nævnte objektive kriterier behandle en asylansøgning, som den får forelagt af en tredjelandstatsborger. I så fald bliver vedkommende medlemsstat den ansvarlige stat i henhold til forordningen og påtager sig de forpligtelser, der er forbundet med dette ansvar, jf. forordningens artikel 3, stk. 2.

Dublinforordningens artikel 3, stk. 1 og 2, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 3, stk. 1, 2 og 4.

Efter forordningens artikel 3, stk. 4, skal asylansøgeren underrettes skriftligt og på et sprog, som den pågældende med rimelighed må forventes at forstå, om

anvendelsen af Dublinforordningen samt om dens frister og dens virkninger.

Dublinforordningens artikel 3, stk. 4, afspejler ikke en tilsvarende regel i Dublinkonventionen.

Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter Dublinforordningen, indledes, så snart en asylansøgning indgives for første gang i en medlemsstat, jf. forordningens artikel 4, stk. 1.

Dublinforordningens artikel 4, stk. 1, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 3, stk. 6.

Indgives en asylansøgning til myndighederne i en medlemsstat af en ansøger, der befinder sig på en anden medlemsstats område, påhviler afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, den medlemsstat, på hvis område asylansøgeren befinder sig, jf. forordningens artikel 4, stk. 4, 1. pkt. Denne medlemsstat underrettes straks af den medlemsstat, der har fået forelagt asylansøgningen, og betragtes derefter i henhold til Dublinforordningen som den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til, jf. forordningens artikel 4, stk. 4, 2. pkt.

Dublinforordningens artikel 4, stk. 4, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 12.

En asylansøger, der indgiver ansøgning om asyl ved en medlemsstats grænser til andre medlemsstater, vil således kunne afvises i medfør af Dublinforordningens artikel 4, stk. 4, ved indrejsen med henblik på, at den medlemsstat, asylansøgeren befinder sig i, indleder en procedure til fastsættelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Det fremgår endvidere af forordningens artikel 4, stk. 5, at den medlemsstat, som asylansøgningen er indgivet til, skal tilbagetage en ansøger, der befinder sig i en anden medlemsstat og dér har indgivet en ny asylansøgning efter at have trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen af proceduren til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Denne forpligtelse bortfalder dog, hvis asylansøgeren i mellemtiden har forladt medlemsstaternes område i en periode på mindst tre måneder eller har fået udstedt opholdstilladelse af en medlemsstat.

Dublinforordningens artikel 4, stk. 5, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 3, stk. 7.

3.2.2. Kriterierne for fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat

Dublinforordningen viderefører princippet fra Dublinkonventionen, hvorefter kriterierne for, hvilken

medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning angives i prioriteret rækkefølge, jf. forordningens artikel 5, stk. 1. I den forbindelse videreføres princippet om, at den medlemsstat, der i videst omfang har medvirket til asylansøgerens indrejse på medlemsstaternes område, f.eks. ved at udstede en opholdstilladelse eller et visum til den pågældende, som udgangspunkt bliver ansvarlig for behandlingen af den pågældendes asylansøgning. Fastlæggelsen af den ansvarlige medlemsstat sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, da asylansøgeren for første gang indgav en ansøgning i en af medlemsstaterne, jf. forordningens artikel 5, stk. 2.

Dublinforordningen udvider imidlertid beskyttelsen af familiens enhed i forhold til reglerne i Dublinkonventionen, idet forordningen forud for de kriterier, der knytter sig til de enkelte medlemsstaters medvirken til asylansøgerens indrejse (artikel 9-12), opstiller nye kriterier for en medlemsstats ansvar, der knytter sig til bevarelsen af familiens enhed (artikel 6-8).

3.2.2.1. Kriterier, der knytter sig til bevarelsen af familiens enhed

Er asylansøgeren en uledsaget mindreårig, er den medlemsstat, hvor et medlem af den pågældendes familie opholder sig lovligt, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om asyl, under forudsætning af at dette er i overensstemmelse med den mindreåriges tarv. Hvis der ikke findes et medlem af den pågældendes familie, der opholder sig lovligt i en af medlemsstaterne, er den medlemsstat, hvori den mindreårige har indgivet sin ansøgning om asyl, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, jf. forordningens artikel 6.

Det følger således af artikel 6, at en mindreårig asylansøger, der ikke har et familiemedlem i en af de andre medlemsstater, og som f.eks. indrejser her i landet og søger asyl på grundlag af et visum udstedt af en anden medlemsstat, ikke skal forsøges overført til den medlemsstat, der har udstedt visum til den pågældende, men derimod skal have ansøgningen om asyl behandlet her i landet.

En uledsaget mindreårig er defineret som en ugift person under 18 år, som ankommer til medlemsstaternes område uden at være ledsaget af en myndig person, der er ansvarlig for den pågældende i henhold til loven eller ifølge sædvane, så længe de ikke reelt befinder sig i en sådan persons varetægt. Definitionen omfatter også mindreårige, der efterlades alene efter at være rejst ind på medlemsstaternes område, jf. forordningens artikel 2, litra h.

Familiemedlemmer i forhold til mindreårige ugifte asylansøgere er defineret som faderen, moderen eller

værgen til den pågældende, jf. forordningens artikel 2, litra i, nr. iii.

Disse særlige regler for mindreårige asylansøgere afspejler ikke tilsvarende regler i Dublinkonventionen.

Har en asylansøger et familiemedlem, der er blevet anerkendt som flygtning efter FN's Flygtningekonvention i en medlemsstat, er det denne medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, såfremt asylansøgeren og det pågældende familiemedlem ønsker det, jf. forordningens artikel 7. Dette gælder, uanset om familien i forvejen var stiftet i hjemlandet.

Familiemedlemmer er defineret som: asylansøgerens ægtefælle eller ugifte partner i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller praksis sidestilles med gifte par i henhold til medlemsstatens udlændingelov; mindreårige børn, såfremt disse er ugifte og økonomisk afhængige af asylansøgeren, uanset om de er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret, som defineret i national ret; og faderen, moderen eller værgen, såfremt asylansøgeren er mindreårig og ugift, jf. forordningens artikel 2, litra i.

Dublinforordningens artikel 7 svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 4.

Har en asylansøger et familiemedlem i en medlemsstat, hvor familiemedlemmet har indgivet en ansøgning om asyl, som der endnu ikke er taget materielt stilling til, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgerens ansøgning om asyl, forudsat de pågældende ønsker det, jf. forordningens artikel 8.

Familiemedlemmer er som beskrevet ovenfor defineret i forordningens artikel 2, litra i.

Dublinforordningens artikel 8 afspejler ikke en tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionen. Det bemærkes dog, at Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen i sin afgørelse nr. 1/2000 af 31. oktober 2000 (EF-Tidende 2000 nr. L 281, side 1) har fastsat kriterier for opretholdelse af familiefællesskab.

3.2.2.2. Kriterier, der knytter sig til de enkelte medlemsstaters medvirken til asylansøgerens indrejse

Er en asylansøger i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, er den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, jf. forordningens artikel 9, stk. 1.

Dublinforordningens artikel 9, stk. 1, svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 5, stk. 1.

Er en asylansøger i besiddelse af et gyldigt visum, er den medlemsstat, der har udstedt dette visum, ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Dette

gælder dog ikke, hvis en medlemsstat repræsenterer en anden medlemsstat i forbindelse med udstedelse af visum. I sådanne repræsentationstilfælde er den medlemsstat, der har ladet sig repræsentere, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen. Det samme gør sig gældende, hvis en medlemsstat har udstedt visum med skriftlig tilladelse fra en anden medlemsstat. I så fald er det den medlemsstat, der har givet skriftlig tilladelse, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen. Det er i den forbindelse præciseret, at i en situation, hvor en medlemsstat navnlig af sikkerhedshensyn, forinden udstedelse af visum hører den centrale myndighed i en anden medlemsstat, udgør denne anden medlemsstats svar på høringen ikke en skriftlig tilladelse i henhold til bestemmelsen, jf. forordningens artikel 9, stk. 2.

Dublinforordningens artikel 9, stk. 2, svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 5, stk. 2, litra a, dog med den ændring, at repræsentationsforhold i forbindelse med visumudstedelse er tilføjat i Dublinforordningens artikel 9, stk. 2.

Er en asylansøger i besiddelse af flere gyldige opholdstilladelser eller visa, foreskriver Dublinforordningens artikel 9, stk. 3, efter hvilke kriterier den ansvarlige medlemsstat skal fastlægges. Det følger således af forordningens artikel 9, stk. 3, litra a, at det højst prioriterede kriterium er, at den medlemsstat, der har udstedt den opholdstilladelse, der giver ret til det længste ophold, eller såfremt flere opholdstilladelser giver adgang til samme længde ophold, den opholdstilladelse der udløber senest, er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Subsidiært vil ansvaret påhvile den medlemsstat, som har udstedt det visum, der udløber senest, hvis de forskellige visa er af samme art, jf. forordningens artikel 9, stk. 3, litra b. Hvis asylansøgeren er i besiddelse af flere gyldige visa af forskellig art, følger det af forordningens artikel 9, stk. 3, litra c, at den medlemsstat, der har udstedt det visum, som har den længste gyldighedsperiode, er ansvarlig. Hvis flere visa har samme gyldighedsperiode, er den medlemsstat, der har udstedt det visum, der udløber senest, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, jf. forordningens artikel 9, stk. 3, litra c.

Dublinforordningens artikel 9, stk. 3, litra a-c, svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 5, stk. 3, litra a-c.

Er asylansøgeren ikke i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse eller et gyldigt visum, men i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der er udløbet for mindre end to år siden, eller et visum eller flere visa, der er udløbet for mindre end seks måneder siden, og

som faktisk har gjort det muligt for den pågældende at indrejse på en medlemsstats område, finder artikel 9, stk. 1, 2 og 3 anvendelse, hvis asylansøgeren ikke har forladt medlemsstaternes område, jf. forordningens artikel 9, stk. 4.

Det fremgår endvidere af Dublinforordningens artikel 9, stk. 4, at en opholdstilladelse, der er udløbet for mere end to år siden, eller et visum, der er udløbet for mere end seks måneder siden, og som faktisk har gjort det muligt for en asylansøger at rejse ind på en medlemsstats område, ikke medfører, at den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visumet, bliver ansvarlig, uanset at asylansøgeren ikke har forladt medlemsstaternes område. Det følger således af artikel 9, stk. 4, at den medlemsstat, hvor ansøgningen er indgivet, i så fald er den ansvarlige medlemsstat.

Dublinforordningens artikel 9, stk. 4, svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 5, stk. 4.

Dublinforordningens artikel 9, stk. 5, præciserer, at det forhold, at opholdstilladelsen eller visumet er udstedt på grundlag af en fiktiv identitet eller misbrug af en anden persons identitet eller ved hjælp af forfalskede, falske eller ugyldige dokumenter, ikke er til hinder for, at ansvaret pålægges den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visumet. Den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visumet, er dog ikke ansvarlig, hvis den kan fastslå, at der er begået svig, efter at dokumentet er udstedt.

Dublinforordningens artikel 10 viderefører princippet fra Dublinkonventionens artikel 6, hvorefter den medlemsstat, hvortil asylansøgeren er indrejst ved ulovligt at krydse medlemsstatens grænse af land-, sø- eller luftvejen fra et tredjeland, som udgangspunkt er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Det følger således af Dublinforordningens artikel 10, stk. 1, at hvis det på grundlag af beviser eller indicier påvises, at en asylansøger ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og at den pågældende er indrejst fra et tredjeland, er den medlemsstat, hvori vedkommende er indrejst ulovligt, ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Endvidere følger det af artikel 10, stk. 1, at den pågældende medlemsstats ansvar ophører 12 måneder efter den dato, hvor grænsen blev passeret ulovligt.

Artikel 10, stk. 1, henviser for så vidt angår kravene til »beviser og indicier« til forordningens artikel 18, stk. 3, hvoraf det fremgår, at der udarbejdes to lister, som revideres med jævne mellemrum, med angivelse af, hvilke beviser og indicier der er tale om efter en i bestemmelsen opstillet grunddefinition på »beviser og indicier«. De gældende lister er optrykt som bilag til Kommissionens forordning (EF)

nr. 1560/2003 af 2. september 2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne.

Det bemærkes, at Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen i afgørelse nr. 1/97 af 9. september 1997 (EF-Tidende 1997 nr. L 281, side 1) på tilsvarende måde opstillede to lister vedrørende bevismidler og indicier.

Endelig bemærkes det, at Dublinforordningens artikel 10, stk. 1, henviser til, at der til brug for at påvise, at en asylansøger ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat kan anvendes de data, der er omhandlet i kapitel III i Eurodacforordningen, der vedrører optagelse og videregivelse af fingeraftryksoplysninger af udlændinge, der pågribes i forbindelse med ulovlig passage af en ydre grænse, jf. nærmere herom i afsnit 2.2.2.2.

Hvis en medlemsstat ikke efter Dublinforordningens artikel 10, stk. 1, kan holdes ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, og hvis det påvises, at asylansøgeren på baggrund af en ulovlig eller i øvrigt udokumenteret indrejse har opholdt sig i en anden medlemsstat i en sammenhængende periode på mindst fem måneder forud for indgivelsen af ansøgningen, er det denne anden medlemsstat, der er ansvarlig for at behandle asylansøgningen, jf. forordningens artikel 10, stk. 2. I den forbindelse er det endvidere i forordningen tilkendegivet, at har asylansøgeren opholdt sig i flere medlemsstater i perioder på mindst fem måneder, er den medlemsstat, hvor asylansøgeren senest har haft et sådant ophold, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Efter Dublinforordningens artikel 11, stk. 1, er en medlemsstat, hvori en asylansøger er indrejst uden krav om visum, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen om asyl. Dette gælder dog ikke, hvis asylansøgningen indgives i en anden medlemsstat, hvor asylansøgeren også er fritaget for visum. I så fald vil den sidstnævnte medlemsstat være ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Dublinforordningens artikel 11, stk. 1, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 7, stk. 1, dog således at Dublinforordningen er tilpasset de forhold, der følger af anvendelsen af konventionen om gennemførelse af Schengen-aftalen (EF-Tidende 2000 nr. L 239, side 19) og visumforordningen (EF-Tidende 1995 nr. L 164, side 1) med senere ændringer.

Indgiver en tredjelandstatsborger en ansøgning om asyl under transitophold i en lufthavns internationale

transitområde i en medlemsstat, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, jf. forordningens artikel 12.

Dublinforordningens artikel 12 svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 7, stk. 3.

Kan det ikke på baggrund af kriterierne i forordningens artikel 9-12 afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, anses den første medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til, for ansvarlig, jf. forordningens artikel 13.

Dublinforordningens artikel 13 svarer efter sit indhold til Dublinkonventionens artikel 8.

3.2.2.3. *Fravigelse af kriterierne for fastlæggelse af den ansvarlige medlemsstat af hensyn til bevarelsen af familiens enhed*

Fører anvendelse af de i Dublinforordningens artikel 6-13 nævnte kriterier til, at en familie, der samtidig indgiver ansøgning om asyl i en medlemsstat, adskilles, skal der efter Dublinforordningens artikel 14 træffes afgørelse om, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af den samlede families ansøgning om asyl. Dette gælder også, såfremt familiens ansøgning ikke indgives samtidig, men dog på tidspunkter, der ligger tilstrækkelig tæt på hinanden til, at procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan gennemføres samlet.

Ifølge artikel 14 er den medlemsstat, der efter forordningens kriterier er ansvarlig for det største antal familiemedlemmer, ansvarlig for behandlingen af ansøgningerne. Hvis det ikke ud fra dette kriterium kan afgøres, hvilken medlemsstat der har ansvaret for behandlingen af ansøgningerne, pålægges ansvaret den medlemsstat, der efter forordningens kriterier er ansvarlig for behandlingen af det ældste medlem af familien, jf. forordningens artikel 14, stk. 1, litra a og b.

Familiemedlemmer er som beskrevet i afsnit 3.2.2.1 defineret i forordningens artikel 2, litra i.

Dublinforordningens artikel 14 afspejler ikke en tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionen.

3.2.3. *Den humanitære klausul*

Dublinforordningens artikel 15, stk. 1, indeholder den såkaldte humanitære klausul, der gør det muligt for medlemsstaterne at sammenføre familiemedlemmer og andre slægtninge, der er økonomisk afhængige af asylansøgeren, når humanitære årsager, navnlig baseret på familiemæssige eller kulturelle hensyn, taler derfor. Anvendelse af den humanitære klausul kræver samtykke fra de berørte personer.

Dublinforordningens artikel 15, stk. 1, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 9.

Dublinforordningens artikel 15, stk. 2 og 3, indeholder nærmere retningslinjer for anvendelsen af den humanitære klausul. Det fremgår således, at medlemsstaterne skal søge at opretholde familiefællesskaber i tilfælde, hvor det ene familiemedlem er afhængig af hjælp fra det andet familiemedlem på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder, under forudsætning af, at der fandtes familiemæssige bånd mellem de pågældende i hjemlandet.

Endvidere skal en uledsaget mindreårig, der har en eller flere slægtninge i en anden medlemsstat, som kan tage sig af vedkommende, om muligt bringes sammen med denne eller disse slægtninge, medmindre dette ikke tjener den mindreåriges tarv bedst.

Retningslinjerne i Dublinforordningens artikel 15, stk. 2 og 3, svarer til kriterierne i artikel 2 i afgørelse nr. 1/2000 af 31. oktober 2000 fra Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen (EF-Tidende 2000 nr. L 281, side 1).

Ifølge Dublinforordningens artikel 15, stk. 5, fastsættes betingelserne og procedurerne for iværksættelse af artikel 15, herunder i givet fald forligsprocedurer til bilæggelse af uoverensstemmelser mellem medlemsstaterne om nødvendigheden af at familiesammenføre de pågældende personer eller om, hvor sammenføringen skal ske, efter proceduren i artikel 27, stk. 2, jf. nærmere om denne procedure i afsnit 3.2.7.

3.2.4. *Den ansvarlige medlemsstats forpligtelser*

Dublinforordningens artikel 16, stk. 1, fastsætter de forpligtelser, der følger af at være den ansvarlige medlemsstat. Det fremgår heraf, at den ansvarlige medlemsstat efter de nærmere regler herom i forordningen, jf. herom i afsnit 3.2.4.1, kan være forpligtet til at overtage en asylansøger, der har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat, eller at afslutte behandlingen af asylansøgningen. Endelig kan den ansvarlige medlemsstat efter de nærmere regler herom i forordningen, jf. herom i afsnit 3.2.4.2, være forpligtet til at tilbagetage en asylansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det, eller en asylansøger, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, eller en tredjelandstatsborger, der tidligere er meddelt afslag på en ansøgning om asyl af medlemsstaten, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det.

Udsteder en medlemsstat opholdstilladelse til en asylansøger, overgår de i artikel 16, stk. 1, nævnte for-

pligtelser til denne medlemsstat, jf. forordningens artikel 16, stk. 2.

En medlemsstats forpligtelser efter artikel 16, stk. 1, bortfalder, hvis tredjelandstatsborgeren har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder. Dette gælder dog ikke, hvis tredjelandstatsborgeren er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse udstedt af den ansvarlige medlemsstat, jf. forordningens artikel 16, stk. 3.

En medlemsstats forpligtelser efter artikel 16, stk. 1, bortfalder endvidere, så snart den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, har truffet og faktisk iværksat de nødvendige foranstaltninger for, at tredjelandstatsborgeren kan vende tilbage til sit hjemland eller et andet land, som den pågældende lovligt kan indrejse i. En forudsætning herfor er, at den ansvarlige medlemsstat har behandlet ansøgningen om asyl og meddelt ansøgeren afslag herpå, eller at ansøgningen om asyl er trukket tilbage af ansøgeren, jf. forordningens artikel 16, stk. 4.

Dublinforordningens artikel 16 svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 10.

3.2.4.1. Betingelser og frister for overtagelse af en asylansøger

Som beskrevet ovenfor er den ansvarlige medlemsstat efter de nærmere regler herom i forordningen forpligtet til at overtage en asylansøger, der har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat.

Proceduren for overtagelse af en asylansøger fremgår af Dublinforordningens artikel 17-19. Det følger heraf, at en medlemsstat, der har modtaget en ansøgning om asyl, og som mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, snarest muligt og senest inden tre måneder efter, at asylansøgningen er indgivet, kan anmode denne anden medlemsstat om at overtage asylansøgeren.

Frem sætter medlemsstaten ikke inden for fristen på tre måneder en anmodning til en anden medlemsstat, påhviler ansvaret for behandlingen af asylansøgningen den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til, jf. forordningens artikel 17, stk. 1.

Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 11, stk. 1, med den ændring, at fristen i Dublinkonventionens artikel 17, stk. 1, er ændret til tre måneder mod seks måneder i Dublinkonventionens artikel 11, stk. 1.

Efter Dublinforordningens artikel 17, stk. 3, skal en anmodning om overtagelse fremsættes ved en standardformular, der vedlægges oplysninger, som gør det muligt for den anmodede medlemsstat at kontrollere,

om den er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen efter forordningens kriterier.

De nærmere regler for udarbejdelse og fremsendelse af anmodningen vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 27, stk. 2, jf. forordningens artikel 17, stk. 3. For nærmere om proceduren i artikel 27, stk. 2, henvises til afsnit 3.2.7.

Dublinforordningens artikel 17, stk. 3, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 11, stk. 2 og 6.

Efter Dublinforordningens artikel 18, stk. 1, skal den anmodede medlemsstat tage stilling til anmodningen om overtagelse af ansøgeren senest to måneder efter forelæggelsen.

Fristen for besvarelse af en anmodning om overtagelse er ændret i forhold til fristen i Dublinkonventionen. Efter Dublinkonventionens artikel 11, stk. 4, er fristen for besvarelse af en anmodning om overtagelse tre måneder.

Efter Dublinforordningens artikel 17, stk. 2, har en medlemsstat, der vil fremsætte anmodning til en anden medlemsstat om overtagelse af en asylansøger, mulighed for at anmode om hurtigt svar på anmodningen. Artikel 17, stk. 2, finder anvendelse i de tilfælde, hvor asylansøgningen er indgivet som følge af, at ansøgeren er meddelt afslag på indrejse eller ophold i medlemsstaten, eller som følge af, at ansøgeren er blevet anholdt for ulovligt ophold, eller hvis asylansøgningen er indgivet som følge af forkyndelse eller gennemførelse af en udsendelsesforanstaltning, og/eller hvis asylansøgeren er frihedsberøvet.

En anmodning om hurtigt svar efter artikel 17, stk. 2, skal indeholde grundene til, at et hurtigt svar er nødvendigt, samt den ønskede frist for besvarelse. Fristen skal være på mindst en uge.

Efter Dublinforordningens artikel 18, stk. 6, skal medlemsstaterne, såfremt de efter artikel 17, stk. 2, anmodes om hurtigt svar på en anmodning om overtagelse af en asylansøger, så vidt muligt overholde tidsfristen. Hvis det undtagelsesvis kan påvises, at behandlingen af en anmodning om overtagelse af en ansøger er særlig kompliceret, kan den anmodede medlemsstat svare efter den i anmodningen fastsatte frist, men under alle omstændigheder skal der svares inden for én måned. I sådanne tilfælde skal den anmodede medlemsstat inden for den oprindeligt fastsatte tidsfrist meddele den medlemsstat, der har fremsat anmodningen om overtagelse, at svarfristen ikke kan overholdes, og at svaret udsættes.

Artikel 17, stk. 2, og artikel 18, stk. 6, om den særlige hasteprocedure afspejler ikke tilsvarende bestemmelser i Dublinkonventionen. En hasteprocedure sva-

rende til den i Dublinforordningens artikel 17, stk. 2, og artikel 18, stk. 6, fremgår af artikel 5 i afgørelse nr. 1/97 af 9. september 1997 truffet af Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen (EF-Tidende 1997 nr. L 281, side 1). Det bemærkes dog, at der ikke i artikel 5 i afgørelse nr. 1/97 af 9. september 1997 er fastsat en øvre grænse på svarfristen svarende til Dublinforordningens artikel 18, stk. 6.

Besvares en anmodning om overtagelse ikke inden udløbet af de i artikel 18, stk. 1, og artikel 18, stk. 6, fastsatte frister på henholdsvis to måneder og maksimalt én måned, anses den anmodede medlemsstat for at have accepteret overtagelsen af asylansøgeren. Det medfører, at den anmodede medlemsstat herefter er forpligtet til at overtage den pågældende asylansøger, herunder til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten, jf. forordningens artikel 18, stk. 7.

Dublinforordningens artikel 18, stk. 7, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 11, stk. 4.

I Dublinforordningens artikel 18, stk. 2, anføres det, at der i forbindelse med proceduren for fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, anvendes beviselamenter og indicier. For så vidt angår kravene til »beviser og indicier« fremgår det af forordningens artikel 18, stk. 3, at der udarbejdes to lister, som revideres med jævne mellemrum, med angivelse af, hvilke beviselamenter og indicier der er tale om efter en i bestemmelsen opstillet grunddefinition på »beviser og indicier«. De gældende lister er optrykt som bilag til Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 af 2. september 2003 om gennemførselsforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne.

Det bemærkes, at Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen i sin afgørelse nr. 1/97 af 9. september 1997 (EF-Tidende 1997 nr. L 281, side 1) på tilsvarende måde opstillede to lister vedrørende bevismidler og indicier.

Beviskravet bør ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for en korrekt anvendelse af Dublinforordningen. Det betyder bl.a., at en medlemsstat i mangel af formelle beviser må acceptere at være ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, såfremt der foreligger sammenhængende indicier, der kan efterprøves, og som er tilstrækkeligt detaljerede til, at ansvaret kan fastslås, jf. forordningens artikel 18, stk. 4 og 5.

Dublinforordningens artikel 18, stk. 4 og 5, afspejler ikke tilsvarende bestemmelser i Dublinkonventionen. Det bemærkes dog, at kravene til beviser er omhandlet i artikel 23 i afgørelse nr. 1/97 af 9. september 1997 truffet af Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen (EF-Tidende 1997 nr. L 281, side 1). Det fremgår bl.a. heraf, at ansvaret for behandlingen af en asylansøgning i princippet skal placeres ved hjælp af mindst mulig bevisførelse, idet for store krav til bevisførelsen vil betyde uforholdsmæssigt lange sagsprocedurer, hvilket ikke er i overensstemmelse med Dublinkonventionens formål.

Dublinforordningens artikel 19 vedrører proceduren efter modtagelsen af en accept på en anmodning om overtagelse. Det følger heraf, at når en medlemsstat har modtaget accept fra en anden medlemsstat på en anmodning om overtagelse af en ansøger, meddeler den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet, ansøgeren afgørelsen om, at ansøgeren vil blive overført til den ansvarlige medlemsstat.

Det fremgår i den forbindelse af forordningens artikel 19, stk. 2, at afgørelsen om overførsel til den ansvarlige medlemsstat skal begrundes og indeholde oplysninger om fristerne for gennemførelsen af overførslen, jf. herom nedenfor. Endvidere skal afgørelsen om nødvendigt indeholde oplysninger om, hvor og hvornår ansøgeren skal møde op, hvis den pågældende selv tager til den ansvarlige medlemsstat. Afgørelsen kan påklages eller indbringes for en domstol. Dette har dog ikke opsættende virkning for gennemførelsen af overførslen, medmindre domstolene eller de kompetente myndigheder træffer beslutning herom i det konkrete tilfælde, såfremt den nationale lovgivning åbner mulighed herfor.

Overførslen af ansøgeren fra den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet, til den ansvarlige medlemsstat sker i overensstemmelse med den førstnævnte medlemsstats nationale ret efter samråd mellem de berørte medlemsstater. Overførsel sker så snart det er fysisk muligt og senest seks måneder efter accepten af anmodningen om overtagelse. Hvis en klage eller en indbringelse for en domstol af en afgørelse om overførsel har opsættende virkning, regnes seks månedersfristen dog fra tidspunktet for afgørelsen af klagen eller indbringelsen, jf. forordningens artikel 19, stk. 3.

Fristen for overførsel af en asylansøger er ændret i forhold til den tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionens artikel 11, stk. 5, hvor fristen er fastsat til senest én måned efter, at anmodningen om overtagelse er imødekommet.

Forlængelsen af fristen for overførsel fra én til seks måneder er sket af hensyn til de praktiske problemer,

F. t. l. vedr. udlændingeloven

som medlemsstaterne er stødt på i forbindelse med anvendelsen af Dublinkonventionen. Der henvises herved til kapitel VI i Kommissionens forslag til Rådets forordning om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (KOM(2001) 447 endelig). Det bemærkes, at den medlemsstat, hvorfra en asylansøger overføres, kan overføre asylansøgeren umiddelbart efter modtagelsen af en accept på overtagelse fra en anden medlemsstat, såfremt dette er muligt. Forlængelsen af fristen for overførsel medfører dermed ikke en pligt for den medlemsstat, hvortil asylansøgningen blev indgivet, til at udsætte overførslen inden for perioden på seks måneder.

Overføres en asylansøger ikke inden for den i artikel 19, stk. 3, nævnte frist på seks måneder, påhviler ansvaret for behandlingen af ansøgningen den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet. Tidsfristen på seks måneder kan dog forlænges til højst ét år, hvis overførslen ikke har kunnet gennemføres på grund af fængsling af asylansøgeren, eller til højst 18 måneder, hvis asylansøgeren er forsvundet, jf. forordningens artikel 19, stk. 4. Artikel 19, stk. 4, indeholder endvidere hjemmel til, at der kan vedtages yderligere regler om gennemførelsen af overførslerne efter proceduren i artikel 27, stk. 2, jf. nærmere herom i afsnit 3.2.7.

Dublinforordningens artikel 19, stk. 4, afspejler ikke en tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionen. Dublinkonventionen foreskriver således ingen konsekvens af, at fristen for overførsel i konventionens artikel 11, stk. 5, ikke overholdes.

Den medlemsstat, der har anmodet en anden medlemsstat om at overtage ansøgeren, udsteder i den forbindelse om nødvendigt et laissez-passer til asylansøgeren, udfærdiget efter den model, der er vedtaget efter proceduren i artikel 27, stk. 2, jf. forordningens artikel 19, stk. 3. For en beskrivelse af proceduren i artikel 27, stk. 2, henvises til afsnit 3.2.7.

Den ansvarlige medlemsstat skal alt efter omstændighederne underrette den anmodende medlemsstat om, at ansøgeren er ankommet til den ansvarlige medlemsstat, eller om, at ansøgeren ikke er mødt op i den ansvarlige medlemsstat inden for den fastsatte frist, jf. forordningens artikel 19, stk. 3.

3.2.4.2. Betingelser og frister for tilbagetagelse af en asylansøger

Som beskrevet i afsnit 3.2.4 er den ansvarlige medlemsstat efter de nærmere regler herom i forordningen

forpligtet til at tilbagetage en asylansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det, eller en asylansøger, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, eller en tredjelandstatsborger, der tidligere er meddelt afslag på en ansøgning om asyl af medlemsstaten, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det.

Proceduren for tilbagetagelse af en asylansøger fremgår af Dublinforordningens artikel 20. Det følger heraf – i lighed med proceduren for overtagelse af en asylansøger, jf. afsnit 3.2.4.1 – at en anmodning om tilbagetagelse skal omfatte tilstrækkelige oplysninger til, at den anmodede medlemsstat kan kontrollere, at den er ansvarlig. Endvidere fremgår det, at den medlemsstat, der anmodes om tilbagetagelse, skal tage stilling til anmodningen så hurtigt som muligt og senest én måned efter anmodningens fremsendelse. Endelig anføres det, at når anmodningen bygger på oplysninger fra Eurodac-systemet, jf. herom afsnit 2, fastsættes svarfristen til to uger, jf. forordningens artikel 20, stk. 1, litra a og b.

Fristen for svar på en anmodning om tilbagetagelse er ændret i forhold til den tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionens artikel 13, stk. 1, litra b, hvor fristen er fastsat til senest otte dage efter forelæggelsen af anmodningen.

Forlængelsen af fristen for svar på en anmodning om tilbagetagelse fra otte dage til én måned er sket af hensyn til de praktiske problemer, som medlemsstaterne er stødt på i forbindelse med anvendelsen af Dublinkonventionen. Det fremgår således af artikel 6 i afgørelse nr. 1/97 af 9. september 1997 truffet af Artikel 18-Udvalget under Dublinkonventionen (EF-Tidende 1997 nr. L 281, side 1), at fristen i Dublinkonventionens artikel 13, stk. 1, litra b, på otte dage i særlige tilfælde kan forlænges, såfremt den anmodede medlemsstat inden for otte dages fristen giver et foreløbigt svar med angivelse af, hvornår endelig svar vil foreligge. Det er i den forbindelse præciseret, at det endelige svar skal foreligge så tidligt som muligt og senest én måned fra datoen for fremsendelsen af det foreløbige svar.

Besvares en anmodning om tilbagetagelse ikke inden udløbet af de i artikel 20, stk. 1, litra b, fastsatte frister på henholdsvis én måned og to uger, anses den anmodede medlemsstat for at have accepteret tilbagetagelsen af asylansøgeren, jf. forordningens artikel 20, stk. 1, litra c.

Accepterer en medlemsstat at tilbagetage en asylansøger, har medlemsstaten pligt til at lade asylansøgeren indrejse på sit område igen. Det fremgår i den forbindelse – i lighed med bestemmelsen om overtagelse i artikel 19, stk. 3 – at overførslen sker i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale ret efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er fysisk muligt og senest seks måneder efter accepten af anmodningen om tilbagetagelse. Hvis en klage eller en indbringelse for en domstol af en afgørelse om overførsel har opsættende virkning, regnes seks månedersfristen dog fra tidspunktet for afgørelsen af klagen eller indbringelsen, jf. forordningens artikel 20, stk. 1, litra d.

Fristen for overførsel er ændret i forhold til den tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionens artikel 13, stk. 1, litra b, hvorefter den accepterende stat er forpligtet til faktisk at tilbagetage asylansøgeren så hurtigt som muligt og senest én måned efter, at den har givet tilsagn om tilbagetagelse. Der henvises til afsnit 3.2.4.2 og beskrivelsen af den tilsvarende bestemmelse i forordningens artikel 19, stk. 3, om overførsel efter accept fra en anden medlemsstat af at overtage behandlingen af en ansøgning om asyl.

Overføres en asylansøger ikke inden for den i artikel 20, stk. 1, litra d, fastsatte frist på seks måneder, påhviler ansvaret den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet. Tidsfristen på seks måneder kan dog forlænges til højst ét år, hvis overførslen ikke kan gennemføres på grund af fængsling af asylansøgeren, eller til højst 18 måneder, hvis asylansøgeren er forsvundet, jf. forordningens artikel 20, stk. 2.

Dublinforordningens artikel 20, stk. 2, afspejler ikke en tilsvarende bestemmelse i Dublinkonventionen. Dublinkonventionen foreskriver således ingen konsekvens af, at fristen for gennemførelse af tilbagetagelsen i konventionens artikel 13, stk. 1, litra b, ikke overholdes.

Efter Dublinforordningens artikel 20, stk. 1, litra e, meddeler den anmodende medlemsstat ansøgeren afgørelsen om, at ansøgeren tilbagetages af den ansvarlige medlemsstat.

Det fremgår i den forbindelse, at afgørelsen om overførsel til den ansvarlige medlemsstat skal begrundes og indeholde oplysninger om fristerne for gennemførelsen af overførslen. Endvidere skal afgørelsen om nødvendigt indeholde oplysninger om, hvor og hvornår ansøgeren skal møde op, hvis den pågældende selv tager til den ansvarlige medlemsstat. Afgørelsen kan påklages eller indbringes for en domstol. Dette har dog ikke opsættende virkning for gennemførelsen af overførslen, medmindre domstolene eller de

kompetente myndigheder træffer beslutning herom i det konkrete tilfælde, såfremt den nationale lovgivning åbner mulighed herfor.

Den medlemsstat, der har anmodet en anden medlemsstat om at tilbagetage ansøgeren, udsteder i den forbindelse om nødvendigt et laissez-passer til asylansøgeren, udfærdiget efter den model, der er vedtaget efter proceduren i artikel 27, stk. 2, jf. forordningens artikel 20, stk. 1, litra e. For en beskrivelse af proceduren i artikel 27, stk. 2, henvises til afsnit 3.2.7.

Den ansvarlige medlemsstat skal alt efter omstændighederne underrette den anmodende medlemsstat om, at ansøgeren er ankommet til den ansvarlige medlemsstat, eller om, at ansøgeren ikke er mødt op i den ansvarlige medlemsstat inden for den fastsatte frist, jf. forordningens artikel 20, stk. 1, litra e.

Endelig fremgår det af Dublinforordningens artikel 20, stk. 3 og 4, at der kan vedtages nærmere regler om beviselementer og indicier og fortolkningen heraf samt om udfærdigelse og fremsendelse af anmodninger om tilbagetagelse og om gennemførelsen af overførsler efter proceduren i artikel 27, stk. 2, jf. nærmere herom afsnit 3.2.7.

3.2.5. *Administrativt samarbejde mellem medlemsstaterne*

Det er af afgørende betydning for anvendelsen af Dublinforordningen, at der mellem medlemsstaterne kan udveksles de nødvendige oplysninger til fastlæggelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter forordningens kriterier.

Det følger af Dublinforordningens artikel 21, hvilke oplysninger der kan udveksles mellem medlemsstaterne, og til hvilket formål de udvekslede oplysninger kan benyttes.

Ifølge Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, litra a-c, meddeler en medlemsstat enhver anden medlemsstat, der anmoder herom, de personoplysninger om asylansøgeren, som er relevante og tilstrækkelige og ikke omfatter mere, end hvad der kræves for at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, at behandle asylansøgningen, eller for at gennemføre enhver forpligtelse efter denne forordning.

Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, litra a-c, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 15, stk. 1.

I Dublinforordningens artikel 21, stk. 2, litra a-g, præciseres arten af de oplysninger, der kan udveksles. Der kan således udveksles oplysninger om asylansøgerens og dennes eventuelle familiemedlemmers identitet (efternavn, fornavn, evt. tidligere navn, kal-

denavn eller pseudonym, nationalitet (nuværende og tidligere), fødselsdato og fødested), identitetspapirer og rejsedokumenter (referencenumre, gyldighedsperiode, udstedelsesdato, udstedende myndighed, udstedelsessted osv.), øvrige oplysninger, der er nødvendige for at fastslå ansøgerens identitet, herunder fingeraftryk, der behandles efter bestemmelserne i Eurodacforordningen, jf. herom afsnit 2, opholdssteder og rejseruter, opholdstilladelser eller visa udstedt af en medlemsstat, stedet for asylansøgningens indgivelse, dato for en eventuel tidligere indgivet asylansøgning, dato for indgivelse af den aktuelle ansøgning, status over sagsbehandlingen og eventuelt indholdet af den trufne afgørelse.

Dublinforordningens artikel 21, stk. 2, litra a-g svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 15, stk. 2, dog således at henvisningen til Eurodacforordningen alene findes i Dublinforordningen. Dublinforordningens artikel 21, stk. 2, litra a-g udgør en udtømmende opregning af arten af de oplysninger, der kan udveksles.

Efter Dublinforordningens artikel 21, stk. 3, kan den ansvarlige medlemsstat desuden, når det er nødvendigt for behandlingen af asylansøgningen, anmode en anden medlemsstat om at meddele de grunde, som asylansøgeren har fremført for sin ansøgning i denne anden medlemsstat, og i givet fald grundene til medlemsstatens afgørelse i sagen. Den adspurgte medlemsstat kan nægte at efterkomme anmodningen, hvis fremsendelsen af disse oplysninger vil kunne skade medlemsstatens væsentlige interesser eller beskyttelsen af den pågældendes eller andres frihedsrettigheder og grundlæggende rettigheder. Asylansøgerens skriftlige samtykke er en betingelse for udlevering af oplysningerne.

Dublinforordningens artikel 21, stk. 3, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 15, stk. 3.

En medlemsstat, der anmodes om oplysninger efter Dublinforordningens artikel 21, er efter bestemmelsen forpligtet til at besvare anmodningen. For at lette den anmodede medlemsstats arbejde hermed er det i forordningens artikel 21, stk. 4, anført, at enhver anmodning om oplysninger skal begrundes. Når en anmodning om oplysninger har til formål at kontrollere, om et af kriterierne for ansvar efter forordningen er opfyldt, skal det endvidere oplyses, hvilket indicium eller hvilken detaljeret og verificerbar oplysning i ansøgerens erklæringer anmodningen er baseret på.

Efter Dublinforordningens artikel 21, stk. 5, skal en medlemsstat besvare en anmodning om oplysninger inden for en frist på seks uger.

Dublinforordningens artikel 21, stk. 4 og 5, afspejler ikke tilsvarende bestemmelser i Dublinkonventionen.

Efter Dublinforordningens artikel 21, stk. 6, kan udveksling af oplysninger kun finde sted mellem myndigheder, som hver medlemsstat har udpeget og meddelt Kommissionen, der informerer de andre medlemsstater herom. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er nævnt i artikel 21, stk. 1, og oplysningerne må alt efter deres art og den modtagende myndigheds kompetence kun meddeles de myndigheder og retsinstanser i hver medlemsstat, der har til opgave at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, at behandle asylansøgningen eller at gennemføre enhver forpligtelse efter forordningen, jf. forordningens artikel 21, stk. 7.

Den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, påser, at de er korrekte og ajourførte. Viser det sig, at den pågældende medlemsstat har meddelt urigtige oplysninger eller oplysninger, som ikke burde have været meddelt, underrettes den medlemsstat, der har modtaget oplysningerne, straks herom, således at oplysningerne kan berigtiges eller slettes, jf. forordningens artikel 21, stk. 8.

Dublinforordningens artikel 21, stk. 6-8, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 15, stk. 4-6.

Efter Dublinforordningens artikel 21, stk. 9, har asylansøgeren efter anmodning ret til at blive gjort bekendt med, hvilke oplysninger der behandles om den pågældende. I den forbindelse er det anført, at såfremt asylansøgeren finder, at en eller flere bestemmelser i Dublinforordningen eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EF-Tidende 1995 nr. L 281, side 31) er blevet overtrådt, herunder navnlig, hvis oplysningerne er ufuldstændige eller urigtige, har den pågældende ret til at kræve, at oplysningerne berigtiges, slettes eller blokeres.

Den myndighed, der berigtiger, sletter eller blokerer oplysningerne, underretter alt efter omstændighederne den stat, der har fremsendt oplysningerne, eller den medlemsstat, der har modtaget dem.

Dublinforordningens artikel 21, stk. 9, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 15, stk. 7.

De berørte medlemsstater registrerer fremsendelsen og modtagelsen af de udvekslede oplysninger, jf. forordningens artikel 21, stk. 10, og opbevarer ikke op-

lysningerne længere end nødvendigt af hensyn til formålet med udvekslingen, jf. forordningens artikel 21, stk. 11. Det er i den forbindelse i forordningens artikel 21, stk. 12, præciseret, at det påhviler de medlemsstater, der hverken behandler oplysningerne ved hjælp af edb eller indfører oplysningerne i et register, at træffe passende foranstaltninger til at sikre overholdelsen af de i artikel 21 nævnte forpligtelser og sørge for effektiv kontrol.

Dublinforordningens artikel 21, stk. 10-12, svarer indholdsmæssigt til Dublinkonventionens artikel 15, stk. 8, 9 og 11.

Ifølge Dublinforordningens artikel 22, stk. 1, forpligter medlemsstaterne sig til at meddele Kommissionen, hvilke myndigheder der har ansvaret for gennemførelsen af de forpligtelser, der følger af forordningen, og til at sørge for, at disse myndigheder har tilstrækkelige ressourcer til at opfylde deres opgaver, herunder besvarelsen af anmodninger om oplysninger, overtagelse og tilbagetagelse af asylansøgere inden for de fastsatte frister.

Der fremgår endvidere af artikel 22, stk. 2, at der efter proceduren i artikel 27, stk. 2, skal fastsættes regler vedrørende indførelsen af sikre elektroniske transmissionskanaler mellem de i artikel 22, stk. 1, nævnte myndigheder til brug for fremsendelse af anmodninger og til at sikre, at afsenderne automatisk modtager et elektronisk bevis for modtagelsen. For en beskrivelse af proceduren efter artikel 27, stk. 2, henvises til afsnit 3.2.7.

Det følger af Dublinforordningens artikel 25, stk. 2, at anmodninger og svar skal sendes ved hjælp af metoder, som giver bevis for modtagelsen.

Ifølge Dublinforordningens artikel 23 kan medlemsstaterne indbyrdes indgå bilaterale administrative aftaler om de nærmere regler for gennemførelsen af forordningen for at lette dens gennemførelse og gøre den mere effektiv. Aftalerne kan vedrøre udveksling af forbindelsesofficerer og forenkling af procedurerne og nedbringelse af fristerne for fremsendelse og behandling af anmodninger om overtagelse og tilbagetagelse af asylansøgere.

Medlemsstaterne er i den forbindelse forpligtede til at underrette Kommissionen om indgåede bilaterale aftaler i henhold til bestemmelsen med henblik på, at Kommissionen kan kontrollere, at aftalerne ikke strider mod forordningen.

3.2.6. Fristberegning

I Dublinforordningens artikel 25 beskrives, hvordan de frister, der er fastsat i forordningen, beregnes. Det fremgår heraf, at når en frist, der er udtrykt i dage,

uger, måneder eller år, og skal regnes fra det tidspunkt, hvor en begivenhed indtræffer, eller en handling foretages, medregnes den dag, hvor begivenheden indtræffer, eller handlingen foretages, ikke ved beregningen af fristen.

For så vidt angår tidspunktet for en frists udløb fremgår det, at en frist, der er udtrykt i uger, måneder eller år, udløber ved udgangen af den dag, der i fristens sidste uge, måned eller år er samme ugedag eller dag i måneden som den dag, hvor den begivenhed er indtruffet, eller den handling er foretaget, fra hvilken fristen regnes. Såfremt den dag, på hvilken en tidsfrist, der er udtrykt i måneder eller år, ville udløbe, ikke forekommer i fristens sidste måned, udløber fristen med udgangen af månedens sidste dag.

Endelig fremgår det, at lovbestemte fri- og helligdage, lørdage og søndage medregnes ved beregningen af fristerne.

3.2.7. Proceduren efter Dublinforordningens artikel 27, stk. 2

Af Dublinforordningens artikel 27, stk. 1 og 3, fremgår det, at Kommissionen bistås af et udvalg, der selv vedtager sin forretningsorden.

Det i artikel 27 nævnte udvalg modsvarer det udvalg, der er nedsat i medfør af Dublinkonventionens artikel 18.

I Dublinforordningen henvises der en række steder til, at nærmere regler kan fastsættes efter proceduren i forordningens artikel 27, stk. 2. Af Dublinforordningens artikel 27, stk. 2, fremgår det, at ved henvisning til dette stykke skal artikel 5 og 6 i afgørelse 1999/468/EF anvendes. I den forbindelse er det endvidere anført, at perioden i disse artikler fastsættes til tre måneder.

Af artikel 5 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen (EF-Tidende 1999 nr. L 184, side 23) fremgår det, at Kommissionen bistås af et såkaldt forskriftsudvalg, der består af repræsentanter for medlemsstaterne, og som har en repræsentant for Kommissionen som formand.

Endvidere indeholder artiklen en beskrivelse af den procedure, Kommissionen skal anvende i forbindelse med forelæggelse af udkast til de foranstaltninger, der skal træffes, herunder udvalgets rolle i forhold til Kommissionens mulighed for at vedtage de påtænkte foranstaltninger. Endvidere beskrives Europa-Parlamentets og Rådets kompetencer i forhold til proceduren for vedtagelse af de påtænkte foranstaltninger.

I afgørelsens artikel 6 beskrives den såkaldte beskyttelsesprocedure, der anvendes, når Kommissionen i en basisretsakt tillægges beføjelse til at træffe afgørelse om beskyttelsesforanstaltninger. Proceduren indeholder bl.a. en pligt for Kommissionen til at underrette Rådet og medlemsstaterne om enhver afgørelse vedrørende beskyttelsesforanstaltninger. Det kan bestemmes, at Kommissionen, inden den træffer sin afgørelse, skal høre medlemsstaterne i henhold til bestemmelser, der skal fastsættes i hvert enkelt tilfælde, samt at enhver medlemsstat kan indbringe Kommissionens afgørelse for Rådet inden for en frist, der skal fastsættes i den pågældende basisretsakt. Endelig fremgår det, at Rådet med kvalificeret flertal kan træffe anden afgørelse inden for en frist, der skal fastsættes i den pågældende basisretsakt. Alternativt kan det i basisretsakten bestemmes, at Rådet med kvalificeret flertal kan bekræfte, ændre eller ophæve Kommissionens afgørelse, og at Kommissionens afgørelse betragtes som ophævet, såfremt Rådet ikke har truffet afgørelse inden for ovennævnte frist.

3.2.8. Forholdet til Dublinkonventionen

Af Dublinforordningens artikel 24, stk. 1, fremgår det, at forordningen træder i stedet for konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater, underskrevet i Dublin den 15. juni 1990 (Dublinkonventionen).

For at sikre kontinuiteten i anvendelsen af bestemmelserne i henholdsvis Dublinforordningen og Dublinkonventionen fremgår det af forordningens artikel 24, stk. 2, at der skal tages hensyn til de forhold, der kan medføre, at en medlemsstat er ansvarlig i medfør af bestemmelserne i forordningen, når en asylansøgning er indgivet efter datoen fra hvilken forordningen finder anvendelse, selv om forholdene ligger forud for denne dato. Dette gælder dog ikke de forhold, der er nævnt i forordningens artikel 10, stk. 2, der vedrører en medlemsstats mulighed for at ifalde ansvar for behandlingen af en asylansøgning, såfremt ansøgeren i en sammenhængende periode på mindst fem måneder forud for indgivelsen af ansøgningen har opholdt sig i medlemsstaten.

Endelig er det i forordningens artikel 24, stk. 3, præciseret, at henvisninger i Eurodacforordningen til Dublinkonventionen skal forstås som henvisninger til Dublinforordningen.

3.2.9. Dublinforordningens ikrafttræden og anvendelsesområde

Af Dublinforordningens artikel 29 fremgår det, at forordningen træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende. Forordningen blev offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 25. februar 2003 (EF-Tidende 2003 nr. L 50, side 1) og trådte således i kraft den 17. marts 2003.

Forordningen finder anvendelse på asylansøgninger, der indgives fra og med den første dag i den sjette måned efter forordningens ikrafttræden (den 1. september 2003), og fra den dato finder den anvendelse på alle anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse af asylansøgere, uanset hvornår ansøgningen er indgivet, jf. forordningens artikel 29, 2. led, 1. pkt. For asylansøgninger, der er indgivet inden den 1. september 2003, finder Dublinkonventionen dog fortsat anvendelse for så vidt angår spørgsmålet om, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, jf. forordningens artikel 29, 2. led, 2. pkt.

Bestemmelserne i Dublinforordningen gælder for Norge og Island i kraft af de to landes aftale med Fællesskabet om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, jf. Rådets afgørelse 2001/258/EF af 15. marts 2001 (EF-Tidende 2001 nr. L 93, side 38).

Det bemærkes, at Kommissionen netop har afsluttet forhandlingerne om en tilsvarende aftale med Schweiz om Schweiz' deltagelse i Eurodacforordningen og Dublinforordningen. Det forventes, at denne aftale vil blive indgået mellem Fællesskabet og Schweiz inden for det kommende år.

Vedrørende Fællesskabets aftaler med Norge og Island samt Schweiz henvises nærmere til afsnit 6.

4. Eurodacforordningens og Dublinforordningens gennemførelse i dansk ret

4.1. Eurodacforordningens gennemførelse i dansk ret

Reglerne om optagelse og videregivelse af fingeraftryk af udlændinge i udländeretlig sammenhæng findes i udlændingelovens § 40 a.

Som anført i afsnit 2.2 indebærer Eurodacforordningen, at der skal optages fingeraftryk af asylansøgere og udlændinge, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et tredjeland, og som ikke afvises. Endvidere kan der optages fingeraftryk af udlændinge, som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på fastlæggelse af, om den

pågældende tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land. Der henvises til afsnit 2.2.2.

Som følge heraf foreslås udlændingelovens § 40 a ændret, således at der skabes hjemmel til at optage fingeraftryk i alle de tilfælde, der er omfattet af Eurodacforordningen. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 4.

Eurodacforordningen forudsætter endvidere, at der skal ske udveksling af fingeraftryk og andre oplysninger mellem medlemsstaterne og den centrale Eurodac-enhed. Der henvises til afsnit 2.2.3.

Som følge heraf foreslås det, at der i udlændingeloven indføres hjemmel til, at Rigspolitichefen kan udveksle oplysninger i henhold til forordningens regler, herunder fingeraftryksoplysninger, med den centrale Eurodac-enhed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9. Det bemærkes i den forbindelse, at Rigspolitichefen og eventuelt andre relevante myndigheder vil blive udpeget som de danske myndigheder, der efter reglerne i Eurodacforordningens artikel 15, stk. 2, jf. herved afsnit 2.2.5, skal have adgang til de oplysninger, Danmark har videregivet med henblik på registrering i den centrale Eurodac-database.

Det foreslås endvidere, at bestemmelsen i udlændingelovens § 58 d, hvorefter integrationsministeren er bemyndiget til at fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af Schengenkonventionen og EF-asyllkonventionen (Dublinkonventionen) udvides, således at integrationsministeren fremover også kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Eurodacforordningen. Integrationsministeren kan i den forbindelse, hvis det viser sig hensigtsmæssigt, fastsætte bestemmelser om, at andre myndigheder end Rigspolitichefen kan videregive oplysninger omfattet af de foreslåede bestemmelser i § 58 j, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, til den centrale Eurodac-enhed. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8.

Endelig foreslås en udvidelse af anvendelsesområdet for bestemmelsen i udlændingelovens § 58 e, hvorefter integrationsministeren er bemyndiget til at fastsætte, at de regler i udlændingeloven, som er gennemført til opfyldelse af EF-asyllkonventionen (Dublinkonventionen), også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EU-landene om at tilknytte sig Dublinkonventionen. Det foreslås således, at integrationsministeren fremover skal være bemyndiget til også at fastsætte, at de regler i udlændingeloven, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Eurodacforordningen, også skal finde anvendelse for så vidt angår tredjelande, der indgår overenskomst med Det Europæiske Fællesskab

om at tilknytte sig Eurodacforordningen. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8.

For så vidt angår forordningens bestemmelser om medlemsstaternes ansvar i forbindelse med videregivelse af oplysninger til den centrale Eurodac-enhed og behandlingen af disse oplysninger, jf. herved afsnit 2.2.4 og 2.2.6, og medlemsstaternes forpligtelse i forhold til den registrerede udlændings udøvelse af sine rettigheder, jf. herved afsnit 2.2.9, forudsættes disse bestemmelser opfyldt af reglerne i persondatalovens kapitel 4 og kapitlerne 7-11. Der foreslås således ikke indført nye bestemmelser til opfyldelse af denne del af Eurodacforordningen.

Ligeledes forudsættes bestemmelserne om oprettelse af en national tilsynsmyndighed, jf. herved afsnit 2.2.10, og bestemmelserne om erstatnings- og strafansvar, jf. herved afsnit 2.2.8 og 2.2.12, opfyldt ved persondatalovens kapitel 16 og kapitel 18, hvorfor der heller ikke til opfyldelse heraf foreslås indført nye bestemmelser. Det bemærkes, at Datatilsynet vil fungere som national tilsynsmyndighed i forhold til behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodacforordningen, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 9.

4.2. Dublinforordningens gennemførelse i dansk ret

Ved lov nr. 387 af 6. juni 1991 om ændring af udlændingeloven (EF-asyllkonventionen) blev det fornødne retlige grundlag for Danmarks ratifikation af Dublinkonventionen (EF-asyllkonventionen) tilvejebragt.

Det retlige grundlag blev etableret ved, at der i udlændingeloven blev indsat en generel henvisning til Dublinkonventionen i udlændingelovens § 29 a, der blev indsat i et nyt kapitel 5 a med titlen »Overførsel m.v. efter EF-asyllkonventionen«. Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 29 a, stk. 1, kan en udlænding afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i Dublinkonventionen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilknytning til Dublinkonventionen. Udlændingelovens § 29 a, stk. 2, indeholder definitionen af Dublinkonventionen.

Ved lovforslaget foreslås overskriften til kapitel 5 a ændret, således at kapitlet vedrører overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen. Endvidere foreslås henvisningerne til og definitionen af Dublinkonventionen i udlændingelovens § 29 a ændret til henvisninger til og definition af Dublinforordningen. Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1-3.

Ved lov nr. 387 af 6. juni 1991 om ændring af udlændingeloven (EF-asyllkonventionen) blev der endvidere indsat en række kompetence- og klagerregler vedrørende afgørelser truffet efter reglerne i Dublinkonventionen. De gældende bestemmelser om kompetence- og klagerregler vedrørende afgørelser truffet efter reglerne i Dublinkonventionen findes i udlændingelovens §§ 48 a – 48 d.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48 a, stk. 1, skal Udlændingestyrelsen bl.a. snarest muligt træffe afgørelse om afvisning, overførsel eller tilbageførsel efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a, når en udlænding påberåber sig at være omfattet af udlændingelovens § 7 (asyl).

Tilsvarende skal Udlændingestyrelsen efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48 b snarest muligt træffe afgørelse vedrørende en anmodning fra et andet EU-land om at overtage, tilbagetage eller modtage en udlænding efter reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a.

De nærmere regler vedrørende Udlændingestyrelsens sagsbehandlingstid, herunder svarfrister for afgørelser i henhold til udlændingelovens § 48 a, stk. 1, og § 48 b, er fastsat i cirkulære nr. 139 af 3. september 1997 om sagsbehandlingstiden for afgørelser i henhold til udlændingelovens §§ 48 a, stk. 1, eller 48 b.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48 c kan Udlændingestyrelsen uanset bestemmelserne i udlændingelovens §§ 48 a og 48 b beslutte at behandle en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (asyl) her i landet, såfremt særlige hensyn af humanitær karakter taler herfor, og udlændingen ønsker det.

Muligheden for at klage til integrationsministeren over en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen efter de gældende bestemmelser i udlændingelovens §§ 48 a – 48 c fremgår af den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 48 d. Det fremgår i den forbindelse, at en klage ikke har opsættende virkning.

De gældende bestemmelser i udlændingelovens §§ 48 a – 48 c henviser således ikke til Dublinkonventionen, men til reglerne i udlændingelovens kapitel 5 a.

På denne baggrund foreslås der ved lovforslaget ingen ændringer af ordlyden af disse bestemmelser. Derimod foreslås ændringer i udlændingelovens kapitel 5 a, jf. ovenfor. Der henvises herved i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1 og 2.

Ved lov nr. 387 af 6. juni 1991 om ændring af udlændingeloven (EF-asyllkonventionen) blev kapitel 8 a endvidere indsat i udlændingeloven. Kapitlet indeholder bl.a. regler om videregivelse af oplysninger i medfør af Dublinkonventionen.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 b, stk. 1, kan fortrolige oplysninger modtaget fra et andet EU-land i medfør af Dublinkonventionens artikel 15 kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinkonventionens artikel 15, stk. 5. Endvidere fremgår det af bestemmelsen, at oplysningerne alene må anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinkonventionens artikel 15, stk. 1. Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 b, stk. 2, 1. pkt., må fortrolige oplysninger, i det omfang det følger af Dublinkonventionen, videregives til et andet land, der er tilknyttet Dublinkonventionen.

Ved lovforslaget foreslås henvisningerne i den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 b til Dublinkonventionens artikel 15 ændret til henvisninger til de tilsvarende bestemmelser i Dublinforordningens artikel 21. Der henvises til den foreslåede affattelse af § 58 c, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 c fører Registertilsynet her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter Dublinkonventionen.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 d kan integrationsministeren fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af bl.a. Dublinkonventionen.

Endelig indeholder den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 e en bemyndigelse til integrationsministeren til at fastsætte, at de regler i udlændingeloven, der er gennemført til opfyldelse af Dublinkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal kunne anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EU-landene om at tilknytte sig Dublinkonventionen eller et tilsvarende arrangement.

Ved lovforslaget foreslås henvisningerne til Dublinkonventionen ændret til henvisninger til reglerne i Dublinforordningen. Der henvises til den foreslåede affattelse af §§ 58 c, stk. 3, 58 d og 58 e, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Danmark har ønsket at tilknytte sig Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag for herved at erstatte Dublinkonventionens regelsæt med forordningens regelsæt. Dublinforordningen har som beskrevet i afsnit 3.2 i al væsentlighed samme systematik og indhold som Dublinkonventionen.

Som beskrevet ovenfor blev det retlige grundlag for Danmarks ratifikation af Dublinkonventionen tilvejebragt ved en række henvisninger i udlændingeloven til Dublinkonventionen. Dublinkonventionens kriterier for fastlæggelse af en medlemsstats ansvar for be-

handlingen af en asylansøgning blev ikke inkorporet i lovteksten.

Ved lovforslaget foreslås det retlige grundlag for Danmarks tilknytning til Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag tilvejebragt på tilsvarende måde ved at ændre henvisningerne i loven til Dublinkonventionen til tilsvarende henvisninger til reglerne i Dublinforordningen.

5. Danmarks stilling i forbindelse med gennemførelse af Eurodacforordningen og Dublinforordningen – parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark

5.1. Indledning

Eurodacforordningen og Dublinforordningen er vedtaget med hjemmel i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, afsnit IV, artikel 63, nr. 1, litra a), og er dermed omfattet af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Efter artikel 1 i Protokollen om Danmarks Stilling, der er knyttet til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i Rådets vedtagelse af foranstaltninger, der foreslås i henhold til afsnit IV i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, jf. dog protokollens artikel 4 om visse foranstaltninger vedrørende visum.

Danmark deltog som nævnt i afsnit 1 ikke i Rådets vedtagelse af forordningerne, der ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark, jf. protokollens artikel 2.

5.2. Proceduren i forbindelse med Danmarks tilknytning til Eurodacforordningen og Dublinforordningen

Danmark tilkendegav på rådsmødet (retlige og indre anliggender) den 2. december 1999, at Danmark ønsker at tilknytte sig Eurodacforordningen på mellemstatsligt grundlag. I forbindelse med Rådets vedtagelse af Eurodacforordningen den 11. december 2000 blev der optaget en erklæring til Rådets mødeprotokol, hvoraf det fremgår, at Rådet under henvisning til Protokollen om Danmarks Stilling gerne ser, at der indgås en aftale mellem Fællesskabet og Danmark, der gør det muligt for Danmark at blive tilknyttet Eurodacsystemets virke.

Ved brev af 13. marts 2003 bekræftede Danmark over for Rådet, at Danmark ligeledes ønsker at tilknytte sig Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag.

Den 8. maj 2003 vedtog Rådet en afgørelse, jf. rådsdokument 8314/03 af 6. maj 2003, om bemyndigelse af Kommissionen til at indlede forhandlinger om

dansk tilknytning til begge forordninger på mellemstatsligt grundlag.

Den 20. september 2004 fremsendte Kommissionen udkast til parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark vedrørende Danmarks tilknytning til Eurodacforordningen og Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag til Rådet med forslag om undertegnelse og indgåelse af aftalen. Aftaleudkastet er resultatet af forhandlinger mellem den danske regering og Kommissionen, og forhandlingsresultatet blev godkendt af parterne den 8. juni 2004. Vedrørende aftalens nærmere indhold henvises til afsnit 5.3.

Inden Rådet træffer afgørelse om Fællesskabets indgåelse af parallelaftalen, skal Europa-Parlamentet høres over aftaleudkastet.

Med en vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget i medfør af grundlovens § 19 samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne godkender aftalen om dansk tilknytning til Eurodacforordningen og Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag, ligesom det med lovforslaget ønskes sikret, at der på tidspunktet for Rådets forventede beslutning om godkendelse af parallelaftalen er tilvejebragt det lovgivningsmæssige grundlag for Danmarks tilknytning. Der henvises til afsnit 1.

Såfremt Rådet – mod forventning – måtte ønske ændringer i aftaleudkastet, som regeringen kan tilslutte sig, vil det blive vurderet, om der er behov for justering af de ved lovforslaget foreslåede bestemmelser til opfyldelse af Eurodac- og Dublinforordningernes regler i dansk ret.

Lovforslaget indebærer endvidere, at integrationsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af fremtidige ændringer til de to forordninger eller vedtagelse af yderligere gennemførelsesforanstaltninger i EU. Inden Danmark meddeler Kommissionen, at Danmark vil træffe sådanne gennemførelsesforanstaltninger, vil sagen efter gældende praksis blive behandlet i Folketingets Europaudvalg.

Det bemærkes, at det af Dublinforordningens præambel, betragtning 19, fremgår, at Dublinkonventionen forbliver i kraft og fortsat finder anvendelse mellem Danmark og de medlemsstater, der er bundet af Dublinforordningen, indtil en aftale, der gør det muligt for Danmark at deltage i forordningen, er indgået. Det betyder, at Dublinkonventionen – indtil Danmark er tilknyttet Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag – finder anvendelse dels i forbindelse med behandlingen af asylansøgninger, der er indgivet i Danmark, dels i forbindelse med asylansøgninger, der er indgivet i lande, der er tilknyttet Dublinforordningen, hvis de pågældende landes myndigheder ønsker

at overføre asylansøgere til Danmark efter Dublin-systemet. Dublinkonventionen er en af de retsakter på asylområdet, som de ti lande, der indtrådte i EU den 1. maj 2004, skal gennemføre i deres nationale lovgivning.

5.3. Udkast til parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark vedrørende Eurodacforordningen og Dublinforordningen

Efter udkastet til parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark vil bestemmelserne i Eurodac- og Dublinforordningerne og de hidtil vedtagne gennemførelsesforanstaltninger, jf. nærmere indledningsvist i afsnit 2 og 3, gælde på mellemstatsligt grundlag mellem Fællesskabet og Danmark (artikel 2). Det anføres, at formålet med parallelaftalen er at opnå en ensartet anvendelse og fortolkning af bestemmelserne i Eurodac- og Dublinforordningerne og gennemførelsesforanstaltningerne hertil i alle EU-medlemsstaterne (artikel 1).

Med hensyn til fremtidige ændringer af forordningerne eller fremtidige gennemførelsesforanstaltninger meddeler Danmark Kommissionen inden for en frist på 30 dage efter vedtagelsen af ændringen eller fra modtagelsen af gennemførelsesforanstaltningen, om Danmark ønsker at gennemføre disse ændringer m.v. (artikel 3, stk. 2, og artikel 4, stk. 2).

I forbindelse med ændringer/gennemførelsesforanstaltninger, der kan gennemføres administrativt i Danmark, f.eks. ved bekendtgørelse, skal meddelelsen angive, at de nødvendige foranstaltninger – afhængig af, hvilket tidspunkt der er det seneste – træder i kraft samtidig med ændringen/gennemførelsesforanstaltningen eller på tidspunktet for meddelelsen til Kommissionen (artikel 3, stk. 4, og artikel 4, stk. 3).

Særligt for så vidt angår ændringer, hvis gennemførelse kræver Folketingets medvirken, skal de nødvendige lovændringer – afhængig af, hvilket tidspunkt der er det seneste – træde i kraft senest samtidig med ændringen/gennemførelsesforanstaltningen eller senest 6 måneder efter meddelelsen til Kommissionen (artikel 3, stk. 5).

Meddeler Danmark, at man ikke ønsker at gennemføre en ændring m.v., giver Danmark ikke meddelelse til Kommissionen inden fristen på 30 dage, eller træder de nødvendige lovændringer ikke i kraft inden for de frister, der er nævnt ovenfor, ophører parallelaftalen, medmindre Danmark og Fællesskabet inden 90 dage aftaler andet, eller de nødvendige lovændringer træder i kraft inden for 90 dage (artikel 3, stk. 7, og artikel 4, stk. 5).

Efter aftaleudkastet er internationale aftaler, som indgås af Fællesskabet på de områder, som er dækket af Eurodac- og Dublinforordningerne, ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark. Danmark tilkendegiver at ville afholde sig fra at indgå internationale aftaler, som kan påvirke eller ændre anvendelsesområdet for forordningerne, medmindre dette sker efter aftale med Fællesskabet, ligesom Danmark under forhandlingerne om sådanne aftaler fastlægger sin forhandlingsposition i samarbejde med Fællesskabet (artikel 5).

Aftaleudkastet indeholder endvidere regler om præjudiciel forelæggelse af spørgsmål om gyldigheden eller fortolkningen af parallelaftalen, herunder bestemmelserne i Eurodac- og Dublinforordningerne, for EF-Domstolen (artikel 6-7).

En dansk domstol skal efter aftaleudkastet anmode EF-Domstolen om en præjudiciel udtalelse, hvis en domstol i en anden medlemsstat under de samme omstændigheder skulle anmode om en præjudiciel udtalelse med hensyn til Eurodac- og Dublinforordningerne (artikel 6, stk. 1).

Danske domstole skal endvidere ved fortolkningen af parallelaftalen, herunder bestemmelserne i Eurodac- og Dublinforordningerne, i henhold til dansk ret tage passende hensyn til EF-Domstolens afgørelser vedrørende forordningen (artikel 6, stk. 2). Endelig kan Danmark, Rådet, Kommissionen eller enhver anden medlemsstat anmode EF-Domstolen om en præjudiciel udtalelse om fortolkningen af parallelaftalen (artikel 6, stk. 3).

Ændres de fællesskabsretlige regler om EF-Domstolens kompetence, vil disse regler også gælde for parallelaftalen, medmindre Danmark inden 60 dage efter ændringernes ikrafttræden meddeler Kommissionen, at Danmark ikke ønsker at anvende ændringerne i relation til denne aftale. I så fald ophører parallelaftalen (artikel 6, stk. 6).

Efter aftaleudkastet kan Kommissionen anlægge sag mod Danmark ved EF-Domstolen for manglende overholdelse af aftalen. Hvis en anden medlemsstat ikke overholder aftalen, kan Danmark klage til Kommissionen og anmode den om at reagere over for den pågældende medlemsstat (artikel 7).

Ifølge aftaleudkastet omfatter aftalen de territorier, der er henvist til i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, artikel 299 (artikel 8). Aftalens territoriale afgrænsning skal endvidere være i overensstemmelse med artikel 26 i Dublinforordningen og artikel 26 i Eurodacforordningen. Denne territoriale afgrænsning indebærer bl.a., at aftalen ikke omfatter Færøerne og Grønland.

For så vidt angår administrations- og driftsomkostningerne ved installering og drift af den centrale enhed under Eurodac, bidrager Danmark til EU's årsbudget med et årligt beløb, der beregnes på grundlag af de budgetmæssige bevillinger, der er afsat hertil, og i overensstemmelse med procentdelen af Danmarks bruttonationalprodukt i forhold til alle deltagerlandenes samlede bruttonationalprodukt. Dette gælder fra det år, hvor Danmark tilkøbes den centrale enhed. Danmarks bidrag til den første installering af den centrale enhed erlægges som et engangsbeløb, der svarer til den del af Danmarks bidrag til Det Europæiske Fællesskabs almindelige budget, der blev godtgjort, fordi Danmark ikke oprindeligt deltog i Eurodacforordningen (artikel 8 a). Bestemmelsen i artikel 8 a er en følge af, at Danmark på grund af det danske forbehold ikke deltager i finansieringen af retsakter, som Danmark ikke er bundet af, jf. artikel 3 i Protokollen om Danmarks Stilling.

Parallelaftalen kan efter aftaleudkastet opsiges af Danmark eller Fællesskabet. Aftalen ophører endvidere, hvis Danmark meddeler, at man ikke længere vil gøre brug af forbeholdet vedrørende retlige og indre anliggender (artikel 9).

Aftalen træder i kraft på den første dag i den anden måned efter, at Danmark og Fællesskabet har meddelt, at de har afsluttet de respektive påkrævede procedurer (artikel 10). Den i aftalen anførte ikrafttrædelsesdato finder anvendelse i stedet for den i Dublinforordningens artikel 29 og den i Eurodacforordningens artikel 27 anførte dato (artikel 2, stk. 3).

6. Aftalen mellem Fællesskabet og Island og Norge samt udkast til aftale mellem Fællesskabet og Schweiz

Den 15. marts 2001 vedtog Rådet afgørelse 2001/258/EF af 15. marts 2001 om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Island og Kongeriget Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge (aftalen mellem Fællesskabet og Island og Norge). Aftalen mellem Fællesskabet og Island og Norge er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 3. april 2001 (EF-Tidende 2001 nr. L 93, side 38).

Aftalen trådte i kraft den 1. april 2001 og omfatter de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i Dublinkonventionen af 15. juni 1990 (bortset fra artikel 16-22), de beslutninger, der er truffet af Artikel 18-udvalget under Dublinkonventionen, og Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk

med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen. Aftalen omfatter endvidere ny lovgivning efter EF-traktatens artikel 63, stk. 1, litra a, i medfør af en nærmere fastlagt fremgangsmåde, jf. aftalens artikel 2 og 4, stk. 2-7, herunder Dublinforordningen, der erstatter Dublinkonventionen. For nærmere om Eurodacforordningen og Dublinforordningen henvises til afsnit 2 og 3.

Danmark deltog som følge af forbeholdet for retlige og indre anliggender ikke i Rådets vedtagelse af aftalen mellem Fællesskabet og Island og Norge, der ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.

Det fremgår imidlertid af artikel 12 i aftalen mellem Fællesskabet og Island og Norge, at Danmark kan anmode om at deltage i aftalen, og at betingelserne for en sådan deltagelse fastlægges af de kontraherende parter med Danmarks samtykke i en protokol til aftalen.

Ved brev af 16. februar 2001 oplyste Danmark over for Rådet, at Danmark ønsker at deltage i aftalen mellem Fællesskabet og Island og Norge på mellemstatsligt grundlag.

Den 8. maj 2003 vedtog Rådet en afgørelse, jf. rådsdokument 8314/03 af 6. maj 2003, om bemyndigelse af Kommissionen til at indlede forhandlinger om en protokol til aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Island og Norge i henhold til aftalens artikel 12 sideløbende med en mellemstatslig aftale mellem Fællesskabet og Kongeriget Danmark om dansk tilknytning til Eurodac- og Dublinforordningerne.

Protokollen skal forhandles mellem Kommissionen og Norge og Island, og Danmark skal samtykke i protokollen, inden den kan vedtages. Forhandlingerne om protokollen mellem Kommissionen og Norge og Island blev afsluttet den 12. januar 2005. Inden Rådet træffer afgørelse om Fællesskabets indgåelse af protokollen, skal Europa-Parlamentet høres over protokolludkastet.

Kommissionen har afsluttet forhandlingerne om en aftale mellem Schweiz og Fællesskabet om Schweiz' deltagelse i Eurodacforordningen og Dublinforordningen. Det forventes, at der vil blive indgået aftale herom mellem Fællesskabet og Schweiz i år.

Dette aftaleudkast mellem Fællesskabet og Schweiz indeholder – ligesom aftalen med Norge og Island – en bestemmelse om, at Danmark kan anmode om at deltage i aftalen, og at betingelserne for en sådan deltagelse fastlægges af de kontraherende parter med Danmarks samtykke i en protokol til aftalen. Forhandling om protokollen mellem Kommissionen og Schweiz forventes iværksat og afsluttet i løbet af sommeren 2005, hvorfor protokollen ligeledes forventes

indgået mellem Fællesskabet og Schweiz i år efter forudgående samtykke fra dansk side.

Med en vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget i medfør af grundlovens § 19 samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne på mellemstatsligt grundlag kan tilslutte sig aftalen mellem Fællesskabet og Island og Norge, hvorved reglerne i Eurodac- og Dublinforordningerne kommer til at gælde mellem Danmark og Norge og Island, som de i dag gælder mellem Fællesskabet og Norge og Island. Tilsvarende giver Folketinget samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne på mellemstatsligt grundlag kan tilslutte sig, at den forventede aftale mellem Fællesskabet og Schweiz bliver anvendelig i forhold til Danmark.

Integrationsministeren vil efter den ved lovforslagets § 1, nr. 8, foreslåede affattelse af § 58 e kunne fastsætte, at de regler i udlændingeloven, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen og Eurodacforordningen, skal finde anvendelse i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodacforordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodacforordningen.

Bestemmelsen vil bl.a. kunne finde anvendelse i forbindelse med Danmarks deltagelse på mellemstatsligt grundlag i aftalen mellem Fællesskabet og Island og Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge. Bestemmelsen vil ligeledes kunne finde anvendelse i forbindelse med Danmarks deltagelse på mellemstatsligt grundlag i en aftale mellem Fællesskabet og Schweiz.

7. Forholdet til grundloven og det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender

Regeringen har overvejet, om gennemførelsen i dansk ret af udkastet til parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark, der er en folkeretlig aftale, indebærer overladelse af beføjelser efter grundlovens § 20. Regeringen har endvidere vurderet forholdet til det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Efter aftaleudkastets artikel 2 gælder bestemmelserne i Eurodacforordningen og Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag mellem Danmark og Fællesskabet. Forordningernes bestemmelser gælder således ikke umiddelbart i Danmark, men alene som en folkeretlig forpligtelse for den danske stat. Parallelaftalens og dermed forordningernes bestemmelser vil

dermed skulle gennemføres på sædvanlig vis i dansk ret ved de nødvendige ændringer af den relevante lovgivning (udlændingeloven).

Det fremgår endvidere af aftaleudkastets artikel 3 og 4, at senere ændringer af forordningerne eller senere gennemførelsesforanstaltninger ikke er bindende for eller finder anvendelse i Danmark, men at Danmark inden for en vis frist kan beslutte, at man vil gennemføre de pågældende ændringer m.v. i dansk ret. Træffer Danmark en sådan beslutning, vil disse ændringer og gennemførelsesforanstaltningerne – ligesom forordningernes bestemmelser – gælde som folkeretlige forpligtelser mellem Fællesskabet og Danmark.

For så vidt angår bestemmelserne i artikel 2-4 findes der på denne baggrund at være tale om sædvanlige folkeretlige forpligtelser, som Danmark kan påtage sig efter grundlovens § 19, og som ikke rejser spørgsmål i forhold til grundlovens § 20 eller i forhold til det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Efter aftaleudkastets artikel 5 er internationale aftaler, som indgås af Fællesskabet på de områder, som er dækket af Eurodacforordningen og Dublinforordningen, ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark. Bestemmelsen rejser på denne baggrund ikke spørgsmål i forhold til grundlovens § 20.

Danmark tilkendegiver endvidere at ville afholde sig fra at indgå internationale aftaler, som kan påvirke eller ændre anvendelsesområdet for Eurodacforordningen og Dublinforordningen, medmindre dette sker efter aftale med Fællesskabet. Bestemmelserne i forordningerne er medtaget som bilag til parallelaftalen og udgør en del heraf, og en international aftale som nævnt ovenfor ville kunne modvirke den fælles anvendelse og fortolkning af bestemmelserne i Eurodacforordningen og Dublinforordningen i alle medlemsstater, som er et af parallelaftalens formål, jf. artikel 1, stk. 2. Heller ikke denne del af bestemmelsen går ud over, hvad der kan vedtages i en almindelig mellemfolkelig aftale.

Aftaleudkastets artikel 6, stk. 1, indebærer, at EF-traktatens almindelige bestemmelser om præjudicielle spørgsmål finder anvendelse, jf. EF-traktatens artikel 68, stk. 1. Hvis et spørgsmål om gyldigheden eller fortolkningen af parallelaftalen, herunder bestemmelserne i Eurodac- og Dublinforordningerne, som medtages som bilag til parallelaftalen, rejses under en retssag ved en dansk domstol, hvis afgørelser ikke kan appelleres, skal domstolen – hvis den skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den afsi-

ger dom – således anmode EF-Domstolen om at afgøre spørgsmålet.

EF-Domstolens afgørelse af dette fortolknings-spørgsmål vil være bindende, men den endelige afgørelse i den sag, der har givet anledning til det præjudicielle spørgsmål, skal træffes af den danske domstol. Denne præjudicielle ordning findes ikke at være omfattet af grundlovens § 20. Det er således bl.a. i forbindelse med gennemførelsen af Europol-Konventionen lagt til grund, at den præjudicielle ordning efter denne konvention ikke er omfattet af grundlovens § 20, jf. lovforslag nr. L 179 af 27. februar 1997 (Folketingstidende 1996/1997, Tillæg A, s. 3792) vedtaget som lov nr. 415 af 10. juni 1997.

Efter aftaleudkastets artikel 6, stk. 2, skal danske domstole ved fortolkningen af parallelaftalen i henhold til dansk ret tage passende hensyn til EF-Domstolens praksis vedrørende Eurodacforordningen og Dublinforordningen. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med, at formålet med parallelaftalen er at opnå en ensartet anvendelse og fortolkning af bestemmelserne i forordningerne i alle medlemsstater.

Som bestemmelsen er formuleret, er EF-Domstolens afgørelser i sager vedrørende Eurodacforordningen og Dublinforordningen ikke bindende for danske domstole, ligesom bestemmelsen indeholder en henvisning til, hvad der gælder efter dansk ret. Bestemmelsen rejser på denne baggrund ikke spørgsmål i forhold til grundlovens § 20 eller i forhold til det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender. Det bemærkes i øvrigt, at bestemmelsen må antages at udtrykke, hvad der allerede i dag må anses at ville følge af gældende dansk ret.

Bestemmelsen i aftaleudkastets artikel 6, stk. 3, der svarer til EF-traktatens artikel 68, stk. 3, om muligheden for at forelægge EF-Domstolen spørgsmål om den generelle fortolkning af parallelaftalen findes tilsvarende ikke omfattet af grundlovens § 20.

Særligt med hensyn til det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender bemærkes, at det af protokollen om Danmarks stilling bl.a. fremgår, at ingen foranstaltninger, der er vedtaget med hjemmel i EF-traktatens afsnit IV, og ingen afgørelser truffet af EF-Domstolen om fortolkning af sådanne foranstaltninger er bindende for eller finder anvendelse i Danmark. Baggrunden for det anførte om EF-Domstolens afgørelser er, at når de overnationale foranstaltninger, der efter EF-traktatens afsnit IV kan vedtages af Fællesskabet, ikke i sig selv kan være bindende for Danmark, kan EF-Domstolens afgørelser om disse foranstaltninger heller ikke være bindende for Danmark. Forbeholdet er imidlertid ikke til hinder for, at Dan-

mark bliver omfattet af EF-Domstolens kompetence for så vidt angår fortolkning og anvendelse af parallelaftalen – som er af mellemstatslig karakter – i forholdet mellem Fællesskabet og Danmark.

Efter aftaleudkastets artikel 6, stk. 6, gælder ændringer i de fællesskabsretlige regler om EF-Domstolens kompetence også for parallelaftalen, medmindre Danmark senest 60 dage fra ændringernes ikrafttræden meddeler Kommissionen, at man ikke ønsker at anvende ændringerne. I så fald ophører parallelaftalen.

Som det fremgår, har Danmark på parallelaftalens område mulighed for at undgå at blive bundet af eventuelle nye regler om EF-Domstolens kompetence ved at give meddelelse herom til Kommissionen. Selv om der på et senere tidspunkt måtte blive tale om at overlade beføjelser omfattet af grundlovens § 20 til EF-Domstolen som led i en ændring af de almindelige fællesskabsregler om Domstolens kompetence, vil Danmark således ikke være forpligtet til at anvende disse regler for parallelaftalen, hvis Danmark afgiver den nævnte meddelelse. Det vurderes på denne baggrund, at tiltrædelse af bestemmelsen i artikel 6, stk. 6, ikke kræver anvendelse af proceduren i grundlovens § 20.

Efter aftaleudkastets artikel 7 kan Kommissionen anlægge sag mod Danmark ved EF-Domstolen for manglende overholdelse af aftalen. Hvis en anden medlemsstat ikke overholder aftalen, kan Danmark klage til Kommissionen og anmode den om at reagere over for den pågældende medlemsstat.

Indgåelse af parallelaftalen mellem Fællesskabet og Danmark vedrørende Eurodacforordningen og Dublinforordningen kræver lovændringer i Danmark, jf. herved afsnit 4, og dermed også Folketingets samtykke efter grundlovens § 19.

Indgåelse af en aftale svarende til udkastet til parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark kræver efter regeringens opfattelse ikke anvendelse af proceduren i grundlovens § 20 og må anses for at være i overensstemmelse med det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender.

Danmarks godkendelse af, at den mellemstatslige aftale mellem Fællesskabet og Island og Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, finder anvendelse i forhold til Danmark, vil ud fra tilsvarende overvejelser ikke kræve anvendelse af grundlovens § 20. Derimod vil Folketingets samtykke i medfør af grundlovens § 19 også være påkrævet

også i denne sammenhæng. Tilsvarende gælder i forhold til Fællesskabets forventede aftale med Schweiz.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget skaber det retlige grundlag for dansk tilknytning på folkeretligt grundlag til Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (Eurodacforordningen) (EF-Tidende 2000 nr. L 62, side 1), og Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (Dublinforordningen), (EF-Tidende 2003 nr. L 50, side 1). Der henvises herved til afsnit 2 og 3.

Som følge af det danske forbehold vedrørende retlige og indre anliggender, jf. nærmere i afsnit 5, deltog Danmark ikke i vedtagelserne af Eurodacforordningen og Dublinforordningen og disses gennemførelsesforanstaltninger, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Dansk tilknytning til disse retsakter vil derfor alene kunne ske ved en mellemstatslig aftale mellem Fællesskabet og Danmark.

9. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser m.v.

De foreslåede bestemmelser om gennemførelse af Eurodac- og Dublinforordningerne skønnes at indebære merudgifter til implementering af Eurodac-systemet samt etablering af DubliNet på ca. 3,5 mio. kr. for Rigspolitiet. Udgiften afholdes på § 18.21.06.10. Politiet, jf. anmærkningerne til FL2005.

Gennemførelsen af Eurodac- og Dublinforordningerne skønnes herudover at indebære visse merudgifter for Rigspolitiet, der imidlertid vil kunne afholdes indenfor de eksisterende rammer.

Lovforslagets § 1, nr. 8, om etablering af en national tilsynsmyndighed i henhold til Eurodacforordningens artikel 19, stk. 1, skønnes at indebære merudgifter på 0,2 mio. kr. årligt (0,1 mio. kr. vedr. løn og 0,1 mio. kr. vedr. drift) i 2005 og fremover for Datatilsynet, der finansieres over § 18. Integrationsministeriet.

Til understøttelse af proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning (Dublin-proceduren) er der fra centralt hold i EU udviklet et såkaldt DubliNet-system, der bl.a. sikrer en sikker udveksling af informationer mellem medlemsstaterne i Dublinproceduren.

Det er den enkelte medlemsstats ansvar at udvikle de nationale Dublin-systemer. Etableringen af et nationalt system til informationsudveksling i forbindelse med tilslutning til DubliNet skønnes at indebære merudgifter til etablering svarende til ca. 1,0 mio. kr. på Integrationsministeriets område, heraf 0,3 mio. kr. lønsum. Af merudgiften på 1,0 mio. kr. medgår 0,7 mio. kr. til departementets kravspecifikation og indkøb af ekstern bistand til udvikling af systemet, heraf 0,1 mio. kr. lønsum, og 0,3 mio. kr. medgår til etablering af systemet og indkøb af serverkapacitet i Udlændingestyrelsen, heraf 0,2 mio. kr. lønsum. Beløbet finansieres af et mindreforbrug i 2004 vedrørende § 18.21.06.20. Asylsagsbehandling, Udlændingestyrelsen, og er på tillægsbevillingsloven for 2004 overført til § 18.11.01. Departementet og § 18.11.15. Udlændingestyrelsen, jf. ovenfor.

Herudover skønnes de økonomiske konsekvenser i forhold til Integrationsministeriets løbende administration som følge af de ændrede betingelser og frister for overtagelse, tilbagetagelse og overførsel af en asylansøger i henhold til Dublinforordningen på det foreliggende grundlag at være udgiftsneutrale.

Etableringen af Eurodac-systemet skønnes efter omstændighederne at kunne indebære mindreudgifter til indkvartering af asylansøgere. Det er dog på nuværende tidspunkt ikke muligt at vurdere omfanget af en sådan mindreudgift.

Foruden de nationale økonomiske konsekvenser indebærer lovforslaget, at Danmark skal yde bidrag til administrations- og driftsomkostningerne ved installationen og driften af den centrale enhed under Eurodac. Det følger af udkastet til aftale mellem Fællesskabet og Danmark, jf. de almindelige bemærkninger, afsnit 5.3., at Danmark vil bidrage til EU's årsbudget med et årligt beløb, der beregnes på grundlag af de budgetmæssige bevillinger, der er afsat hertil, og i overensstemmelse med procentdelen af Danmarks bruttonationalprodukt i forhold til alle deltagerlandenes samlede bruttonationalprodukt. Dette gælder fra det år, hvor Danmark tilkøbes den centrale enhed og forventes på baggrund af driftsomkostningerne for 2004 at svare til 150.000 kroner årligt. Danmarks bidrag til den oprindelige installation af den centrale enhed erlægges som et engangsbeløb, der svarer til den del af Danmarks bidrag til Det Europæiske Fællesskabs almindelige budget, der blev godtgjort, fordi Danmark ikke oprindeligt deltog i Eurodacforordningen som følge af Danmarks forbehold på området for retlige og indre anliggender. Engangsbeløbet forventes at svare til omkring 300.000 kr.

De foreslåede ændringer forventes ikke at medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for amter eller kommuner.

10. Erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske og miljømæssige konsekvenser af lovforslaget og lovforslagets administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ikke erhvervsadministrative, erhvervsøkonomiske og miljømæssige konsekvenser eller administrative konsekvenser for borgerne.

11. Lovovervågning

Lovforslaget er omfattet af lovovervågning. Lovovervågningen vil fokusere på, om gennemførelsen af Eurodac- og Dublinforordningerne i dansk ret kan nedbringe sagsbehandlingstiderne i proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning (Dublin-proceduren). Lovovervågningen vil endvidere fokusere på udviklingen i antallet af asylansøgninger, der tages under behandling her i landet, fordi Danmark er ansvarlig herfor efter Dublinforordningens regler. Integrationsministeriet vil i folketingsåret 2007/2008 udarbejde en redegørelse herom til Folketinget.

12. Hørte myndigheder

Lovforslaget har været fremsat som lovforslag nr. L 35 af 7. oktober 2004 om ændring af udlændingeloven (Folketingstidende 2004-2005, tillæg A, s. 934). Lovforslag nr. L 35 nåede ikke at blive færdigbehandlet, inden der blev udskrevet valg til Folketinget til afholdelse den 8. februar 2005. Det fremsatte lovforslag er

identisk med lovforslag nr. L 35 bortset fra enkelte, redaktionelle ændringer. Ved brev af 20. september 2004 blev lovforslag nr. L 35 sendt til høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Advokatrådet, Amnesty International, Amsrådsforeningen, Beredskabsstyrelsen, Brovst Kommune, Børnerådet, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Flygtningehjælp, Dansk Retspolitisk Forening, Dansk Røde Kors, Dansk Socialrådgiverforening, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, Den Danske Europabevægelse, Dokumentations- og Rådgivningscenteret om Racediskrimination, Dommerfuldmægtigforeningen, Flygtningenævnet, Foreningen af Politimestre i Danmark, Foreningen af Statsamtænd, Foreningen af Statsamtsjurister, Frederiksberg Kommune, Hanstholm Kommune, HK/Danmark, Institut for Menneskerettigheder, KL, Københavns Kommune, Landsforeningen »Et barn To forældre«, Landsorganisationen i Danmark, Mellemfølgelig Samvirke, POEM, Politidirektøren i København, Politiforbundet i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, retterne i København, Århus, Odense, Aalborg og Roskilde, Red Barnet, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Rådet for Etniske Minoriteter samt UNHCR.

Ved brev af 28. oktober 2004 sendte Integrationsministeriet et kommenteret høringsnotat af 26. oktober 2004 vedrørende de indkomne hørings svar til Integrationsudvalget (L 35 – Bilag 3). Integrationsministeriet vil drage omsorg for, at høringsnotatet gennemsendes til Integrationsudvalget forud for førstebehandlingen af lovforslaget.

13. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Der forventes mindreudgifter til indkvartering af asylansøgere som følge af en forventet kortere sagsbehandlingstid i Dublin-fasen, som det imidlertid på nuværende tidspunkt ikke er muligt at vurdere. Herudover skønnes lovforslaget ikke at indebære mindreudgifter af betydning.	Der forventes merudgifter på ca. 3,5 mio. kr. til Rigspolitiets implementering af Eurodac-systemet og DublinNet og 0,2 mio. kr. årligt i 2005 og fremover for Datatilsynet samt 1,0 mio. kr. på Integrationsministeriets område i forbindelse med Udlændingestyrelsens tilslutning til DublinNet, jf. ovenfor. Endvidere skal Danmark bidrage til etablering, administration og drift af den centrale Eurodac-enhed. Herudover skønnes lovforslaget ikke at indebære merudgifter af betydning.
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Lovforslaget skønnes ikke at indebære administrative mindreudgifter.	Se ovenfor
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget skaber det retlige grundlag for dansk tilknytning på folkeretligt grundlag til Eurodacforordningen og Dublinforordningen.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 og 2

Lovforslaget gennemfører på mellemstatsligt grundlag reglerne i Dublinforordningen, der afløser Dublinkonventionen (EF-asylkonventionen). På den baggrund foreslås det, at henvisninger i udlændingeloven til EF-asylkonventionen ændres til henvisninger til reglerne i Dublinforordningen.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.2.

Til nr. 3

Den foreslåede bestemmelse i § 29 a, stk. 2, definerer begrebet Dublinforordningen i udlændingeloven. Bestemmelsen indebærer, at der ved begrebet Dublinforordningen i udlændingeloven forstås Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlin-

gen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsborger i en af medlemsstaterne, med senere ændringer. Dublinforordningen blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 25. februar 2003. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 3.

Definitionen af Dublinforordningen i udlændingeloven omfatter ikke alene forordningen af 18. februar 2003, men også senere ændringer hertil. Fremtidige ændringer af forordningen eller vedtagelse af yderligere gennemførelsesforanstaltninger, som ikke kræver ændring af udlændingelovens regler, kan således gennemføres ved integrationsministerens fastsættelse af nærmere bestemmelse herom, jf. den ved lovforslagets § 1, nr. 8, foreslåede bestemmelse i § 58 d, 1. pkt.

Til nr. 4

Efter Eurodacforordningens artikel 4, stk. 1, skal der med henblik på videregivelse til den centrale Eurodac-enhed optages fingeraftryk af alle asylansøgere, der er fyldt 14 år. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.2.1.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 1, kan der optages fingeraftryk af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2 (asyl).

Ved den foreslåede affattelse af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videreføres den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 1, dog således, at det efter den foreslåede affattelse af bestemmelsen fremgår, at optagelse af fingeraftryk af asylansøgere er obligatorisk.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 2, kan der optages fingeraftryk af en udlænding, som søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 (asyl), og som kan afvises, udvises, overføres eller tilbageføres efter udlændingelovens § 48 a, stk. 1. Ved den foreslåede affattelse af § 40 a, stk. 1, udgår den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 2, idet en udlænding omfattet af denne bestemmelse vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 1, nr. 1.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 1, nr. 1, optages der således fingeraftryk af alle udlændinge, der søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2 (asyl), uanset om udlændingen kan afvises, udvises, overføres eller tilbageføres efter udlændingelovens § 48 a, stk. 1.

Det bemærkes, at der ikke ved den ændrede affattelse af § 40 a, stk. 1, nr. 1, er tilsigtet en ændring af den gældende praksis, hvorefter fingeraftryk som altovervejende hovedregel ikke optages af asylansøgere under 14 år.

Efter Eurodacforordningens artikel 8, stk. 1, skal der med henblik på videregivelse til den centrale Eurodac-enhed optages fingeraftryk af udlændinge over 14 år, der pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et land, der ikke er tilsluttet Det Europæiske Fællesskab (et tredjeland), og som ikke afvises. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.2.2.

På den baggrund foreslås det i § 40 a, stk. 1, nr. 2, at der optages fingeraftryk af en udlænding, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et tredjeland, og som ikke afvises, jf. udlændingelovens § 28.

Bestemmelsen omfatter udlændinge, der forsøger at indrejse ulovligt her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises efter udlændingelovens § 28. Bestemmelsen omfatter ikke asylansøgere, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 1, nr. 1.

Udlændinge, der ikke ansøger om asyl, og som forsøger at indrejse ulovligt her i landet, vil som altover-

vejende hovedregel blive afvist efter udlændingelovens § 28. Den foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 1, nr. 2, må således forventes at få et begrænset anvendelsesområde.

Efter Eurodacforordningens artikel 11, stk. 1, kan der med henblik på videregivelse til den centrale Eurodac-enhed optages fingeraftryk af en udlænding over 14 år, der opholder sig ulovligt i en medlemsstat, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.3.

På den baggrund foreslås det i § 40 a, stk. 2, nr. 1, at der kan optages fingeraftryk af en udlænding, som opholder sig ulovligt her i landet, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Bestemmelsen omfatter udlændinge, der opholder sig ulovligt her i landet, og hvor fingeraftryk ønskes optaget med henblik på at kontrollere, hvorvidt den pågældende tidligere har indgivet en ansøgning om asyl i et andet EU-land.

Ifølge Eurodacforordningens artikel 11, stk. 1, litra a-c, jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.3, vil der være grund til at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, når udlændingen oplyser tidligere at have indgivet en ansøgning om asyl, men ikke oplyser i hvilken stat ansøgningen blev indgivet, når udlændingen uden at ansøge om asyl nægter at tage tilbage til sit hjemland med den begrundelse, at tilbagevenden vil bringe den pågældende i fare, eller når udlændingen på anden måde forsøger at forhindre udsendelse af landet ved ikke at medvirke til fastlæggelsen af sin identitet, navnlig ved ikke at vise identitetspapirer eller ved at vise falske identitetspapirer.

Bestemmelsen omfatter ikke udlændinge, hvis fingeraftryk skal optages efter de foreslåede bestemmelser i § 40 a, stk. 1, nr. 1 og 2.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 2, nr. 2, kan der optages fingeraftryk af en udlænding, som ikke søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og 2 (asyl), og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. udlændingelovens § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om asyl. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 3.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 2, nr. 3, kan der optages fingeraftryk af en udlænding,

F. t. l. vedr. udlændingeloven

hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, og efter den foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 2, nr. 4, kan der optages fingeraftryk af en udlænding, hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejseudokument. Bestemmelserne svarer til de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 40 a, stk. 2, nr. 1 og 2.

Til nr. 5

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40 a, stk. 5, slettes fingeraftryk, der er registreret i det i udlændingelovens § 40 a, stk. 3, nævnte edb-register, 10 år efter registreringen i registeret.

Efter Eurodacforordningens artikel 6 lagres fingeraftryksoplysninger vedrørende asylansøgere i den centrale Eurodac-database i 10 år fra den dato, hvor de pågældende fingeraftryk blev optaget. Det findes hensigtsmæssigt at anvende samme begyndelsestidspunkt for beregningen af tiårsperioden i forhold til det nationale register over fingeraftryk.

På den baggrund foreslås § 40 a, stk. 5, ændret, således at fingeraftryk, der er registreret i det i udlændingelovens § 40 a, stk. 3, nævnte edb-register, slettes 10 år efter optagelsen af fingeraftrykket.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 40 b, stk. 5, slettes personfotografier, der er registreret i det i udlændingelovens § 40 b, stk. 3, nævnte register, 10 år efter registreringen i registeret. Som en konsekvens af den i § 40 a, stk. 5, foreslåede ændring af registreringsperioden for fingeraftryk, jf. ovenfor, foreslås § 40 b, stk. 5, ændret, således at der gælder samme registreringsperiode for fingeraftryk og personfotografi.

Til nr. 6

Der er tale om en konsekvensændring som følge af lovforslagets § 1, nr. 8 og 9.

Til nr. 7

Med forslaget præciseres det, at udlændingelovens kapitel 8 a udvides til at omfatte videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen og Eurodacforordningen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1 og 2.

Til nr. 8

Den foreslåede bestemmelse i § 58 b, stk. 1, definerer begrebet Eurodacforordningen i udlændingeloven. Bestemmelsen indebærer, at der ved begrebet Eurodacforordningen i udlændingeloven forstås Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000

om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen med senere ændringer. Eurodacforordningen blev offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende den 15. december 2000. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.

Definitionen af Eurodacforordningen i udlændingeloven omfatter ikke alene forordningen af 11. december 2000 men også senere ændringer hertil. Fremtidige ændringer af forordningen eller vedtagelse af yderligere gennemførelsesforanstaltninger, som ikke kræver ændring af udlændingelovens regler, kan således gennemføres ved integrationsministerens fastsættelse af nærmere bestemmelse herom, jf. den ved lovforslagets § 1, nr. 8, foreslåede bestemmelse i § 58 d, 1. pkt.

Den foreslåede bestemmelse i § 58 b, stk. 2, definerer begrebet den centrale Eurodac-enhed i udlændingeloven. Bestemmelsen indebærer således, at der ved begrebet den centrale Eurodac-enhed i udlændingeloven forstås den centrale enhed i Kommissionen, der på vegne af de lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er ansvarlig for driften af den centrale database, der er omhandlet i Eurodacforordningens artikel 1, stk. 2, litra b. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.1. Det bemærkes, at den centrale Eurodac-enhed også er ansvarlig for driften af den centrale database på vegne af Island og Norge.

De foreslåede bestemmelser i § 58 c, stk. 1 og 2, svarer til de gældende bestemmelser i udlændingelovens § 58 b, stk. 1 og 2, og forudsættes anvendt i overensstemmelse med gældende praksis. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1 og 2.

Den foreslåede bestemmelse i § 58 c, stk. 3, svarer til den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 c, idet det dog er præciseret, at tilsynet med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen, føres af Datatilsynet. Forslaget er en konsekvens af Register-tilsynets navneskift til Datatilsynet i forbindelse med ikrafttrædelsen af persondataloven.

Ved den foreslåede affattelse af § 58 d udvides bestemmelsens anvendelsesområde, således at integrationsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, Dublinforordningen og Eurodacforordningen. Integrationsministeren kan i den forbindelse, hvis det viser sig hensigtsmæssigt, fastsætte bestemmelser om, at andre myndigheder end Rigspolitechefen kan videregive oplysninger omfattet af de foreslåede bestem-

melser i § 58 j, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, til den centrale Eurodac-enhed.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1 og 2.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 58 e er integrationsministeren bemyndiget til at fastsætte, at de regler i udlændingeloven, som er gennemført til opfyldelse af EF-asyllkonventionen (Dublinkonventionen), også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EF-landene om at tilknytte sig Dublinkonventionen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende Dublinkonventionens regler.

Ved den foreslåede affattelse af § 58 e udvides bestemmelsens anvendelsesområde, således at integrationsministeren bemyndiges til at fastsætte, at de regler i udlændingeloven, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen og Eurodacforordningen, også skal finde anvendelse for så vidt angår tredjelande, der indgår overenskomst med EU-landene om at tilslutte sig Dublinforordningen eller Eurodacforordningen.

Det Europæiske Fællesskab har indgået en aftale med Island og Norge om kriterier og mekanismer til fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge. Aftalen trådte i kraft den 1. april 2001. Aftalen omfatter de rettigheder og forpligtelser, der er fastsat i Dublinkonventionen af 15. juni 1990 (bortset fra artikel 16-22), og de beslutninger, der er truffet af Artikel 18-udvalget under Dublinkonventionen og Eurodacforordningen. Aftalen omfatter endvidere ny lovgivning efter EF-traktatens artikel 63, stk. 1, litra a, i medfør af en nærmere fastlagt fremgangsmåde, jf. aftalens artikel 2 og 4, stk. 2-7, herunder Dublinforordningen. Kommissionen har afsluttet forhandlingerne om en tilsvarende aftale med Schweiz om Schweiz' deltagelse i Eurodacforordningen og Dublinforordningen. Det forventes, at denne aftale vil blive indgået mellem Fællesskabet og Schweiz i år. Der henvises nærmere til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 6.

Den foreslåede affattelse af § 58 e indebærer, at integrationsministeren kan fastsætte, at de regler i udlændingeloven, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen og Eurodacforordningen, skal finde anvendelse i forhold til f.eks. Island, Norge og Schweiz.

Fastsætter integrationsministeren, at de regler i udlændingeloven, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodacforord-

ningen, også skal finde anvendelse i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodacforordningen, vil henvisningerne i de pågældende regler i udlændingeloven til EU-landene ligeledes skulle omfatte det eller de tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodacforordningen.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1 og 2.

Til nr. 9

Efter Eurodacforordningens artikel 4, stk. 1, og artikel 8, stk. 2, skal fingeraftryk optaget af asylansøgere over 14 år og fingeraftryk optaget af udlændinge over 14 år, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et tredjeland, og som ikke afvises, straks videregives til den centrale Eurodac-enhed. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.2.

Endvidere kan fingeraftryk optaget af en udlænding over 14 år, der opholder sig ulovligt i en medlemsstat, videregives til den centrale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.3.

Som anført i lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.1, vil Rigspolitechefen og eventuelle andre relevante myndigheder blive udpeget som de danske myndigheder, der efter Eurodacforordningens artikel 15, stk. 2, jf. herved lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.5, skal have adgang til de oplysninger, Danmark har videregivet med henblik på registrering i den centrale Eurodac-database.

Det foreslås i bestemmelsen i § 58 i, stk. 1, 1. pkt., at Rigspolitechefen til den centrale Eurodac-enhed videregiver fingeraftryk optaget af asylansøgere over 14 år, jf. den ved lovforslagets § 1, nr. 4, foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 1, nr. 1, og fingeraftryk af udlændinge over 14 år, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et tredjeland, og som ikke afvises, jf. den ved lovforslagets § 1, nr. 4, foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 1, nr. 2.

Det foreslås endvidere i bestemmelsen i § 58 i, stk. 1, 2. pkt., at Rigspolitechefen kan videregive fingeraftryk optaget af en udlænding over 14 år, der opholder sig ulovligt her i landet, til den centrale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et

andet EU-land, jf. den ved lovforslagets § 1, nr. 4, foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 2, nr. 1.

Efter Eurodacforordningens artikel 4, stk. 1, jf. artikel 5, stk. 1, videregiver en medlemsstat sammen med fingeraftryk optaget af en asylansøger over 14 år oplysninger om sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om asyl, udlændingens køn, udlændingens referencenummer og datoen for optagelsen og videregivelsen af udlændingens fingeraftryk til den centrale Eurodac-enhed. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.2.1.

På den baggrund foreslås det i bestemmelsen i § 58 i, stk. 2, at Rigspolitichefen sammen med fingeraftryk optaget efter den ved lovforslagets § 1, nr. 4, foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver oplysninger om sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7 (nr. 1), udlændingens køn (nr. 2), udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer (nr. 3) og datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk (nr. 4).

Efter Eurodacforordningens artikel 8, stk. 2, videregiver en medlemsstat sammen med fingeraftryk optaget af en udlænding over 14 år, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et tredjeland, og som ikke afvises, oplysninger om sted og dato for pågribelsen af udlændingen, udlændingens køn, udlændingens referencenummer og datoen for optagelsen og videregivelsen af udlændingens fingeraftryk til den centrale Eurodac-enhed. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.2.2.

På den baggrund foreslås det i bestemmelsen i § 58 i, stk. 3, at Rigspolitichefen sammen med fingeraftryk optaget efter den ved lovforslagets § 1, nr. 4, foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver oplysninger om sted og dato for pågribelsen af udlændingen (nr. 1) samt oplysninger om udlændingens køn, udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer og datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk til den centrale Eurodac-enhed (nr. 2).

Efter Eurodacforordningens artikel 11, stk. 1, videregiver en medlemsstat sammen med fingeraftryk optaget af en udlænding over 14 år, der opholder sig ulovligt i medlemsstaten, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land, oplysninger om udlændingens referencenummer til den centrale Eurodac-enhed. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.3.

På den baggrund foreslås det i bestemmelsen i § 58 i, stk. 4, at Rigspolitichefen sammen med fingeraftryk

optaget efter den foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Baggrunden for, at der ikke i forbindelse med videregivelse af fingeraftryk optaget efter den ved lovforslagets § 1, nr. 4, foreslåede bestemmelse i § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregives andre oplysninger end den pågældende udlændings udlændingenummer eller andet referencenummer, er, at videregivelsen af disse fingeraftryk alene sker med henblik på en sammenligning i den centrale Eurodac-database med de deri registrerede fingeraftryk optaget af asylansøgere i de enkelte medlemslande. Fingeraftryk optaget af en udlænding over 14 år, der opholder sig ulovligt i en medlemsstat, med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land, registreres således ikke i den centrale Eurodac-database. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.3.

Af Eurodacforordningens artikel 4, stk. 6, og artikel 11, stk. 4, jf. artikel 4, stk. 6, fremgår det, at de enkelte medlemsstater er ansvarlige for omgående at kontrollere de oplysninger, som medlemsstaten modtager fra den centrale Eurodac-enhed om resultatet af en sammenligning foretaget i den centrale Eurodac-database med henblik på, at medlemsstaten foretager den endelige identifikation af oplysningerne. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger.

På den baggrund foreslås det i bestemmelsen i § 58 i, stk. 5, at Rigspolitichefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra den centrale Eurodac-enhed.

De oplysninger, der modtages fra den centrale Eurodac-enhed, kan alene anvendes til de i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1, omhandlede formål. Der henvises herved til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.1.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 58 i, stk. 6, fører Datatilsynet her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodacforordningen.

Datatilsynet vil således fungere som den nationale tilsynsmyndighed i forhold til behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodacforordningen, jf. lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 4.1.

Når en medlemsstat, der har videregivet oplysninger til den centrale Eurodac-enhed om en asylansøger, får kendskab til, at den pågældende udlænding har opnået statsborgerskab i en af medlemsstaterne eller er meddelt opholdstilladelse som flygtning i en af medlemsstaterne, videregives oplysninger herom omgående til den centrale Eurodac-enhed, jf. Eurodacforord-

ningens artikel 7 og artikel 12, stk. 1. Formålet med videregivelsen er, at fingeraftryksoplysninger om asylansøgere, der inden udløbet af den normale lagringsperiode på ti år opnår statsborgerskab i en af medlemsstaterne, slettes i den centrale Eurodac-database. Efter udløbet af den tiårige registreringsperiode slettes fingeraftryksoplysningerne automatisk i den centrale Eurodac-database. Tilsvarende betyder videregivelse af oplysninger om, at en asylansøger er blevet meddelt opholdstilladelse som flygtning i en af medlemsstaterne, at de i den centrale Eurodac-database registrerede oplysninger om den pågældende blokeres mod videregivelse. Der henvises nærmere til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.2.1.

Det bemærkes, at begrebet flygtning i Eurodacforordningen er defineret som en person, der er anerkendt som konventionsflygtning, jf. forordningens artikel 2, stk. 1, litra d.

På den baggrund foreslås det i bestemmelsen i § 58 j, stk. 1, 1. pkt., at Rigspolitichefen meddeler den centrale Eurodac-enhed, såfremt en asylansøger, der har fået optaget og videregivet fingeraftryk efter de ved lovforslagets § 1, nr. 4 og 9, foreslåede bestemmelser i § 40 a, stk. 1, nr. 1, og § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår dansk indfødsret eller opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, her i landet.

Rigspolitiet og udlændingemyndighederne har aftalt en ordning, som skal sikre, at Rigspolitiet modtager oplysning om, at en udlænding, der har fået optaget og videregivet fingeraftryk til den centrale Eurodac-enhed, er meddelt henholdsvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller dansk indfødsret, således at Rigspolitiet kan meddele dette til den centrale Eurodac-enhed.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 58 j, stk. 1, 2. pkt., skal Rigspolitichefen, såfremt Rigspolitichefen modtager oplysning om, at en asylansøger, der har fået optaget og videregivet fingeraftryk efter de ved lovforslagets § 1, nr. 4 og 9, foreslåede bestemmelser i § 40 a, stk. 1, nr. 1, og § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse som flygtning i overensstemmelse med flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller statsborgerskab i et andet EU-land, meddele dette til den centrale Eurodac-enhed.

Den foreslåede bestemmelse i § 58 j, stk. 1, 2. pkt., finder alene anvendelse i de tilfælde, hvor Rigspolitichefen modtager de i bestemmelsen nævnte oplysninger. Det forudsættes, at Rigspolitichefen ikke af egen drift skal søge at indhente de i bestemmelsen nævnte oplysninger.

Af den foreslåede bestemmelse i § 58 j, stk. 1, 3. pkt., fremgår, at Rigspolitichefens forpligtelser efter de ved lovforslagets § 1, nr. 4 og 9, foreslåede bestemmelser i § 58 j, stk. 1, 1. og 2. pkt., ikke finder anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Baggrunden herfor er, at fingeraftrykkene automatisk slettes i den centrale Eurodac-database, når der er forløbet 10 år fra den dato, hvor fingeraftrykkene blev optaget, jf. Eurodacforordningens artikel 6.

Når en medlemsstat, der har optaget og videregivet oplysninger til den centrale Eurodac-enhed om en udlænding, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i medlemsstaten fra et tredjeland, og som ikke afvises, får kendskab til, at den pågældende udlænding inden udløbet af den normale lagringsperiode på to år er meddelt opholdstilladelse i en af medlemsstaterne eller har opnået statsborgerskab i en af medlemsstaterne eller har forladt medlemsstaternes område, videregives oplysninger herom omgående til den centrale Eurodac-enhed, jf. Eurodacforordningens artikel 10, stk. 2. Formålet med videregivelsen er, at fingeraftryksoplysninger om en udlænding, som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse i en medlemsstat fra et tredjeland, og som ikke afvises, og som inden udløbet af den normale lagringsperiode på to år enten opnår statsborgerskab eller opholdstilladelse i en af medlemsstaterne eller forlader medlemsstaternes område, slettes i den centrale Eurodac-database. Efter udløbet af den toårige lagringsperiode slettes fingeraftryksoplysningerne automatisk i den centrale Eurodac-database. Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.2.2.

På den baggrund foreslås det i bestemmelsen i § 58 j, stk. 2, 1. pkt., at Rigspolitichefen meddeler den centrale Eurodac-enhed, såfremt en udlænding, der har fået optaget og videregivet fingeraftryk efter de ved lovforslagets § 1, nr. 4 og 9, foreslåede bestemmelser i § 40 a, stk. 1, nr. 2, og § 58 i, stk. 1, 1. pkt., inden udløbet af den normale lagringsperiode på to år opnår dansk indfødsret eller opholdstilladelse her i landet.

Rigspolitiet og udlændingemyndighederne har aftalt en ordning, som skal sikre, at Rigspolitiet modtager oplysning om, at en udlænding, der har fået optaget og videregivet fingeraftryk til den centrale Eurodac-enhed, er meddelt henholdsvis opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1, eller dansk indfødsret, således at Rigspolitiet kan meddele dette til den centrale Eurodac-enhed.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 58 j, stk. 2, 2. pkt., skal Rigspolitichefen, såfremt Rigspolitichefen

modtager oplysning om, at en udlænding, der har fået optaget og videregivet fingeraftryk efter de ved lovforslagets § 1, nr. 4 og 9, foreslåede bestemmelser i § 40 a, stk. 1, nr. 2, og § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået statsborgerskab eller opholdstilladelse i et andet EU-land, give meddelelse herom til den centrale Eurodac-enhed.

Den foreslåede bestemmelse finder alene anvendelse i de tilfælde, hvor Rigspolitechefen modtager de i bestemmelsen nævnte oplysninger. Det forudsættes, at Rigspolitechefen ikke af egen drift skal søge at indhente de i bestemmelsen nævnte oplysninger.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 58 j, stk. 2, 3. pkt., skal Rigspolitechefen tilsvarende, såfremt Rigspolitechefen bliver bekendt med, at en udlænding, der har fået optaget og videregivet fingeraftryk efter de ved lovforslagets § 1, nr. 4 og 10, foreslåede bestemmelser i § 40 a, stk. 1, nr. 2, og § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, give meddelelse herom til den centrale Eurodac-enhed.

Den foreslåede bestemmelse finder alene anvendelse i de tilfælde, hvor Rigspolitechefen bliver bekendt med, at udlændingen har forladt EU-landenes område. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis udlændingen udrejser direkte fra Danmark til et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union og denne udrejse påses af politiet eller foretages ledsaget af politiet. I andre tilfælde end det her nævnte forudsættes det, at Rigspolitechefen ikke af egen drift skal søge at indhente oplysning om, hvorvidt udlændingen har forladt EU-landenes område.

Af den foreslåede bestemmelse i § 58 j, stk. 2, 4. pkt., fremgår, at Rigspolitechefens forpligtelser efter de foreslåede bestemmelser i § 58 j, stk. 2, 1.-3. pkt., ikke finder anvendelse, når der er forløbet mere end to år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Baggrunden herfor er, at fingeraftrykkene automatisk slettes i den centrale Eurodac-database, når der er forløbet to år fra den dato, hvor fingeraftrykkene blev optaget, jf. Eurodacforordningens artikel 10, stk. 1.

Til § 2

Det foreslås i § 2, stk. 1, at tidspunktet for lovens ikrafttræden fastsættes af integrationsministeren.

Grundlaget for Danmarks tilknytning til Eurodac- og Dublinforordningerne på mellemstatsligt grundlag forventes som beskrevet i lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 1 og 5, tilvejebragt via en mellemstatslig aftale om dansk tilknytning til retsakterne.

Kommissionen har den 20. september 2004 fremsendt udkast til parallelaftale mellem Fællesskabet og

Danmark vedrørende Eurodacforordningen og Dublinforordningen til Rådet, jf. lovforslagets bilag 3. Aftaleudkastet er udarbejdet på baggrund af forhandlinger med den danske regering, og forhandlingsresultatet blev godkendt af parterne den 8. juni 2004.

Det forventes, at forhandlingerne i Rådet om udkastet til parallelaftale vil kunne afsluttes i løbet af 1. kvartal 2005. Det bemærkes, at Rådets afgørelse herefter vil skulle afvente Europa-Parlamentets udtalelse i sagen.

Det fremgår af aftaleudkastet, at aftalen træder i kraft på den første dag i den anden måned efter, at Danmark og Fællesskabet har meddelt, at de har afsluttet de respektive tiltrædelsesprocedurer.

Da tidspunktet for Danmarks tilknytning til Eurodac- og Dublinforordningerne på mellemstatsligt grundlag således endnu ikke er endeligt fastlagt, foreslås det, at loven træder i kraft efter integrationsministerens nærmere bestemmelse. På den måde sikres det, at Danmark kan tilknytte sig Eurodac- og Dublinforordningerne på mellemstatsligt grundlag, så snart der er indgået en mellemstatslig aftale med Det Europæiske Fællesskab herom.

Den danske regering kan således meddele, at tiltrædelsesprocedurerne her i landet er afsluttet, når lovforslaget er vedtaget og loven er stadfæstet og aftalen er undertegnet af begge parter. Integrationsministeren kan herefter sætte loven i kraft i tilknytning til aftalens ikrafttræden.

Efter aftaleudkastet gælder aftalens ikrafttrædelsesdato i stedet for den i Dublinforordningens artikel 29 anførte dato og den i Eurodacforordningens artikel 27 anførte dato, jf. aftaleudkastets artikel 2, stk. 3.

Det fremgår af Dublinforordningens artikel 29, 1. led, at forordningen træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende. Forordningen blev offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 25. februar 2003 og trådte således i kraft den 17. marts 2003.

Det fremgår af Dublinforordningens artikel 29, 2. led, 1. pkt., at forordningen finder anvendelse på asylansøgninger, der indgives fra og med den første dag i den sjette måned efter forordningens ikrafttræden (den 1. september 2003), og at forordningen fra den dato finder anvendelse på alle anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse af asylansøgere, uanset hvornår ansøgningen er indgivet. For asylansøgninger, der er indgivet inden den 1. september 2003, finder Dublinkonventionen dog fortsat anvendelse for så vidt angår spørgsmålet om, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, jf. forordningens artikel 29, 2. led, 2. pkt.

Udkastet til parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark indeholder ikke en overgangsbestemmelse. Det er således alene anført i aftaleudkastets artikel 10, at aftalen vedtages af de kontraherende parter i overensstemmelse med deres respektive procedurer, og at aftalen træder i kraft den første dag i den anden måned efter de kontraherende parters underretning om, at de har fuldendt deres respektive procedurer, som er nødvendige til dette formål.

Det forhold, at udkastet til parallelaftale ikke indeholder en overgangsbestemmelse, betyder, at der ikke skal iværksættes en ordning som den i Dublinforordningens artikel 29, 2. led, anførte. Aftaleudkastets ikrafttrædelsesbestemmelse skal tages som udtryk for, at der med aftalens ikrafttræden fastsættes én skæringsdato, der er afgørende for, hvorvidt en asylansøgning skal behandles efter reglerne i Dublinforordningen eller efter reglerne i Dublinkonventionen.

Det foreslås på den baggrund, at der fastsættes en overgangsordning, hvorefter anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som er fremsat inden lovens ikrafttræden, behandles efter reglerne i Dublinkonventionen, hvorimod anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som er fremsat fra og med lovens ikrafttræden, behandles efter reglerne i Dublinforordningen.

Det foreslås således i § 2, stk. 2, at den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, ikke finder anvendelse for anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som er fremsat inden lovens ikrafttræden. I sådanne tilfælde finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Overgangsbestemmelsen indebærer, at anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse af udlændinge, som fremsættes fra dansk side over for et andet EU-land inden aftalens og lovens ikrafttræden, behandles efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 29 a, stk. 1, og dermed efter Dublinkonventionens regler. Anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse af udlændinge, som fremsættes fra dansk side over for et andet EU-land fra og med lovens ikrafttræden, behandles efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 a, stk. 1, og dermed efter Dublinforordningens regler.

Den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 a, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, finder endvidere anvendelse for afvisninger, der finder sted fra og med lovens ikrafttræden. Afvisninger, der finder sted inden lovens ikrafttræden, behandles efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 29 a, stk. 1.

Overgangsbestemmelsen indebærer endvidere, at anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som fremsættes over for Danmark af et andet EU-land inden aftalens og lovens ikrafttræden, behandles efter den hidtil gældende bestemmelse i udlændingelovens § 29 a, stk. 1, og dermed efter Dublinkonventionens regler. Anmodninger om overtagelse, tilbagetagelse eller modtagelse af udlændinge, som fremsættes over for Danmark af et andet EU-land fra og med lovens ikrafttræden, behandles efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 29 a, stk. 1, og dermed efter Dublinforordningens regler.

Efter Eurodacforordningens artikel 27, stk. 1, træder forordningen i kraft på dagen for offentliggørelse i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Forordningen blev offentliggjort i EF-Tidende den 15. januar 2000 og trådte således i kraft samme dag.

Det fremgår af Eurodacforordningens artikel 27, stk. 2, at forordningen finder anvendelse, og at Eurodac indleder sit virke fra den dag, der er anført i en meddelelse, som Kommissionen offentliggør i De Europæiske Fællesskabers Tidende, når såvel hver medlemsstat som Kommissionen har truffet de nødvendige tekniske foranstaltninger. Ved meddelelse nr. 2003/C 5/03 tilkendegav Kommissionen bl.a., at Kommissionen havde truffet de nødvendige tekniske foranstaltninger, således at Eurodac-systemet kunne indlede sit virke den 15. januar 2003 (EF-Tidende 2003 nr. C 5, side 2).

Som anført ovenfor indeholder udkastet til parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark ikke en overgangsbestemmelse. Det er således alene anført i aftaleudkastets artikel 10, at aftalen vedtages af de kontraherende parter i overensstemmelse med deres respektive procedurer, og at aftalen træder i kraft den første dag i den anden måned efter de kontraherende parters underretning om, at de har fuldendt deres respektive procedurer, som er nødvendige til dette formål.

Det foreslås på den baggrund, at der fra og med lovens ikrafttræden optages fingeraftryk efter de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 40 a, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4. Dette gælder, uanset hvornår ansøgningen om asyl er indgivet, og uanset hvornår udlændingen er indrejst i Danmark eller har forsøgt herpå.

Det bemærkes, at fingeraftryk, der er optaget efter udlændingelovens tidligere gældende regler inden lovens ikrafttræden, ikke vil kunne optages på ny med samme formål. Reglerne i Eurodacforordningen vil således ikke kunne bringes i anvendelse herved.

Det foreslås endvidere i § 2, stk. 3, 1. pkt., at de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 40 a, stk. 5, § 40 b, stk. 5, § 58 i og § 58 j, ikke finder anvendelse i tilfælde, hvor udlændingens fingeraftryk er optaget inden lovens ikrafttræden.

Den ved lovforslagets § 1, nr. 5, foreslåede registreringsperiode i udlændingelovens § 40 a, stk. 3, for fingeraftryk på 10 år efter optagelse af aftrykket gælder således alene i tilfælde, hvor udlændingens fingeraftryk er optaget efter lovens ikrafttræden.

Der vil endvidere alene kunne videregives fingeraftryk til den centrale Eurodac-enhed efter den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 58 i, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, hvis fingeraftrykkene er optaget efter lovens ikrafttræden i medfør af de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 1 og 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Ligeledes vil oplysninger om, at en udlænding er meddelt opholdstilladelse eller statsborgerskab i Danmark eller i et andet EU-land eller har forladt EU-landenes område, som i medfør af den foreslåede bestemmelse i udlændingelovens § 58 j, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, skal videregives til den centrale Eurodac-enhed, alene skulle videregives, hvis udlændingens fingeraftryk er optaget efter lovens ikrafttræden i medfør af de foreslåede bestemmelser i udlændingelovens § 40 a, stk. 1, nr. 1 og 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Fingeraftryk, der er optaget før lovens ikrafttræden, skal behandles efter de tidligere gældende regler, jf. § 2, stk. 3, 2. pkt.

Til § 3

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale gyldighedsområde og indebærer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland. Den kan dog ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige grønlandske og færøske forhold tilsiger.

Ifølge udkastet til parallelaftale mellem Fællesskabet og Danmark omfatter aftalen de territorier, der er henvist til i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, artikel 299 (artikel 8). Aftalens territoriale afgrænsning skal endvidere være i overensstemmelse med artikel 26 i Dublinforordningen og artikel 26 i Eurodacforordningen. Denne territoriale afgrænsning indebærer bl.a., at aftalen ikke omfatter Færøerne og Grønland.

Loven vil på den baggrund alene kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland efter indgåelse af en aftale herom mellem Fællesskabet og Danmark og under forudsætning af, at Færøerne og Grønland ønsker det.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I det følgende gengives de relevante dele af de relevante gældende bestemmelser i udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 808 af 14. juli 2004:

I udlændingeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 808 af 14. juli 2004, som ændret ved lov nr. 429 af 9. juni 2004, foretages følgende ændringer:

Kapitel 5 a

»Kapitel 5 a

Overførsel m.v. efter EF-asylkonventionen

Overførsel m.v. efter reglerne i Dublinforordningen

§ 29 a. En udlænding kan afvises, overføres eller tilbageføres til et andet EU-land efter reglerne i EF-asylkonventionen eller efter en overenskomst eller et hertil svarende arrangement, som Danmark har indgået med et eller flere lande i tilslutning til EF-asylkonventionen.

2. I § 29 a, stk. 1, ændres »reglerne i EF-asylkonventionen« til: »reglerne i Dublinforordningen«.

Stk. 2. Ved EF-asylkonventionen forstås i denne lov konvention om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af Den Europæiske Unions medlemsstater.

3. § 29 a, stk. 2, affattes således:

»*Stk. 2.* Ved Dublinforordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, med senere ændringer.«

§ 40 a. Der kan optages fingeraftryk af en udlænding,

4. § 40 a, stk. 1 og 2, affattes således:

»Der optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 2) som søger om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 eller 2, og som kan afvises, udvises, overføres eller tilbageføres efter § 48 a, stk. 1, eller

- 1) som søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, eller
- 2) som pågribes i forbindelse med forsøg på ulovligt at indrejse her i landet fra et land, der ikke er tilsluttet Den Europæiske Union, og som ikke afvises, jf. § 28.

Gældende formulering

- 3) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2.

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, eller
- 2) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.

Stk. 1-4. ---

Stk. 5. Fingeraftryk, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte edb-register, slettes 10 år efter registreringen af fingeraftrykket i registret.

Stk. 6-9. ---

§ 40 b. ---

Stk. 1-4. ---

Stk. 5. Personfotografi, der i medfør af stk. 3 og 4 er registreret i det i stk. 3 nævnte register, slettes 10 år efter registreringen af personfotografiet i registret.

Stk. 6-9. ---

Lovforslaget

Stk. 2. Der kan endvidere optages fingeraftryk af en udlænding,

- 1) som opholder sig ulovligt her i landet med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land,
- 2) som ikke søger om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2, og som skal afvises, udvises eller udrejse af landet, jf. § 30, stk. 1, såfremt der på baggrund af pågældendes dokumenter, ejendele, økonomiske midler og andre personlige forhold er bestemte grunde til at antage, at den pågældende vil indrejse på ny og ansøge om opholdstilladelse efter § 7, stk. 1 og 2,
- 3) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på identifikation af den pågældende, eller
- 4) hvis dette skønnes hensigtsmæssigt med henblik på udstedelse eller fremskaffelse af rejsedokument til den pågældende.«

5. I § 40 a, stk. 5, og § 40 b, stk. 5, ændres »10 år efter registreringen« til: »10 år efter optagelsen«.

Gældende formulering

§ 46. Afgørelser i henhold til denne lov træffes med de undtagelser, der fremgår af § 9, stk. 13 og 14, §§ 46 a-49, § 50, § 50 a, § 51, stk. 2, 2. pkt., og § 56 a, stk. 1-4, af Udlændingestyrelsen. Stk. 2-3. ---

Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af EF-asyllkonventionen og Schengenkonventionen m.v.

§ 58 b. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af EF-asyllkonventionens artikel 15, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 5. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i konventionens artikel 15, stk. 1.

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må i det omfang, det følger af EF-asyllkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet EF-asyllkonventionen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må i det omfang, det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

§ 58 c. Registertilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter EF-asyllkonventionen.

Lovforslaget

6. I § 46, stk. 1, ændres »og § 56 a, stk. 1-4, af Udlændingestyrelsen« til: »§ 56 a, stk. 1-4, § 58 i og § 58 j, jf. dog § 58 d, 2. pkt., af Udlændingestyrelsen«.

7. Overskriften til *kapitel 8 a* affattes således:

»Kapitel 8 a

Videregivelse af oplysninger i medfør af reglerne i Dublinforordningen, Schengenkonventionen og Eurodacforordningen m.v.«

8. §§ 58 b-58 e affattes således:

»§ 58 b. Ved Eurodacforordningen forstås i denne lov Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublinkonventionen med senere ændringer.

Stk. 2. Ved den centrale Eurodac-enhed forstås i denne lov den centrale enhed i Kommissionen, der på vegne af de lande, der er tilsluttet Den Europæiske Union, er ansvarlig for driften af den centrale database, der er omhandlet i Eurodacforordningens artikel 1, stk. 2, litra b.

§ 58 c. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, som er modtaget fra et andet EU-lands myndigheder i medfør af reglerne i Dublinforordningens artikel 21, må kun videregives til de myndigheder, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 7. Oplysningerne må kun anvendes til de formål, der er nævnt i Dublinforordningens artikel 21, stk. 1.

Gældende formulering

§ 58 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration fastsætter nærmere bestemmelser til gennemførelse af Schengenkonventionen og EF-asyllkonventionen.

§ 58 e. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af EF-asyllkonventionen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med EU-landene om at tilslutte sig EF-asyllkonventionen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i EF-asyllkonventionen.

Lovforslaget

Stk. 2. Fortrolige oplysninger, herunder oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold, må, i det omfang det følger af reglerne i Dublinforordningen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilknyttet Dublinforordningen. Oplysninger som nævnt i 1. pkt. må, i det omfang det følger af Schengenkonventionen, videregives til myndighederne i et andet land, der er tilsluttet Schengenkonventionen.

Stk. 3. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er modtaget efter reglerne i Dublinforordningen.

§ 58 d. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af reglerne i Schengenkonventionen, Dublinforordningen og Eurodacforordningen. Der kan i den forbindelse fastsættes bestemmelser om, at andre end Rigspolitichefen efter § 58 j, stk. 1 og 2, kan videregive oplysninger til den centrale Eurodac-enhed.

§ 58 e. Ministeren for flygtninge, indvandrere og integration kan fastsætte, at de regler i denne lov, som er gennemført til opfyldelse af reglerne i Dublinforordningen eller Eurodacforordningen, med de nødvendige ændringer også skal anvendes i forhold til et eller flere tredjelande, der har indgået overenskomst med Den Europæiske Union om at tilknytte sig Dublinforordningen eller Eurodacforordningen eller et hertil svarende arrangement, eller som på andet grundlag er forpligtet til at anvende reglerne i Dublinforordningen eller Eurodacforordningen.«

9. Efter § 58 h indsættes:

»§ 58 i. Rigspolitichefen videregiver straks fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 1, til den centrale Eurodac-enhed. Rigspolitichefen kan endvidere videregive fingeraftryk, der er optaget af udlændinge over 14 år i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, til den centrale Eurodac-enhed med henblik på at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet ansøgning om asyl i et andet EU-land.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 2. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for udlændingens indgivelse af ansøgning om opholdstilladelse efter § 7,
- 2) udlændingens køn,
- 3) udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer og
- 4) datoen for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

Stk. 3. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om

- 1) sted og dato for pågribelsen af udlændingen og
- 2) de i stk. 2, nr. 2-4, nævnte oplysninger.

Stk. 4. Sammen med fingeraftryk optaget i medfør af § 40 a, stk. 2, nr. 1, videregiver Rigspolitichefen til den centrale Eurodac-enhed oplysninger om udlændingens udlændingenummer eller andet referencenummer.

Stk. 5. Rigspolitichefen modtager og kontrollerer oplysninger modtaget fra den centrale Eurodac-enhed.

Stk. 6. Datatilsynet fører her i landet tilsyn med behandlingen og anvendelsen af de oplysninger, der er videregivet og modtaget efter reglerne i Eurodacforordningen.

§ 58 j. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet efter § 7, stk. 1, eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitichefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 1, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., er blevet anerkendt som flygtning i overensstemmelse med flygtningekonventionen af 28. juli 1951 eller er blevet meddelt statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1. og 2. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 10 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.

*Gældende formulering**Lovforslaget*

Stk. 2. Såfremt en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., opnår opholdstilladelse her i landet eller meddeles dansk indfødsret, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Modtager Rigspolitichefen oplysning om, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har opnået opholdstilladelse eller statsborgerskab i et andet EU-land, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. Bliver Rigspolitichefen bekendt med, at en udlænding, der i medfør af § 40 a, stk. 1, nr. 2, har fået optaget fingeraftryk, der er videregivet til den centrale Eurodac-enhed efter § 58 i, stk. 1, 1. pkt., har forladt EU-landenes område, videregiver Rigspolitichefen oplysning herom til den centrale Eurodac-enhed. 1.-3. pkt. finder ikke anvendelse, når der er forløbet mere end 2 år fra tidspunktet for optagelsen af udlændingens fingeraftryk.«

Spalte- og sidehenvisninger til Folketingstidende vedrørende behandlingen i Folketinget af den oprindelige udlændingelov og senere relevante ændringslove

Lov nr. 226 af 8. juni 1983 (Udlændingeloven) (Lovforslag nr. L 105 af 20. januar 1983)

Skriftlig fremsættelse den 20. januar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 4502
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg A	sp. 2027
1. behandling den 2. februar 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 5316
Betænkning afgivet den 27. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 1935
1. del af 2. behandling den 30. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12152
Tilføjelse til betænkning den 31. maj 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 2775
2. del af 2. behandling den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12587
Tillægsbetænkning afgivet den 2. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg B	sp. 2845
3. behandling den 3. juni 1983:	Folketingstidende 1982/83 FF	sp. 12847
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1982/83 Tillæg C	sp. 609

Lov nr. 382 af 14. juni 1995 om ændring af udlændingeloven (Effektivisering af asylsagsbehandlingen i Flygtningenævnet, rådgivning af asylansøgere, overførsel af opgaven med at afhøre asylansøgere fra politiet til Direktoratet for Udlændinge, optagelse af fingeraftryk af asylansøgere m.v.) (Lovforslag nr. L 194 af 4. april 1995)

Skriftlig fremsættelse den 4. april 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 4516
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg A	s. 2599
1. behandling den 18. april 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 4731
Betænkning afgivet den 23. maj 1995:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg B	s. 728
2. behandling den 31. maj 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 6347
Tillægsbetænkning afgivet den 31. maj 1995:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg B	s. 991
3. behandling den 2. juni 1995:	Folketingstidende 1994/95 FF	s. 6627
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1994/95 Tillæg C	s. 608

Lov nr. 407 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Optagelse af fingeraftryk af fingeraftryk og personfoto, foranstaltninger over for udlændinge, der ikke medvirker til udsendelse m.v. og foranstaltninger overfor den, der medvirker til, at en udlænding opnår opholdstilladelse ved svig m.v.) (Lovforslag nr. L 190 af 12. marts 1997)

Skriftlig fremsættelse den 12. marts 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A	s. 3996
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A	s. 3976
1. behandling den 2. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 5210
Betænkning afgivet den 26. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B	s. 1301
2. behandling den 28. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 8022
3. behandling den 30. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 8288
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg C	s. 636

Lov nr. 410 af 10. juni 1997 om ændring af udlændingeloven (Schengenkonventionen m.v.) (Lovforslag nr. L 222 af 10. april 1997)

Skriftlig fremsættelse den 10. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A	s. 4804
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg A	s. 4757
1. behandling den 17. april 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 5812
Betænkning afgivet den 20. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B	s. 1061

2. behandling den 22. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 7580
Tillægsbetænkning afgivet den 28. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg B	s. 1414
3. behandling den 30. maj 1997:	Folketingstidende 1996/97 FF	s. 8288
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1996/97 Tillæg C	s. 809

Lov nr. 140 af 17. marts 1999 om ændring af udlændingeloven og lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. (Ophævelse af revisionsbestemmelse, registrering af personfotoграфи m.v.) (Lovforslag nr. L 71 af 29. oktober 1998)

Skriftlig fremsættelse den 29. oktober 1998:	Folketingstidende 1998/99 Tillæg A	s. 1864
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1998/99 Tillæg A	s. 1832
1. behandling den 12. november 1998:	Folketingstidende 1998/99 FF	s. 1040
Betænkning afgivet den 23. februar 1999:	Folketingstidende 1998/99 Tillæg B	s. 374
2. behandling den 2. marts 1999:	Folketingstidende 1998/99 FF	s. 4251
3. behandling den 4. marts 1999:	Folketingstidende 1998/99 FF	s. 4363
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1998/99 Tillæg C	s. 333

Lov nr. 425 af 31. maj 2000 om ændring af udlændingeloven, lov om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v. og straffeloven (Skærpelse af strafniveauet for ulovlig beskæftigelse af udlændinge, Danmarks indtræden i det praktiske Schengensamarbejde, præcisering af Udlændingestyrelsens og politiets underholdsforpligtelse m.v.) (Lovforslag nr. L 264 af 30. marts 2000)

Skriftlig fremsættelse den 30. marts 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A	s. 7438
Lovforslaget som fremsat:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg A	s. 7376
1. behandling den 12. april 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 6550
Betænkning afgivet den 9. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg B	s. 764
2. behandling den 16. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 8004
3. behandling den 18. maj 2000:	Folketingstidende 1999/2000 FF	s. 8201
Lovforslaget som vedtaget:	Folketingstidende 1999/2000 Tillæg C	s. 755

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den

KOM(2004)

2004/

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om undertegnelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, og forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen til også at omfatte Danmark

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, og forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen til også at omfatte Danmark

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

I. Politisk og retlig baggrund

I henhold til artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltog Danmark ikke i vedtagelsen af forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne (»Dublin II-forordningen«), og forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (»Eurodac-forordningen«).

Danmark er imidlertid part i konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater (»Dublin-konventionen«), der blev undertegnet i Dublin den 15. juni 1990.

Den 19. januar 2001 indgik Fællesskabet en aftale med Kongeriget Norge og Republikken Island om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge. I artikel 12 i denne aftale fastsættes det, at Danmark kan anmode om at deltage i aftalen, og at Fællesskabet, Norge og Island med Danmarks samtykke fastlægger betingelserne for en sådan deltagelse i en protokol til denne aftale.

Bilag til f. t. l. vedr. udlændingeloven

Danmark har anmodet om at indgå internationale aftaler med Fællesskabet, der skal regulere landets forbindelser med de andre medlemsstater ved brug af de eksisterende fællesskabsinstrumenter.

Kommissionen, der accepterede muligheden for undtagelsesvis og i en overgangsperiode i specifikke tilfælde at indgå internationale aftaler med Danmark, fastsatte dog i sin meddelelse fra april 2002 en række betingelser for sådanne aftaler, navnlig Domstolens kompetence og Danmarks forpligtelser i forbindelse med landets forbindelser med tredjelande på de pågældende områder. Rådet gav ved afgørelse af 6. maj 2003 Kommissionen bemyndigelse til at forhandle en aftale med Kongeriget Danmark om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, og forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen til også at omfatte Danmark og til at forhandle med Republikken Island og Kongeriget Norge om en protokol i overensstemmelse med artikel 12 i aftalen mellem Fællesskabet og Republikken Island og Kongeriget Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge. Man vurderede, at det var vigtigt at indgå en aftale med Danmark parallelt med protokollen til aftalen med Norge og Island for at sikre Domstolens kompetence for så vidt angår Danmark, både med hensyn til fortolkningen og anvendelsen af de pågældende aftaler og forordninger, og for at fastlægge de gensidige forpligtelser inden for rammerne af internationale aftaler.

Forhandlingerne om indgåelsen af aftalen begyndte i juni 2003, og teksten blev parafet den 8. juni 2004.

For så vidt angår Fællesskabet er aftalens retsgrundlag EF-traktatens artikel 63, stk. 1, nr. 1, litra a), sammenholdt med artikel 300.

Vedlagte forslag udgør et retsinstrument til undertegnelse og indgåelse af aftalen. Rådet træffer afgørelse med kvalificeret flertal (EF-traktatens artikel 251 på grundlag af artikel 67, stk. 5, første led). Europa-Parlamentet skal i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 300, stk. 3, officielt høres om indgåelsen af aftalen.

II. Resultatet af forhandlingerne

Kommissionen mener, at de mål, Rådet satte i forhandlingsdirektiverne, er blevet nået, og at udkastet til aftale således er acceptabelt for Fællesskabet.

Aftalens endelige indhold kan resumeres som følger:

- Aftalen består af i alt 11 artikler. Den omfatter desuden et bilag, der udgør en integrerende del af aftalen.
- Aftalen indebærer, at bestemmelserne om afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives af en tredjelandsstatsborger i Danmark eller en anden medlemsstat, finder anvendelse på Danmark.
- Den giver Domstolen til opgave at sikre fortolkningen og en ensartet anvendelse af bestemmelserne i aftalen og de forordninger, hvortil der henvises heri.
- Den giver Domstolen kompetence til at træffe afgørelse om præjudicielle spørgsmål fra danske retter vedrørende fortolkningen af aftalens bestemmelser på samme måde som den ordning, der gælder for de øvrige medlemsstater retter.
- Den giver Domstolen kompetence til på Danmarks anmodning at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende fortolkning af bestemmelser, der er omfattet af aftalen på samme måde og med de samme virkninger som i forhold til de øvrige medlemsstater, Rådet og Kommissionen om spørgsmål vedrørende fortolkning af forordninger, der har hjemmel i EF-traktatens artikel 63.
- De overtrædelsesprocedurer, der er fastsat i EF-traktaten, finder anvendelse.
- I medfør af aftalen er Danmark forpligtet til at acceptere alle ændringer af de forordninger, der henvises til i aftalen, samt gennemførelsesbestemmelserne i forbindelse hermed.

- Aftalen regulerer de kontraherende parter gensidige forpligtelser i tilfælde af, at en af de kontraherende parter vil indgå en international aftale, der påvirker de bestemmelser, der er omfattet af aftalen.
- Aftalen indeholder en bestemmelse, der pålægger Danmark hvert år at bidrage til omkostningerne ved installering og drift af den centrale enhed under Eurodac med et beløb svarende til den procentdel, Danmarks bruttonationalprodukt udgør i forhold til alle medlemsstaternes bruttonationalprodukt.
- I betragtningerne til aftalen fastsættes det, at Dublin-konventionen erstattes af denne aftale, for så vidt angår forbindelserne mellem Danmark og de øvrige medlemsstater.
- Aftalen indeholder en række bestemmelser vedrørende opsigelsen heraf.

III. Konklusioner

I lyset af førnævnte resultater foreslår Kommissionen, at Rådet:

- træffer afgørelse om, at aftalen skal undertegnes på Det Europæiske Fællesskabs vegne, og at Rådets formand bemyndiges til at udpege den/de person(er), der skal have fuldmagt til at underskrive på Fællesskabets vegne.
- efter høring af Europa-Parlamentet godkender vedlagte aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, og forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen til også at omfatte Danmark.

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om undertegnelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, og forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen til også at omfatte Danmark

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, stk. 1, nr. 1, litra a), sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første afsnit, første punktum,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹⁾, og

UD FRA FØLGENDE BETRAGTNINGER:

- (1) Rådet gav ved afgørelse af 6. maj 2003 Kommissionen bemyndigelse til at forhandle om en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, og forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen til også at omfatte Danmark.
- (2) Forhandlingerne om undertegnelse af aftalen fandt sted i tidsrummet juni 2003-april 2004.
- (3) Aftalen, der blev paraferet den 8. juni 2004 i Luxembourg, bør undertegnes med forbehold af senere indgåelse.
- (4) Det Forenede Kongerige og Irland deltager i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, i vedtagelsen og anvendelsen af denne afgørelse -

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Eneste artikel

Med forbehold af aftalens indgåelse på et senere tidspunkt bemyndiges Rådets formand hermed til at udpege den/de person(er), der er beføjet til på Det Europæiske Fællesskabs vegne at undertegne aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater og Kongeriget Danmark om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, og forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen til også at omfatte Danmark.

Udfærdiget i Bruxelles, den2004.

På Rådets vegne

Formand

2004/0033 (CNS)

Forslag til

RÅDETS AFGØRELSE

om indgåelse af en aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, og forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen til også at omfatte Danmark

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, stk. 1, nr. 1, litra a), sammenholdt med artikel 300, stk. 2, første afsnit, første punktum, og artikel 300, stk. 3, første afsnit,

under henvisning til forslag fra Kommissionen²⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet³⁾, og

UD FRA FØLGENDE BETRAGTNINGER:

- (1) Kommissionen har på Det Europæiske Fællesskabs vegne forhandlet med Kongeriget Danmark om en aftale om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, og forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen til også at omfatte Danmark.
- (2) Denne aftale er med forbehold af eventuel senere indgåelse blevet undertegnet på Det Europæiske Fællesskabs vegne den2004 i overensstemmelse med Rådets afgørelse .../.../EF af [.....].
- (3) Denne aftale bør godkendes.
- (4) Det Forenede Kongerige og Irland deltager i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, i vedtagelsen og anvendelsen af denne afgørelse -

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om udvidelse af bestemmelserne i forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, og forordning (EF) nr. 2725/2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen til også at omfatte Danmark er blevet godkendt på Fællesskabets vegne.

Teksten til aftalen er knyttet som bilag til denne afgørelse.

Artikel 2

Formanden for Rådet giver den meddelelse, der er omhandlet i artikel 10, stk. 2, i aftalen⁴⁾.

Artikel 3

Denne afgørelse offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende.

Udfærdiget i Bruxelles, den2004.

På Rådets vegne

Formand

BILAG I**AFTALE****mellem Det Europæiske Fællesskab og****Kongeriget Danmark****om**

fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i Danmark eller en anden EU-medlemsstat, og om »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen

DET EUROPÆISKE FÆLLESSKAB på den ene side,

herefter benævnt »Fællesskabet«, og

KONGERIGET DANMARK på den anden side,

herefter benævnt »Danmark« -

1. som henviser til Danmarks deltagelse i konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, der blev undertegnet i Dublin den 15. juni 1990, herefter benævnt »Dublin-konventionen«,
2. som henviser til artikel 12 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Republikken Island og Kongeriget Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge,
3. som tager hensyn til, at Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne, herefter benævnt »Dublin II-forordningen«, erstatter »Dublin-konventionen«,
4. som bemærker, at Kommissionen den 2. september 2003 vedtog Kommissionens forordning (EF) nr. 1560/2003 om gennemførelsesforanstaltninger til Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne,
5. som erkender betydningen af Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen, herefter benævnt »Eurodac-forordningen«. »Eurodac-forordningen« og »Dublin II-forordningen« benævnes herefter »forordningerne«,
6. som bemærker, at Rådet den 28. februar 2002 vedtog forordning (EF) nr. 407/2002 om visse gennemførelsesbestemmelser til »Eurodac-forordningen«,
7. som henviser til protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (»protokollen om Danmarks stilling«), i henhold til hvilken »Dublin II-forordningen« og »Eurodac-forordningen« ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark,
8. som ønsker, at bestemmelserne i forordningerne, fremtidige ændringer heraf og gennemførelsesbestemmelserne i forbindelse hermed i medfør af international ret skal finde anvendelse på forbin-

delserne mellem Fællesskabet og Danmark som medlemsstat med en særlig stilling med hensyn til afsnit IV i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

9. som understreger betydningen af et passende samarbejde mellem Fællesskabet og Danmark, for så vidt angår forhandling om og indgåelse af internationale aftaler, der kan påvirke eller ændre anvendelsesområdet for disse forordninger,

10. som understreger, at Danmark bør tilslutte sig internationale aftaler, som Fællesskabet har indgået, når Danmarks deltagelse heri er relevant for at sikre en konsekvent anvendelse af forordningerne og denne aftale,

11. som påpeger, at De Europæiske Fællesskabers Domstol bør have kompetence til at sikre en ensartet anvendelse og fortolkning af denne aftale, inklusive bestemmelserne i forordningerne og Fællesskabets gennemførelsesbestemmelser, der indgår som en del af denne aftale,

12. som henviser til den kompetence, De Europæiske Fællesskabers Domstol har i medfør af artikel 68, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, til at træffe afgørelse om præjudicielle spørgsmål vedrørende gyldigheden og fortolkningen af retsakter udstedt af Fællesskabets institutioner med hjemmel i traktatens afsnit IV, herunder gyldigheden og fortolkningen af denne aftale, og det forhold, at denne bestemmelse ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark som følge af protokollen om Danmarks stilling,

13. som finder, at De Europæiske Fællesskabers Domstol bør have kompetence på de samme vilkår til at træffe afgørelse om præjudicielle spørgsmål vedrørende gyldigheden og fortolkningen af denne aftale, som stilles af en dansk ret, og at danske retter derfor bør anmode om afgørelser vedrørende præjudicielle spørgsmål på samme vilkår som retter i andre medlemsstater, for så vidt angår fortolkningen af forordningerne og gennemførelsesbestemmelserne i forbindelse hermed,

14. som henviser til bestemmelsen om, at Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen og medlemsstaterne i henhold til artikel 68, stk. 3, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab kan anmode De Europæiske Fællesskabers Domstol om at træffe afgørelse vedrørende fortolkningen af retsakter udstedt af Fællesskabets institutioner med hjemmel i traktatens afsnit IV, herunder fortolkningen af denne aftale, og det forhold, at denne bestemmelse ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark som følge af protokollen om Danmarks stilling,

15. som finder, at Danmark på samme vilkår som de øvrige medlemsstater, for så vidt angår forordningerne og gennemførelsesbestemmelserne i forbindelse hermed, bør have mulighed for at anmode De Europæiske Fællesskabers Domstol om at træffe afgørelse om spørgsmål vedrørende fortolkningen af denne aftale,

16. som understreger, at danske retter – ved fortolkningen af denne aftale, inklusive bestemmelserne i forordningerne og Fællesskabets gennemførelsesbestemmelser, der udgør en del af denne aftale - i medfør af dansk ret bør tage behørigt hensyn til retspraksis ved De Europæiske Fællesskabers Domstol og ved retterne i medlemsstaterne, for så vidt angår bestemmelserne i forordningerne og Fællesskabets gennemførelsesbestemmelser,

17. som finder, at det bør være muligt at anmode De Europæiske Fællesskabers Domstol om at træffe afgørelse om spørgsmål om overholdelse af forpligtelser i medfør af denne aftale i henhold til bestemmelserne i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab vedrørende sager ved Domstolen,

18. som finder, at denne aftale er bindende for medlemsstaterne i medfør af artikel 300, stk. 7, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab; det er derfor hensigtsmæssigt, at Danmark, hvis en anden medlemsstat ikke overholder den, kan indbringe sagen for Kommissionen som traktatens vogter,

19. som finder, at Danmark i henhold til artikel 3 i protokollen om Danmarks stilling ikke påføres finansielle omkostninger som følge af foranstaltninger, der ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark, bortset fra administrationsomkostninger, og at Danmarks bidrag til omkostningerne ved oprettelsen og driften af den centrale enhed, jf. artikel 3, i »Eurodac-forordningen«, derfor skal fastsættes,

20. som understreger, at det er fastsat i artikel 12 i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Island og Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, at en protokol sikrer forbindelserne mellem Island og Norge på den ene side og Danmark på den anden side, for så vidt angår bestemmelserne i »Dublin II-forordningen« og »Eurodac-forordningen«,

21. som ønsker, at Det Europæiske Fællesskab og Island og Norge fastlægger indholdet af denne protokol parallelt med denne aftale med Danmarks samtykke -

ER BLEVET ENIGE OM AT INDGÅ FØLGENDE AFTALE:

ARTIKEL 1

Formål

1. Formålet med denne aftale er at anvende bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 343/2003 af 18. februar 2003 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne (»Dublin II-forordningen«), Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen (»Eurodac-forordningen«) og gennemførelsesbestemmelserne i forbindelse hermed på forbindelserne mellem Fællesskabet og Danmark, jf. artikel 2, stk. 1 og 2.

2. Det er de kontraherende parters mål at nå frem til en ensartet anvendelse og fortolkning af bestemmelserne i forordningerne og gennemførelsesbestemmelserne hertil i alle medlemsstater.

3. Bestemmelserne i artikel 3, stk. 1, artikel 4, stk. 1, og artikel 5, stk. 1, i denne aftale stammer fra protokollen om Danmarks stilling.

ARTIKEL 2

»Dublin II-forordningen« og »Eurodac-forordningen«

1. Bestemmelserne i »Dublin II-forordningen«, der er knyttet til denne aftale som bilag og udgør en del heraf, samt de gennemførelsesbestemmelser, der er vedtaget i medfør af artikel 27, stk. 2, i »Dublin II-forordningen« og – hvad angår gennemførelsesbestemmelser, der vedtages efter denne aftales ikrafttræden – som Danmark har gennemført, jf. artikel 4 i denne aftale, finder i medfør af international ret anvendelse på forbindelserne mellem Fællesskabet og Danmark.

2. Bestemmelserne i »Eurodac-forordningen«, der er knyttet til denne aftale som bilag og udgør en del heraf, samt de gennemførelsesbestemmelser, der er vedtaget i medfør af artikel 22 eller artikel 23, stk. 2, i »Eurodac-forordningen« og – hvad angår gennemførelsesbestemmelser, der vedtages efter denne aftales ikrafttræden – som Danmark har gennemført, jf. artikel 4 i denne aftale, finder i medfør af international ret anvendelse på forbindelserne mellem Fællesskabet og Danmark.

3. Datoen for dennes aftales ikrafttræden finder anvendelse i stedet for datoen i artikel 29 i »Dublin II-forordningen« og artikel 27 i »Eurodac-forordningen«.

ARTIKEL 3

Ændring af »Dublin II-forordningen« og »Eurodac-forordningen«

1. Danmark deltager ikke i vedtagelsen af ændringer af »Dublin II-forordningen« og »Eurodac-forordningen«, og ændringerne er ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark.
2. Når der vedtages ændringer af forordningerne, meddeler Danmark Kommissionen, hvorvidt landet ønsker at gennemføre ændringerne eller ej. Meddelelsen herom skal gives på tidspunktet for vedtagelsen af ændringerne eller inden 30 dage herefter.
3. Hvis Danmark beslutter at gennemføre ændringerne, anføres det i meddelelsen, om gennemførelsen kan ske administrativt eller kræver godkendelse i Folketinget.
4. Hvis det i meddelelsen anføres, at gennemførelsen kan ske administrativt, angives det desuden, om alle de nødvendige administrative foranstaltninger træder i kraft på datoen for forordningsændringernes ikrafttræden eller er trådt i kraft på datoen for meddelelsen, afhængigt af hvilken dato der ligger senest.
5. Hvis det i meddelelsen anføres, at gennemførelsen kræver Folketingets godkendelse, finder følgende bestemmelser anvendelse:
 - a) Lovgivningsmæssige foranstaltninger i Danmark træder i kraft på datoen for forordningsændringernes ikrafttræden eller inden seks måneder at regne fra meddelelsen, afhængigt af hvilken dato der ligger senest.
 - b) Hvis de lovgivningsmæssige foranstaltninger i Danmark ikke er trådt i kraft på datoen for forordningsændringernes ikrafttræden, anvender Danmark, i det omfang det er foreneligt med dansk ret, foreløbigt ændringernes indhold.
 - c) Danmark giver Kommissionen meddelelse om datoen for gennemførelsesbestemmelsernes ikrafttræden og om særlige foranstaltninger, der er truffet i forbindelse med den foreløbige anvendelse.
6. En meddelelse fra Danmark om, at indholdet af ændringerne er blevet gennemført i Danmark, jf. stk. 4 eller 5, skaber efter international ret en række gensidige forpligtelser mellem Danmark og Fællesskabet. Ændringerne af forordningerne udgør derefter ændringer til denne aftale og betragtes som bilag knyttet hertil.
7. Hvis
 - a) Danmark giver meddelelse om sin beslutning om ikke at gennemføre indholdet af ændringerne, eller
 - b) Danmark ikke giver meddelelse inden den tidsfrist på 30 dage, der er fastsat i stk. 2, eller
 - c) de lovgivningsmæssige foranstaltninger i Danmark ikke træder i kraft inden de tidsfrister, der er fastsat i stk. 5,betragtes denne aftale som opsagt, medmindre parterne beslutter andet inden 90 dage, eller, i den situation, der er omhandlet under litra c), de lovgivningsmæssige foranstaltninger i Danmark træder i kraft inden for samme tidsrum. Opsigelsen får virkning tre måneder efter udløbet af de 90 dage.
8. Anmodninger, der er blevet sendt i overensstemmelse med »Dublin II-forordningen« inden datoen for opsigelsen af aftalen, jf. stk. 7, påvirkes ikke heraf.

ARTIKEL 4

Gennemførelsesbestemmelser

1. Danmark deltager ikke i vedtagelsen af udtalelser i det udvalg, der er omhandlet i artikel 27, stk. 2, i »Dublin II-forordningen« og artikel 23, stk. 2, i »Eurodac-forordningen« eller vedtagelsen af gennemførelsesbestemmelser i medfør af artikel 22 i »Eurodac-forordningen«. Gennemførelsesbestem-

melser, der vedtages i medfør af artikel 27, stk. 2, i »Dublin II-forordningen« eller artikel 23, stk. 2, i »Eurodac-forordningen« og gennemførelsesbestemmelser, der vedtages i medfør af artikel 22 i »Eurodac-forordningen«, er ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark.

2. Når der vedtages gennemførelsesbestemmelser i medfør af artikel 27, stk. 2, i »Dublin II-forordningen« og i medfør af artikel 22 eller artikel 23, stk. 2, i »Eurodac-forordningen«, får Danmark meddelelse om disse. Danmark meddeler Kommissionen, hvorvidt landet ønsker at gennemføre gennemførelsesbestemmelserne eller ej. Der gives meddelelse herom ved modtagelsen af gennemførelsesbestemmelserne eller inden 30 dage herefter.

3. I meddelelsen anføres det, at alle de nødvendige administrative foranstaltninger i Danmark træder i kraft på datoen for gennemførelsesbestemmelsernes ikrafttræden eller er trådt i kraft på datoen for meddelelsen, afhængigt af hvilken dato der ligger senest.

4. En meddelelse fra Danmark om, at gennemførelsesbestemmelserne er blevet gennemført i Danmark, skaber efter international ret en række gensidige forpligtelser mellem Danmark og Fællesskabet. Gennemførelsesbestemmelserne udgør derefter en del af denne aftale.

5. Hvis

- a) Danmark giver meddelelse om sin beslutning om ikke at gennemføre gennemførelsesbestemmelserne, eller
- b) Danmark ikke giver meddelelse inden den tidsfrist på 30 dage, der er fastsat i stk. 2,

betragtes denne aftale som opsagt, medmindre parterne beslutter andet inden 90 dage. Opsigelsen får virkning tre måneder efter udløbet af de 90 dage.

6. Anmodninger, der er blevet sendt i overensstemmelse med »Dublin II-forordningen« inden datoen for opsigelsen af aftalen, jf. stk. 5, påvirkes ikke heraf.

7. Hvis gennemførelsen undtagelsesvis kræver godkendelse i Folketinget, anføres dette i Danmarks meddelelse efter stk. 2, og bestemmelserne i artikel 3, stk. 5-8, finder anvendelse.

ARTIKEL 5

Internationale aftaler, der påvirker »Dublin II-forordningen« og »Eurodac-forordningen«

1. Internationale aftaler, som Fællesskabet indgår på grundlag af bestemmelserne i »Dublin II-forordningen« og »Eurodac-forordningen«, er ikke bindende for og finder ikke anvendelse i Danmark.

2. Danmark afholder sig fra at indgå internationale aftaler, som kan påvirke eller ændre anvendelsesområdet for de forordninger, der er knyttet til denne aftale som bilag, og som vedrører fastsættelse af ansvaret for behandling af asylansøgninger eller foranstaltninger vedrørende sammenligning af tredjelandstatsborgeres fingeraftryk, jf. »Eurodac-forordningen«, medmindre det sker efter aftale med Fællesskabet, og der er truffet tilfredsstillende foranstaltninger, for så vidt angår forholdet mellem denne aftale og den pågældende internationale aftale.

3. Når Danmark forhandler om internationale aftaler, der kan påvirke eller ændre anvendelsesområdet for de forordninger, der er knyttet til denne aftale som bilag, koordinerer Danmark sin stilling med Fællesskabet og afholder sig fra at træffe foranstaltninger, der kan være til skade for målsætningerne i forbindelse med Fællesskabets stilling inden for dets kompetence under sådanne forhandlinger.

ARTIKEL 6

De Europæiske Fællesskabers Domstols kompetence med hensyn til fortolkning af aftalen

1. Når et spørgsmål vedrørende denne aftales gyldighed eller fortolkning rejses i forbindelse med en verserende sag ved en dansk ret, anmoder denne ret Domstolen om at træffe afgørelse herom, når en

ret i en anden EU-medlemsstat under de samme omstændigheder skulle gøre dette i forbindelse med »Dublin II-forordningen« og »Eurodac-forordningen« samt gennemførelsesbestemmelserne hertil, jf. artikel 2, stk. 1 og 2.

2. I medfør af dansk ret tager retter i Danmark ved fortolkningen af denne aftale behørigt hensyn til afgørelserne i Domstolens retspraksis for så vidt angår bestemmelserne i »Dublin II-forordningen« og »Eurodac-forordningen« samt Fællesskabets gennemførelsesbestemmelser.

3. Danmark kan i lighed med Rådet, Kommissionen og alle medlemsstater anmode Domstolen om at træffe afgørelse om et spørgsmål vedrørende fortolkningen af denne aftale. Domstolens afgørelse i forbindelse med en sådan anmodning finder ikke anvendelse på endelige afgørelser truffet af domstole i medlemsstaterne.

4. Danmark har ret til at fremkomme med bemærkninger til Domstolen, hvis den har fået forelagt et præjudicielt spørgsmål af en ret i en medlemsstat vedrørende fortolkningen af bestemmelserne i artikel 2, stk. 1 og 2.

5. Protokollen vedrørende statuten for De Europæiske Fællesskabers Domstol og dens forretningsorden finder anvendelse.

6. Hvis bestemmelserne i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab vedrørende Domstolens afgørelser ændres, og dette får følger for afgørelser, der træffes i forbindelse med »Dublin II-forordningen« og »Eurodac-forordningen«, kan Danmark give Kommissionen meddelelse om sin beslutning om ikke at anvende ændringerne, for så vidt angår denne aftale. Der skal gives meddelelse herom på tidspunktet for ændringernes ikrafttræden eller inden 60 dage herefter.

I så fald betragtes denne aftale som opsagt. Opsigelsen får virkning tre måneder efter meddelelsen.

7. Anmodninger, der er blevet sendt i overensstemmelse med »Dublin II-forordningen« inden datoen for opsigelsen af aftalen, jf. stk. 6, påvirkes ikke heraf.

ARTIKEL 7

De Europæiske Fællesskabers Domstols kompetence med hensyn til overholdelse af aftalen

1. Kommissionen kan indbringe sager for Domstolen mod Danmark for manglende overholdelse af sine forpligtelser i medfør af denne aftale.

2. Danmark kan klage til Kommissionen over en medlemsstats manglende overholdelse af sine forpligtelser i medfør af denne aftale.

3. De relevante bestemmelser i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, der regulerer sager ved Domstolen, samt protokollen vedrørende statuten for De Europæiske Fællesskabers Domstol og dennes forretningsorden finder anvendelse.

ARTIKEL 8

Geografisk anvendelsesområde

Aftalen finder anvendelse på de områder, der er omhandlet i artikel 299 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og i overensstemmelse med artikel 26 i »Eurodac-forordningen« og artikel 26 i »Dublin II-forordningen«.

ARTIKEL 8a

Finansielle bidrag i forbindelse med »Eurodac«

For så vidt angår administrations- og driftsomkostningerne ved installering og drift af den centrale enhed under »Eurodac«, bidrager Danmark til EU's årsbudget med et årligt beløb, der beregnes på

grundlag af de budgetmæssige bevillinger, der er afsat hertil, og i overensstemmelse med procentdelen af Danmarks bruttonationalprodukt i forhold til alle deltagerlandenes samlede bruttonationalprodukt.

Denne bestemmelse finder anvendelse fra det år, hvor Danmark tilkobles den centrale enhed.

Danmarks bidrag til den første installering af den centrale enhed erlægges som et engangsbeløb, der svarer til den del af Danmarks bidrag til Det Europæiske Fællesskabs almindelige budget, der blev godtgjort, fordi landet ikke oprindeligt deltog i »Eurodac-forordningen«.

ARTIKEL 9

Opsigelse af aftalen

1. Denne aftale opsiges, hvis Danmark meddeler de øvrige medlemsstater, at landet ikke længere ønsker at benytte sig af bestemmelserne i del I i protokollen om Danmarks stilling, jf. artikel 7 i denne protokol.
2. Hver af de kontraherende parter kan opsiges denne aftale ved at give den anden kontraherende part meddelelse herom. Opsigelsen får virkning seks måneder efter datoen for denne meddelelse.
3. Anmodninger, der er blevet sendt inden datoen for aftalens opsigelse, jf. stk. 1 eller 2, påvirkes ikke heraf.

ARTIKEL 10

Ikrafttræden

1. De kontraherende parter vedtager aftalen i overensstemmelse med deres respektive procedurer.
2. Aftalen træder i kraft den første dag i den anden måned efter de kontraherende parters meddelelse om gennemførelsen af deres respektive påkrævede procedurer.

ARTIKEL 11

Teksternes gyldighed

Denne aftale er udarbejdet i to eksemplarer på dansk, engelsk, estisk, finsk, fransk, græsk, italiensk, lettisk, litauisk, maltesisk, nederlandsk, polsk, portugisisk, slovakisk, slovensk, spansk, svensk, tjekisk, tysk og ungarsk, og hver af disse tekster har samme gyldighed.

BILAG II**RÅDETS FORORDNING (EF) nr. 2725/2000**

af 11. december 2000

om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen.

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 343/2003

af 18. februar 2003

om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsskatsborger i en af medlemsstaterne

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, stk. 1, nr. 1), litra a),

under henvisning til forslag fra Kommissionen⁵⁾,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet⁶⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg⁷⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) En fælles politik på asylområdet, herunder et fælles europæisk asylsystem, er en grundlæggende del af Den Europæiske Unions målsætning om gradvis at indføre et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der er åbent for alle, der på grund af omstændighederne legitimt søger beskyttelse i Fællesskabet.
- (2) Det Europæiske Råd nåede på sit særlige møde i Tammerfors den 15. og 16. oktober 1999 til enighed om at arbejde i retning af at oprette et fælles europæisk asylsystem, som bygger på en fuldstændig og inklusiv anvendelse af Genève-konventionen om flygtninges retsstilling af 28. juli 1951, suppleret ved New York-protokollen af 31. januar 1967, hvorved det garanteres, at ingen sendes tilbage til forfølgelse, dvs. at »non-refoulement«-princippet overholdes. I denne henseende, og uden at dette berører ansvarlighedskriterierne i denne forordning, betragtes medlemsstaterne, der alle overholder »non-refoulement«-princippet, som sikre lande for tredjelandsskatsborgere.
- (3) I konklusionerne fra Tammerfors præciseres det også, at et sådant system på kort sigt bør indebære en klar og brugbar metode til fast-

sættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

- (4) En sådan metode bør baseres på kriterier, der er objektive og retfærdige for både medlemsstaterne og de pågældende personer. Den bør specielt gøre det muligt hurtigt at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, for at sikre en effektiv adgang til procedurerne til fastsættelse af flygtningestatus og for ikke at bringe målet om en hurtig behandling af asylansøgninger i fare.
- (5) I forbindelse med den gradvise indførelse af et fælles europæisk asylsystem, der på længere sigt kan føre til en fælles asylprocedure og en ensartet status, som gælder i hele EU, for dem, der indrømmes asyl, er det hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt at bekræfte de principper, som ligger til grund for konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater⁸⁾, der blev undertegnet i Dublin den 15. juni 1990 (i det følgende benævnt »Dublin-konventionen«), hvis gennemførelse har fremmet harmoniseringen af asylopolitikkerne.
- (6) Familiernes enhed bør bevares, for så vidt som det er foreneligt med de andre målsætninger, der søges nået ved indførelsen af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.
- (7) En medlemsstats samlede behandling af asylansøgningerne fra medlemmerne af en familie gør det muligt at sikre, at ansøgningerne behandles grundigt, og at de afgørelser, der træffes om dem, stemmer overens. Medlemsstaterne bør dog kunne fravige ansvarskriterierne for at gøre det muligt at sammenføre medlemmerne af en familie, når det er nødvendigt af humanitære grunde.

- (8) Den gradvise indførelse af et område uden indre grænser, hvor den frie bevægelighed for personer er sikret i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab og fastlæggelse af EF-politikker med hensyn til betingelserne for tredjelandsstatsborgeres indrejse og ophold, herunder fælles bestræbelser for forvaltning af de ydre grænser, gør det nødvendigt at finde en ligevægt mellem ansvarlighedskriterierne i en ånd af solidaritet.
- (9) Gennemførelsen af denne forordning kan lettes og gøres mere effektiv gennem bilaterale aftaler mellem medlemsstaterne med henblik på at forbedre kommunikationen mellem de kompetente tjenester, reducere procedurefristerne, forenkle behandlingen af anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse eller fastlægge bestemmelser om gennemførelsen af overførslerne.
- (10) Der bør sikres kontinuitet mellem Dublin-konventionens bestemmelser om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig, og bestemmelserne i denne forordning. Tilsvarende bør der sikres sammenhæng mellem denne forordning og Rådets forordning (EF) nr. 2725/2000 af 11. december 2000 om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen⁹⁾.
- (11) Eurodac-systemets virkemåde, som fastsat ved forordning (EF) nr. 2725/2000 og især gennemførelsen af artikel 4 og 8 heri, vil kunne lette gennemførelsen af nærværende forordning.
- (12) Hvad angår behandlingen af personer, der er omfattet af denne forordnings anvendelsesområde, er medlemsstaterne bundet af forpligtelserne i henhold til folkeretlige instrumenter, som de er parter i.
- (13) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelsen af denne forordning bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udvælsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen¹⁰⁾.
- (14) Gennemførelsen af denne forordning bør evalueres med jævne mellemrum.
- (15) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder¹¹⁾ anerkender. Den tilsigter især, at den asylret, der er sikret af chartrets artikel 18, respekteres fuldt ud.
- (16) I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5, kan målet for den påtænkte handling, nemlig fastsættelsen af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger i en af medlemsstaterne, ikke opfyldes tilstrækkeligt af medlemsstaterne og kan derfor på grund af den påtænkte foranstaltnings omfang og virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet i nævnte artikel går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (17) I henhold til artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelte Det Forenede Kongerige og Irland ved skrivelser af 30. oktober 2001, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (18) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (19) Dublin-konventionen forbliver i kraft og finder fortsat anvendelse mellem Danmark og de medlemsstater, der er bundet af denne forordning indtil en aftale, der gør det muligt for Danmark at deltage i denne forordning, er indgået -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

FORMÅL OG DEFINITIONER

Artikel 1

I denne forordning fastsættes kriterierne og procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

søgning, der indgives af en tredjelandstatsborger i en af medlemsstaterne.

Artikel 2

I denne forordning forstås ved:

- a) »tredjelandstatsborger«: enhver person, der ikke er unionsborger, jf. artikel 17, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab
 - b) »Genève-konventionen«: konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967
 - c) »asylansøgning«: en ansøgning fra en tredjelandstatsborger, som kan opfattes som en anmodning om international beskyttelse fra en medlemsstat i henhold til Genève-konventionen. Enhver ansøgning om international beskyttelse formodes at være en asylansøgning, medmindre en tredjelandstatsborger udtrykkeligt anmoder om en anden form for beskyttelse, som der kan søges om særskilt
 - d) »ansøger« eller »asylansøger«: en tredjelandstatsborger, der har indgivet en asylansøgning, med hensyn til hvilken der endnu ikke er truffet endelig afgørelse
 - e) »behandling af en asylansøgning«: samtlige behandlingsforanstaltninger samt alle afgørelser eller domme, der er truffet/afsagt af de kompetente myndigheder vedrørende en asylansøgning i overensstemmelse med national ret, bortset fra procedurerne til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig i henhold til bestemmelserne i denne forordning
 - f) »tilbagetrækning af asylansøgningen«: det skridt, hvorved asylansøgeren afbryder de procedurer, som indgivelsen af hans asylansøgning har sat i gang, i overensstemmelse med national ret, enten udtrykkeligt eller stiltiende
 - g) »flygtning«: enhver tredjelandstatsborger, der opfylder betingelserne for at opnå flygtningestatus som defineret i Genève-konventionen, og som har tilladelse til at opholde sig på en medlemsstats område i denne egenskab
 - h) »uledsaget mindreårig«: ugifte personer under 18 år, som ankommer til medlemsstaternes område uden at være ledsaget af en myndig person, der er ansvarlig for dem i henhold til loven eller ifølge sædvane, så længe de ikke reelt befinder sig i en sådan persons varetægt; denne definition omfatter mindreårige, der efterlades alene efter at være rejst ind på medlemsstaternes område
- i) »familiemedlemmer«: for så vidt familien allerede eksisterede i hjemlandet, følgende medlemmer af asylansøgerens familie, der befinder sig på medlemsstaternes område:
 - i) asylansøgerens ægtefælle eller ugifte partner i et fast forhold, hvis ugifte par i den pågældende medlemsstats lovgivning eller praksis sidestilles med gifte par i henhold til dens udlændingelov
 - ii) mindreårige børn af par, som omhandlet i nr. i), eller af asylansøgeren, på betingelse af at de er ugifte og økonomisk afhængige af asylansøgeren, uanset om de er født i eller uden for ægteskab eller er adopteret, som defineret i national ret
 - iii) faderen, moderen eller værgen, såfremt asylansøgeren eller flygtningen er mindreårig og ugift
 - j) »opholdstilladelse«: enhver tilladelse, der er udstedt af myndighederne i en medlemsstat, og som giver tredjelandstatsborgeren ret til at opholde sig på medlemsstatens område, herunder de dokumenter, som beviser, at den pågældende har tilladelse til at opholde sig på medlemsstatens område inden for rammerne af en ordning for midlertidig beskyttelse, eller indtil ophøret af omstændigheder, som stiller sig i vejen for gennemførelsen af en udsendelsesforanstaltning, bortset fra visa og tilladelser til at opholde sig i landet, som er udstedt i den periode, der er nødvendig for at fastslå, hvilken stat der er ansvarlig i henhold til denne forordning, eller under behandlingen af en asylansøgning eller en ansøgning om opholdstilladelse
 - k) »visum«: en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat, og som kræves i forbindelse med transit eller indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat eller i flere medlemsstater. Visummets art vurderes ud fra følgende definitioner:
 - i) »visum til længerevarende ophold«: en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse der er truffet af en medlemsstat, og som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på et

planlagt ophold i denne medlemsstat i mere end tre måneder

ii) »visum til kortvarigt ophold«: en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat, og som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på et planlagt ophold i denne medlemsstat på højst tre måneder

iii) »transitvisum«: en tilladelse, der er udstedt af en medlemsstat, eller en afgørelse, der er truffet af en medlemsstat, og som kræves i forbindelse med indrejse med henblik på transit gennem denne medlemsstats eller flere medlemsstaters område bortset fra lufthavnstransit

iv) »lufthavnstransitvisum«: en tilladelse eller en afgørelse, som giver den transitvisumpligtige tredjelandstatsborger ret til, under en mellemlanding eller en overførsel mellem to delstrækninger af en international flyvning, at opholde sig i en lufthavns transitområde, men som ikke giver ret til indrejse på den pågældende medlemsstats område.

KAPITEL II

ALMINDELIGE PRINCIPPER

Artikel 3

1. Medlemsstaterne behandler ansøgninger fra enhver tredjelandstatsborger, der indgiver en asylansøgning ved medlemsstaternes grænse eller på deres område. En asylansøgning behandles kun af den medlemsstat, som er ansvarlig efter kriterierne i kapitel III.

2. Uanset stk. 1 kan enhver medlemsstat dog behandle en asylansøgning, som den får forelagt af en tredjelandstatsborger, selv om behandlingen af ansøgningen ikke påhviler den efter kriterierne i denne forordning. I så fald bliver vedkommende medlemsstat den ansvarlige stat i henhold til denne forordning og påtager sig de forpligtelser, der er forbundet med dette ansvar. I givet fald underretter den den medlemsstat, der tidligere var ansvarlig, eller den medlemsstat, der gennemfører en procedure til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, eller den medlemsstat, der har modtaget en anmodning om at overtage eller tilbagetage ansøgeren.

3. Enhver medlemsstat bevarer muligheden for i medfør af sin nationale lovgivning at sende en asylansøger til et tredjeland under overholdelse af bestemmelserne i Genève-konventionen.

4. Asylansøgeren underrettes skriftligt og på et sprog, som den pågældende med rimelighed må forventes at forstå, om anvendelsen af denne forordning samt om dens frister og dens virkninger.

Artikel 4

1. Proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter denne forordning, indledes, så snart en asylansøgning indgives for første gang i en medlemsstat.

2. En asylansøgning betragtes som indgivet på det tidspunkt, hvor en af asylansøgeren indgivet formular eller en af myndighederne udfærdiget rapport er kommet den pågældende medlemsstats myndigheder i hænde. I tilfælde, hvor der ikke er tale om en skriftlig ansøgning, skal tidsrummet mellem ansøgerens hensigtserklæring og udfærdigelsen af en rapport være så kort som muligt.

3. Ved anvendelsen af denne forordning betragtes den situation, som et mindreårigt barn, der ledsager asylansøgeren, og som falder ind under definitionen af et familiemedlem i artikel 2, litra i), befinder sig i, som værende uløseligt forbundet med den situation, som barnets forælder eller værge befinder sig i, og ansvaret for denne situation påhviler den medlemsstat, som er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen fra den pågældende forælder eller værge, selv når den mindreårige ikke selv har indgivet en asylansøgning. På samme måde behandles børn født efter asylansøgnernes ankomst til medlemsstaternes område, uden at det er nødvendigt at indlede en ny procedure for overtagelse af ansvaret for dem.

4. Indgives en asylansøgning til de kompetente myndigheder i en medlemsstat af en ansøger, der befinder sig på en anden medlemsstats område, påhviler afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, den medlemsstat, på hvis område asylansøgeren befinder sig. Denne medlemsstat underrettes straks af den medlemsstat, der har fået forelagt asylansøgningen, og betragtes derefter i henhold til denne forordning som den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til.

Ansøgeren underrettes skriftligt om videresendelsen af ansøgningen og om datoen herfor.

5. Den medlemsstat, som asylansøgningen er indgivet til, skal på de i artikel 20 fastsatte betingelser, og med henblik på at afslutte proceduren til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, tilbagetage en ansøger, der befinder sig i en anden medlemsstat og dér har indgivet en ny asylansøgning efter at have trukket sin ansøgning tilbage under proceduren til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig.

Denne forpligtelse bortfalder, hvis asylansøgeren i mellemtiden har forladt medlemsstaternes område i en periode på mindst tre måneder eller har fået udstedt en opholdstilladelse af en medlemsstat.

KAPITEL III

KRITERIERNES RÆKKEFØLGE

Artikel 5

1. Kriterierne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, finder anvendelse i den rækkefølge, der er fastsat i dette kapitel.

2. Afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig efter kriterierne, sker på grundlag af situationen på det tidspunkt, hvor asylansøgeren for første gang indgav sin ansøgning til en medlemsstat.

Artikel 6

Er asylansøgeren en uledsaget mindreårig, er det den medlemsstat, hvor et medlem af vedkommendes familie befinder sig lovligt, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, under forudsætning af at dette tjener den mindreåriges tarv bedst.

Hvis der ikke findes et familiemedlem, er det den medlemsstat, hvor den mindreårige har indgivet sin asylansøgning, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Artikel 7

Hvis asylansøgeren, uanset om familien i forvejen var stiftet i hjemlandet, har et familiemedlem, der har fået tilladelse til at opholde sig som flygtning i en medlemsstat, er det denne med-

lemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, såfremt de pågældende ønsker det.

Artikel 8

Hvis asylansøgeren har et familiemedlem i en medlemsstat, om hvis ansøgning der endnu ikke er truffet en første afgørelse med hensyn til substansen, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, forudsat de pågældende ønsker det.

Artikel 9

1. Hvis ansøgeren er i besiddelse af en gyldig opholdstilladelse, er det den medlemsstat, der har udstedt denne, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

2. Er ansøgeren i besiddelse af et gyldigt visum, er det den medlemsstat, der har udstedt dette visum, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, medmindre det pågældende visum er udstedt af en anden medlemsstat, der repræsenterer førstnævnte, eller med skriftlig tilladelse fra denne. I så fald er det sidstnævnte medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Når en medlemsstat, navnlig af sikkerhedshensyn, forinden hører den centrale myndighed i en anden medlemsstat, udgør dennes svar på høringen ikke en skriftlig tilladelse i henhold til denne bestemmelse.

3. Hvis asylansøgeren er i besiddelse af flere gyldige opholdstilladelser eller visa, der er udstedt af forskellige medlemsstater, er det følgende medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen:

- a) den medlemsstat, der har udstedt den opholdstilladelse, som giver ret til det længste ophold, eller hvis opholdstilladelserne giver ret til ophold af samme varighed, den medlemsstat, som har udstedt den opholdstilladelse, der udløber senest
- b) den medlemsstat, som har udstedt det visum, der udløber senest, hvis de forskellige visa er af samme art
- c) i tilfælde af visa af forskellig art, den medlemsstat, der har udstedt det visum, som har den længste gyldighedsperiode, eller, i tilfælde af samme gyldighedsperiode, den medlemsstat, som har udstedt det visum, der udløber senest.

Bilag til f. t. l. vedr. udlændingeloven

4. Hvis asylansøgeren kun er i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der er udløbet for mindre end to år siden, eller et visum eller flere visa, der er udløbet for mindre end seks måneder siden, og som faktisk har gjort det muligt for ham at rejse ind på en medlemsstats område, finder stk. 1, 2 og 3 anvendelse, for så vidt ansøgeren ikke har forladt medlemsstaternes område.

Hvis asylansøgeren er i besiddelse af en eller flere opholdstilladelser, der er udløbet for mere end to år siden, eller et visum eller flere visa, der er udløbet for mere end seks måneder siden, og som faktisk har gjort det muligt for ham at rejse ind på en medlemsstats område, og han ikke har forladt medlemsstaternes område, er det den medlemsstat, hvor ansøgningen er indgivet, der er ansvarlig.

5. Det forhold, at opholdstilladelsen eller visummet er udstedt på grundlag af en fiktiv identitet eller misbrug af en anden persons identitet eller ved hjælp af forfalskede, falske eller ugyldige dokumenter, er ikke til hinder for, at ansøret pålægges den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet. Den medlemsstat, der har udstedt opholdstilladelsen eller visummet, er dog ikke ansvarlig, hvis den kan fastslå, at der er begået svig, efter at dokumentet er udstedt.

Artikel 10

1. Hvis det påvises på grundlag af beviser eller indicier, der er beskrevet i de to lister, der er omtalt i artikel 18, stk. 3, herunder de data, der er omhandlet i kapitel III i forordning (EF) nr. 2725/2000, at en asylansøger ulovligt har passeret grænsen til en medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen, og at den pågældende er indrejst fra et tredjeland, er den medlemsstat, hvori vedkommende er indrejst ulovligt, ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen. Dette ansvar ophører 12 måneder efter den dato, hvor grænsen blev passeret ulovligt.

2. Hvis en medlemsstat ikke kan holdes eller ikke længere holdes ansvarlig i henhold til stk. 1, og hvis det påvises på grundlag af beviser eller indicier, der er beskrevet i de to lister, der er omtalt i artikel 18, stk. 3, at asylansøgeren - der ulovligt er rejst ind på medlemsstaternes område, eller for hvem omstændighederne ved indreisen ikke kan fastslås - har opholdt sig i en med-

lemsstat i en sammenhængende periode på mindst fem måneder forud for indgivelsen af ansøgningen, er den pågældende medlemsstat ansvarlig for at behandle asylansøgningen.

Hvis asylansøgeren har opholdt sig i flere medlemsstater i perioder på mindst fem måneder, er den medlemsstat, hvor han senest har haft et sådant ophold, ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Artikel 11

1. Hvis en tredjelandstatsborger rejser ind i en medlemsstat, hvor han/hun er fritaget for visumpligt, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

2. Princippet i stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis tredjelandstatsborgeren indgiver sin asylansøgning i en anden medlemsstat, hvor han/hun også er fritaget for visum til indrejse på området. I så fald er sidstnævnte medlemsstat ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen.

Artikel 12

Når asylansøgningen indgives under transit i en lufthavns internationale transitområde i en medlemsstat af en tredjelandstatsborger, er denne medlemsstat ansvarlig for behandlingen af ansøgningen.

Artikel 13

Kan det ikke på grundlag af kriterierne i denne forordning afgøres, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, er det den første medlemsstat, som ansøgningen indgives til, der er ansvarlig for behandlingen.

Artikel 14

Hvis flere medlemmer af en familie indgiver en asylansøgning i samme medlemsstat på samme tidspunkt eller på tidspunkter, der ligger tilstrækkelig tæt på hinanden til, at procedurerne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, kan gennemføres samlet, og hvis anvendelsen af kriterierne i denne forordning ville medføre, at de ville blive adskilt, baseres afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig, på følgende bestemmelser:

- a) den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for overtagelsen af det største antal

familiemedlemmer, er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningerne fra alle familiemedlemmerne

- b) hvis litra a) ikke kan anvendes, er det den medlemsstat, som efter kriterierne er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen fra det ældste medlem af familien, der er ansvarlig.

KAPITEL IV

HUMANITÆR KLAUSUL

Artikel 15

1. Enhver medlemsstat kan, selv om den ikke er ansvarlig for behandlingen efter kriterierne i denne forordning, sammenføre familiemedlemmer og andre slægtninge, der er økonomisk afhængige af asylansøgeren, af humanitære årsager, navnlig baseret på familiemæssige eller kulturelle hensyn. Medlemsstaten skal i så fald efter anmodning fra en anden medlemsstat behandle asylansøgningen fra den pågældende person. De berørte personer skal give deres samtykke.

2. I tilfælde, hvor den pågældende er afhængig af hjælp fra den anden på grund af graviditet, et nyfødt barn, alvorlig sygdom, et alvorligt handicap eller høj alder, skal medlemsstaterne normalt lade asylansøgeren blive sammen med eller familiesammenføre denne med et andet familiemedlem, der befinder sig på en af medlemsstaternes område, under forudsætning af, at der fandtes familiemæssige bånd i hjemlandet.

3. Hvis asylansøgeren er en uledsaget mindreårig, der har en eller flere slægtninge i en anden medlemsstat, som kan tage sig af vedkommende, skal medlemsstaterne om muligt familiesammenføre den mindreårige med vedkommende slægtning eller slægtninge, medmindre dette ikke tjener den mindreåriges tarv bedst.

4. Giver den medlemsstat, som modtager anmodningen, tilsagn om at behandle asylansøgningen, overgår ansvaret for behandlingen af ansøgningen til denne stat.

5. Betingelserne og procedurerne for iværksættelse af denne artikel, herunder i givet fald forligsprocedurer til bilæggelse af uoverensstemmelser mellem medlemsstaterne om nødvendigheden af at familiesammenføre de pågældende personer eller om, hvor sammenføringen skal ske, vedtages efter proceduren i artikel 27, stk. 2.

KAPITEL V

OVERTAGELSE OG TILBAGETAGELSE

Artikel 16

1. Den medlemsstat, der efter denne forordning er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, er forpligtet til:

- a) på de betingelser, der er fastsat i artikel 17-19, at overtage en asylansøger, der har indgivet en ansøgning i en anden medlemsstat
- b) at afslutte behandlingen af asylansøgningen
- c) på de betingelser, der er fastsat i artikel 20, at tilbagetage en asylansøger, hvis ansøgning er under behandling, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det
- d) på de betingelser, der er fastsat i artikel 20, at tilbagetage en asylansøger, der har trukket sin ansøgning tilbage under behandlingen, og som har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat
- e) på de betingelser, der er fastsat i artikel 20, at tilbagetage en tredjelandstatsborger, hvis ansøgning den har meddelt afslag på, og som opholder sig på en anden medlemsstats område uden at have fået tilladelse til det.

2. Hvis en medlemsstat udsteder en opholdstilladelse til en asylansøger, overgår de i stk. 1 nævnte forpligtelser til den pågældende medlemsstat.

3. De i stk. 1 nævnte forpligtelser bortfalder, hvis tredjelandstatsborgeren har forladt medlemsstaternes område i mindst tre måneder, medmindre tredjelandstatsborgeren har en gyldig opholdstilladelse, som er udstedt af den ansvarlige medlemsstat.

4. De i stk. 1, litra d) og e), nævnte forpligtelser bortfalder ligeledes, så snart den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, som følge af tilbagetrækning af eller afslag på asylansøgningen har truffet og faktisk iværksat de nødvendige foranstaltninger for, at tredjelandstatsborgeren kan vende tilbage til sit hjemland eller et andet land, som han lovligt kan indrejse i.

Artikel 17

1. Hvis en medlemsstat, som en asylansøgning indgives til, mener, at en anden medlemsstat er ansvarlig for behandlingen af ansøgningen, kan

den snarest muligt og under alle omstændigheder inden for en frist på tre måneder efter, at asylansøgningen er indgivet, jf. artikel 4, stk. 2, anmode sidstnævnte medlemsstat om at overtage asylansøgeren.

Fremsættes der ikke anmodning om overtagelse af en ansøger inden for fristen på tre måneder, påhviler ansvaret for behandlingen af asylansøgningen den medlemsstat, som ansøgningen er indgivet til.

2. Den anmodende medlemsstat kan anmode om et hurtigt svar i de tilfælde, hvor asylansøgningen er indgivet som følge af afslag på indrejse eller ophold, anholdelse for ulovligt ophold, forkyndelse eller gennemførelse af en udsendelsesforanstaltning, og/eller hvis asylansøgeren er frihedsberøvet.

Anmodningen skal indeholde grundene til, at et hurtigt svar er nødvendigt, samt den ønskede frist for besvarelse. Fristen skal være på mindst en uge.

3. I begge tilfælde skal anmodningen om en anden medlemsstats overtagelse ske ved hjælp af en standardformular, og der skal vedlægges de beviser eller indicier, der er beskrevet i de to lister, der er omtalt i artikel 18, stk. 3, og/eller andre relevante oplysninger fra asylansøgerens erklæring, sådan at myndighederne i den anmodende medlemsstat kan kontrollere, om den er ansvarlig efter kriterierne i denne forordning.

Reglerne for udarbejdelse af og procedurerne for fremsendelse af anmodningen vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 27, stk. 2.

Artikel 18

1. Den anmodede medlemsstat foretager den nødvendige kontrol og skal tage stilling til anmodningen om overtagelse af ansøgeren senest to måneder efter forelæggelsen.

2. Med henblik på proceduren i denne forordning til afgørelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, anvendes der beviseløser og indicier.

3. Efter proceduren i artikel 27, stk. 2, udarbejdes der to lister, som skal revideres med jævne mellemrum, med angivelse af, hvilke beviselø-

ser og indicier der er tale om efter følgende kriterier:

a) Beviser

i) Herved forstås formelle beviser, som fastslår ansvaret i henhold til denne forordning, så længe disse beviser ikke tilbagevises af beviser på det modsatte.

ii) Medlemsstaterne skal forelægge eksempler på de forskellige typer administrative dokumenter i overensstemmelse med den typologi, der er fastlagt i listen over formelle beviser, for det i artikel 27 omhandlede udvalg.

b) Indicier

i) Herved forstås sandsynliggende oplysninger, der, selv om de kan anfægtes, i nogle tilfælde kan være tilstrækkelige afhængigt af den beviskraft, som tillægges dem.

ii) Deres beviskraft med hensyn til, hvem der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen, vurderes i de enkelte sager.

4. Beviskravet bør ikke gå ud over, hvad der er nødvendigt for en korrekt anvendelse af denne forordning.

5. Hvis der ikke foreligger formelle beviser, accepterer den anmodede medlemsstat, at den er ansvarlig, såfremt indicierne er sammenhængende, kan efterprøves og er tilstrækkeligt detaljerede til at fastslå ansvaret.

6. Hvis den anmodende medlemsstat har anmodet om et hurtigt svar, jf. bestemmelserne i artikel 17, stk. 2, gør den anmodede stat alt, hvad den kan, for at overholde tidsfristen. Hvis det undtagelsesvis kan påvises, at behandlingen af en anmodning om overtagelse af en ansøger er særlig kompliceret, kan den anmodede medlemsstat svare efter den ønskede frist, men under alle omstændigheder inden for en måned. I sådanne tilfælde skal den anmodede medlemsstat inden for den oprindeligt ønskede tidsfrist meddele den anmodende medlemsstat, at den udsætter sit svar.

7. Hvis der ikke er givet svar på anmodningen om overtagelse ved udløbet af den frist på to måneder, der er fastsat i stk. 1, og på én måned, der er fastsat i stk. 6, anses den for at være accepteret og medfører en pligt til at overtage den pågældende person, herunder til at træffe passende foranstaltninger med henblik på ankomsten.

Artikel 19

1. Når den anmodede medlemsstat accepterer overtagelsen af en ansøger, meddeler den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet, ansøgeren afgørelsen om, at den ikke skal behandle ansøgningen, og om forpligtelsen til at overføre ansøgeren til den ansvarlige medlemsstat.

2. Den i stk. 1 nævnte afgørelse skal begrundes. Den ledsages af oplysninger om fristerne for gennemførelsen af overførslen og omfatter om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår ansøgeren skal møde op, hvis han selv tager til den ansvarlige medlemsstat. Denne afgørelse kan påklages eller indbringes for en domstol. Dette har dog ikke opsættende virkning for gennemførelsen af overførslen, medmindre domstolene eller de kompetente myndigheder træffer beslutning herom i det konkrete tilfælde, såfremt den nationale lovgivning åbner mulighed herfor.

3. Overførslen af ansøgeren fra den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet, til den ansvarlige medlemsstat sker i overensstemmelse med medlemsstatens nationale ret efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er fysisk muligt og senest seks måneder efter, at anmodningen om overtagelse er accepteret, eller efter at der er truffet afgørelse om klage eller indbringelse for en domstol, hvor dette har opsættende virkning.

Om nødvendigt udsteder den anmodende medlemsstat et laissez-passet til asylansøgeren, udfærdiget efter den model, der er vedtaget efter proceduren i artikel 27, stk. 2.

Den ansvarlige medlemsstat underretter den anmodende medlemsstat om, at asylansøgeren er vel ankommet, eller at han ikke har givet møde inden for den fastsatte frist, alt efter tilfældet.

4. Hvis overførslen ikke finder sted inden for fristen på seks måneder, påhviler ansvaret den medlemsstat, hvor asylansøgningen er indgivet. Denne tidsfrist kan forlænges til højst et år, hvis overførslen ikke kunne gennemføres på grund af fængsling af asylansøgeren, eller til højst 18 måneder, hvis asylansøgeren forsvinder.

5. Der kan vedtages yderligere regler om gennemførelsen af overførslerne efter proceduren i artikel 27, stk. 2.

Artikel 20

1. Tilbagetagelse af en asylansøger i henhold til artikel 4, stk. 5, og artikel 16, stk. 1, litra c), d) og e), foregår efter følgende regler:

- a) anmodningen om tilbagetagelse skal omfatte tilstrækkelige oplysninger til, at den anmodede medlemsstat kan kontrollere, at den er ansvarlig
- b) den medlemsstat, der anmodes om tilbagetagelse, foretager den nødvendige kontrol og giver svar på anmodningen så hurtigt som muligt og under ingen omstændigheder senere end en måned efter anmodningens fremsendelse. Når anmodningen bygger på oplysninger fra Eurodac-systemet, sættes tidsfristen til to uger
- c) hvis den medlemsstat, der anmodes om tilbagetagelse, ikke meddeler sin afgørelse inden den frist på en måned eller to uger, der er fastsat i litra b), anses den for at have accepteret tilbagetagelsen af asylansøgeren
- d) en medlemsstat, der accepterer at tilbagetagelse af en asylansøger, har pligt til at lade asylansøgeren indrejse på sit område igen. Overførslen sker i overensstemmelse med den anmodende medlemsstats nationale ret efter samråd mellem de berørte medlemsstater, så snart det er fysisk muligt og senest seks måneder efter, at anmodningen om tilbagetagelse til den anden medlemsstat er accepteret eller efter, at der er truffet en afgørelse om klage eller indbringelse for en domstol, hvor dette har opsættende virkning
- e) den anmodende medlemsstat meddeler asylansøgeren afgørelsen om, at han tilbagetages af den ansvarlige medlemsstat. Afgørelsen begrundes. Den ledsages af oplysninger om fristerne for gennemførelsen af overførslen og omfatter om nødvendigt oplysninger om, hvor og hvornår ansøgeren skal møde op, hvis han selv tager til den ansvarlige medlemsstat. Afgørelsen kan påklages eller indbringes for en domstol. Dette har dog ikke opsættende virkning for gennemførelsen af overførslen, undtagen når domstolene eller de kompetente myndigheder træffer beslutning herom i det konkrete tilfælde, såfremt den nationale lovgivning åbner mulighed herfor.

Om nødvendigt udsteder den anmodende medlemsstat et laissez-passet til asylansøgeren, ud-

færdiget efter den model, der er vedtaget efter proceduren i artikel 27, stk. 2.

Den ansvarlige medlemsstat underretter den anmodende medlemsstat om, at asylansøgeren er vel ankommet, eller at han ikke har givet møde inden for den fastsatte frist, alt efter tilfældet.

2. Hvis overførslen ikke finder sted inden for fristen på seks måneder, ligger ansvaret hos den medlemsstat, hvor asylansøgningen blev indgivet. Denne tidsfrist kan forlænges til højst et år, hvis overførslen eller behandlingen af ansøgningen ikke kunne gennemføres på grund af fængsling af asylansøgeren eller til højst 18 måneder, hvis asylansøgeren forsvinder.

3. Reglerne om beviselementer og indicier og fortolkningen heraf samt om udfærdigelse og fremsendelse af anmodninger vedtages efter proceduren i artikel 27, stk. 2.

4. Der kan vedtages yderligere regler om gennemførelsen af overførsler efter proceduren i artikel 27, stk. 2.

KAPITEL VI

ADMINISTRATIVT SAMARBEJDE

Artikel 21

1. Hver medlemsstat meddeler enhver anden medlemsstat, der anmoder herom, de personoplysninger om asylansøgeren, som er relevante og tilstrækkelige og ikke omfatter mere, end hvad der kræves for:

- at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen
- at behandle asylansøgningen
- at gennemføre enhver forpligtelse efter denne forordning.

2. De oplysninger, der er nævnt i stk. 1, må kun vedrøre:

- asylansøgerens og dennes eventuelle familiemedlemmers identitet (efternavn, fornavn, evt. tidligere navn, kaldenavn eller pseudonym, (nuværende og tidligere) nationalitet, fødselsdato og fødested)
- identitetspapirer og rejsedokumenter (referencenumre, gyldighedsperiode, udstedelsesdato, udstedende myndighed, udstedelsessted osv.)

c) øvrige oplysninger, der er nødvendige for at fastslå ansøgerens identitet, herunder fingeraftryk, der behandles efter bestemmelserne i forordning (EF) nr. 2725/2000

d) opholdssteder og rejseruter

e) opholdstilladelser eller visa udstedt af en medlemsstat

f) stedet, hvor ansøgningen er indgivet

g) dato for en eventuel indgivelse af en tidligere asylansøgning, dato for indgivelse af den aktuelle ansøgning, status over sagsbehandlingen og eventuelt indholdet af den trufne afgørelse.

3. Den ansvarlige medlemsstat kan desuden, når det er nødvendigt for behandlingen af asylansøgningen, anmode en anden medlemsstat om at meddele de grunde, som asylansøgeren har fremført for sin ansøgning, og i givet fald grundene til medlemsstatens afgørelse i sagen. Den adspurgte medlemsstat kan nægte at efterkomme anmodningen, hvis fremsendelsen af disse oplysninger vil kunne skade medlemsstatens væsentlige interesser eller beskyttelsen af den pågældendes eller andres frihedsrettigheder og grundlæggende rettigheder. Under alle omstændigheder er asylansøgerens skriftlige samtykke en betingelse for udlevering af oplysningerne.

4. Enhver anmodning om oplysninger skal begrundes, og når den har til formål at kontrollere opfyldelsen af et kriterium, der kan medføre, at den adspurgte medlemsstat pålægges ansvaret, skal det oplyses, hvilket indicium, herunder relevante oplysninger fra pålidelige kilder om asylansøgeres metoder ved indrejse på medlemsstaternes område, eller hvilken detaljeret og verificerbar oplysning i ansøgerens erklæringer den er baseret på. Sådanne relevante oplysninger fra pålidelige kilder er i sig selv ikke tilstrækkelige til at fastlægge, hvilken medlemsstat der er ansvarlig og kompetent i henhold til denne forordning, men de kan bidrage til vurderingen af andre indicier vedrørende den enkelte asylansøger.

5. Den adspurgte medlemsstat skal svare inden for en frist på seks uger.

6. Udvekslingen af oplysninger sker på foranledning af en medlemsstat og kan kun finde sted mellem myndigheder, som hver medlemsstat har udpeget og meddelt Kommissionen, der informerer de andre medlemsstater herom.

7. De udvekslede oplysninger må kun anvendes til de formål, der er nævnt i stk. 1. De må alt efter deres art og den modtagende myndigheds kompetence kun meddeles de myndigheder og retsinstanser i hver medlemsstat, der har til opgave:

- a) at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af asylansøgningen
- b) at behandle asylansøgningen
- c) at gennemføre enhver forpligtelse efter denne forordning.

8. Den medlemsstat, der meddeler oplysningerne, påser, at de er korrekte og ajourførte. Viser det sig, at den pågældende medlemsstat har meddelt urigtige oplysninger eller oplysninger, som ikke burde have været meddelt, underrettes modtagermedlemsstaterne straks herom. De skal berigtige eller slette disse oplysninger.

9. Asylansøgeren har ret til efter anmodning at blive gjort bekendt med de behandlede oplysninger om ham.

Hvis asylansøgeren finder, at bestemmelserne i denne forordning eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹²⁾ er blevet overtrådt under behandlingen af disse oplysninger, navnlig hvis de er ufuldstændige eller urigtige, har han ret til at kræve, at de berigtiges, slettes eller blokeres.

Den myndighed, der berigtiger, sletter eller blokerer oplysningerne, underretter alt efter omstændighederne den stat, der har fremsendt oplysningerne, eller den medlemsstat, der har modtaget dem.

10. De berørte medlemsstater registrerer i den pågældendes individuelle sagsakter og/eller i et register fremsendelsen og modtagelsen af de udvekslede oplysninger.

11. De udvekslede oplysninger opbevares ikke længere, end det er nødvendigt af hensyn til formålet med deres udveksling.

12. Hvis oplysningerne hverken behandles ved hjælp af edb eller er eller vil blive indført i et register, skal hver medlemsstat træffe passende foranstaltninger til at sikre overholdelsen af denne artikel og sørge for effektiv kontrol.

Artikel 22

1. Medlemsstaterne skal meddele Kommissionen, hvilke myndigheder der har ansvaret for gennemførelsen af de forpligtelser, der følger af denne forordning, og skal sørge for, at disse myndigheder har tilstrækkelige ressourcer til at opfylde deres opgaver, herunder besvarelsen af anmodninger om oplysninger, overtagelse og tilbagetagelse af asylansøgere inden for de fastsatte frister.

2. Der skal efter proceduren i artikel 27, stk. 2, fastsættes regler vedrørende indførelsen af sikre elektroniske transmissionskanaler mellem de i stk. 1 nævnte myndigheder til fremsendelse af anmodninger og til at sikre, at afsenderne automatisk modtager et elektronisk bevis for modtagelsen.

Artikel 23

1. Medlemsstaterne kan indbyrdes indgå bilaterale administrative aftaler om de nærmere regler for gennemførelsen af denne forordning for at lette dens gennemførelse og gøre den mere effektiv. Disse aftaler kan vedrøre:

- a) udveksling af forbindelsesofficerer
- b) forenkling af procedurerne og nedbringelse af fristerne for fremsendelse og behandling af anmodninger om overtagelse og tilbagetagelse af asylansøgere.

2. Kommissionen underrettes om de aftaler, der er nævnt i stk. 1. Den kontrollerer, at de aftaler, der er nævnt i stk. 1, litra b), ikke strider mod denne forordning.

KAPITEL VII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 24

1. Denne forordning træder i stedet for konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, underskrevet i Dublin den 15. juni 1990 (Dublin-konventionen).

2. For at sikre kontinuiteten i bestemmelserne til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, når asylansøgningen er indgivet efter den dato, der

er nævnt i artikel 29, stk. 2, tages der dog hensyn til de forhold, der kan medføre, at en medlemsstat er ansvarlig i medfør af bestemmelserne i denne forordning, selv om de ligger forud for denne dato, bortset fra de forhold, der er nævnt i artikel 10, stk. 2.

3. Når der i forordning (EF) nr. 2725/2000 henvises til Dublin-konventionen, forstås denne henvisning som en henvisning til nærværende forordning.

Artikel 25

1. De frister, som er fastsat i denne forordning, beregnes på følgende måde:

- a) såfremt en frist, der er udtrykt i dage, uger, måneder eller år, skal regnes fra det tidspunkt, hvor en begivenhed indtræffer, eller en handling foretages, medregnes den dag, hvor begivenheden indtræffer, eller handlingen foretages, ikke ved beregningen af fristen
- b) en frist, der er udtrykt i uger, måneder eller år, udløber ved udgangen af den dag, der i fristens sidste uge, måned eller år er samme ugedag eller dag i måneden som den dag, hvor den begivenhed er indtruffet, eller den handling er foretaget, fra hvilken fristen regnes. Såfremt den dag, på hvilken en tidsfrist, der er udtrykt i måneder eller år, ville udløbe, ikke forekommer i fristens sidste måned, udløber fristen med udgangen af månedens sidste dag
- c) ved beregningen af fristerne medregnes lovbestemte fri- og helligdage, lørdage og søndage.

2. Anmodninger og svar skal sendes ved hjælp af metoder, som giver bevis for modtagelsen.

Artikel 26

For så vidt angår Den Franske Republik finder bestemmelserne i denne forordning kun anvendelse på Den Franske Republiks europæiske område.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. februar 2003.

Artikel 27

1. Kommissionen bistås af et udvalg.

2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

Artikel 28

Senest tre år efter den dato, der er anført i artikel 29, stk. 1, aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning og foreslår i givet fald de nødvendige ændringer. Medlemsstaterne sender senest seks måneder inden denne dato Kommissionen alle oplysninger, der er relevante for udarbejdelsen af denne rapport.

Efter at have fremlagt denne rapport aflægger Kommissionen rapport til Europa-Parlamentet og Rådet om anvendelsen af denne forordning, samtidig med at den fremlægger de rapporter om anvendelsen af Eurodac, der er nævnt i artikel 24, stk. 5, i forordning (EF) nr. 2725/2000.

Artikel 29

Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Den finder anvendelse på asylansøgninger, der indgives fra og med den første dag i den sjette måned efter forordningens ikrafttræden, og fra den dato finder den anvendelse på alle anmodninger om overtagelse eller tilbagetagelse af asylansøgere, uanset hvornår ansøgningen er indgivet. Afgørelsen af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet inden denne dato, sker efter kriterierne i Dublin-konventionen.

På Rådets vegne

N. CHRISTODOULAKIS

Formand

RÅDETS FORORDNING (EF) nr. 2725/2000

af 11. december 2000

om oprettelse af »Eurodac« til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION
HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 63, nr. 1, litra a),

under henvisning til forslag fra Kommissionen, under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet¹³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Medlemsstaterne har ratificeret Genèvekonventionen af 28. juli 1951 som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967 vedrørende flygtninges retsstilling.
- (2) Medlemsstaterne har indgået konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, undertegnet i Dublin den 15. juni 1990, (i det følgende benævnt »Dublin-konventionen«)¹⁴⁾.
- (3) Med henblik på anvendelsen af Dublin-konventionen er det nødvendigt at fastslå asylansøgnernes identitet og identiteten af personer, der pågribes i forbindelse med ulovlig passage af Fællesskabets ydre grænser. Med henblik på en effektiv anvendelse af Dublin-konventionen, særlig artikel 10, stk. 1, litra c) og e), er det ligeledes ønskeligt, at hver medlemsstat kan kontrollere, om en udlænding, der opholder sig ulovligt på dens område, har søgt asyl i en anden medlemsstat.
- (4) Fingeraftryk er et vigtigt element, når de pågældendes nøjagtige identitet skal fastslås. Det er derfor nødvendigt at oprette et system til sammenligning af deres fingeraftryksoplysninger.
- (5) Til det formål er det nødvendigt at oprette et system benævnt »Eurodac«, som består af en central enhed, der skal oprettes i Kommissionen, og som skal drive en central edb-database med fingeraftryksoplysninger, samt de elektroniske midler til videregivelse mellem medlemsstaterne og den centrale database.
- (6) Det er også nødvendigt at pålægge medlemsstaterne straks at tage fingeraftryk af alle asylansøgere samt af alle udlændinge, der pågribes i forbindelse med ulovlig passage af en medlemsstats ydre grænse, hvis de er fyldt 14 år.
- (7) Det er nødvendigt at fastsætte præcise regler for videregivelsen af disse fingeraftryksoplysninger til den centrale enhed, registreringen af disse fingeraftryksoplysninger og andre relevante oplysninger i den centrale database, opbevaring af oplysningerne, sammenligning af oplysningerne med andre fingeraftryksoplysninger, videregivelse af resultaterne af sammenligningen og blokering og sletning af de registrerede oplysninger. Disse regler kan være forskellige for, og bør være specielt tilpasset til, de enkelte kategorier af udlændinge.
- (8) Udlændinge, der har søgt asyl i én medlemsstat, kan i mange år have mulighed for at søge asyl i en anden medlemsstat. Den periode, som den centrale enhed højst bør opbevare fingeraftryksoplysningerne i, bør derfor være temmelig lang. Da de fleste udlændinge, som har opholdt sig i Fællesskabet i adskillige år, vil have opnået fast status eller endog statsborgerskab i en medlemsstat inden for denne periode, bør en periode på ti år for opbevaring af fingeraftryksoplysninger anses for rimelig.
- (9) Opbevaringsperioden bør være kortere i visse situationer, hvor der ikke er behov for at opbevare fingeraftryksoplysningerne så længe. Fingeraftryksoplysningerne bør slettes øjeblikkeligt, når en udlænding opnår statsborgerskab i en medlemsstat.
- (10) Det er nødvendigt helt klart at fastlægge det ansvar, der påhviler henholdsvis Kommissionen for så vidt angår den centrale enhed, og medlemsstaterne for så vidt angår anvendelse af oplysninger, datasikkerhed samt adgang til og berigtigelse af de registrerede oplysninger.
- (11) Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold i forbindelse med anvendelsen af Euro-

dac-systemet vil være underlagt de relevante bestemmelser i traktaten. Det er derfor nødvendigt at fastsætte specifikke regler for medlemsstaternes ansvar uden for kontraktforhold i forbindelse med anvendelsen af systemet.

- (12) Målet for de påtænkte foranstaltninger er, at der i Kommissionen oprettes et system til sammenligning af fingeraftryksoplysninger til støtte for gennemførelsen af Fællesskabets asylpolitik. Denne opgave kan ifølge sagens natur ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne selv og kan derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5, bedre gennemføres på fællesskabsplan. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (13) Da medlemsstaterne alene har ansvaret for at fastlægge og klassificere resultaterne af sammenligninger, som den centrale enhed har videregivet, samt for at blokere for oplysninger om personer, som er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtninge, og da dette ansvar gælder det særlig følsomme område vedrørende behandling af personoplysninger og kunne berøre udøvelsen af individuelle frihedsrettigheder, er der særlige årsager til, at Rådet forbeholder sig udøvelsen af visse gennemførelsesbeføjelser, der navnlig vedrører vedtagelse af foranstaltninger, der sikrer sådanne oplysningers sikkerhed og pålidelighed.
- (14) De foranstaltninger, der er nødvendige for gennemførelsen af andre bestemmelser i denne forordning, bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen¹⁵.
- (15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁶ bør finde anvendelse på medlemsstaternes behandling

af personoplysninger inden for rammerne af Eurodac-systemet.

- (16) Efter traktatens artikel 286 finder direktiv 95/46/EF også anvendelse på Fællesskabets institutioner og organer. Da den centrale enhed oprettes i Kommissionen, finder nævnte direktiv anvendelse på denne enheds behandling af personoplysninger.
- (17) Principperne i direktiv 95/46/EF med hensyn til beskyttelse af fysiske personers rettigheder og frihedsrettigheder, især retten til privatlivets fred, i forbindelse med behandling af personoplysninger bør suppleres eller præciseres, navnlig for så vidt angår visse sektorer.
- (18) Eurodac's virke bør overvåges og evalueres.
- (19) Medlemsstaterne bør indføre en sanktionsordning for at straffe brug af oplysninger, der er registreret i den centrale database, i modstrid med Eurodac's formål.
- (20) Det Forenede Kongerige og Irland har i medfør af artikel 3 i protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, meddelt, at de ønsker at deltage i vedtagelsen og anvendelsen af denne forordning.
- (21) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til nævnte traktater, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne forordning, som derfor ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark.
- (22) Denne forordnings geografiske anvendelsesområde bør begrænses, således at det svarer til det geografiske anvendelsesområde for Dublin-konventionen.
- (23) Denne forordning bør tjene som retsgrundlag for de gennemførelsesbestemmelser, som er påkrævede, for at forordningen hurtigt kan anvendes, og for at medlemsstaterne og Kommissionen kan indføre de nødvendige tekniske arrangementer. Det bør pålægges Kommissionen at kontrollere, at disse betingelser er opfyldt -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

KAPITEL I

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

*Artikel 1***Formålet med Eurodac**

1. Der oprettes et system, benævnt »Eurodac«, hvis formål er at lette fastsættelsen af, hvilken medlemsstat der i henhold til Dublin-konventionen er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der indgives i en medlemsstat, samt på anden måde lette anvendelsen af Dublin-konventionen på de betingelser, der er fastsat i denne forordning.

2. Eurodac omfatter:

- a) den centrale enhed, der er omhandlet i artikel 3
- b) en central elektronisk database, hvori de oplysninger, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, artikel 8, stk. 2, og artikel 11, stk. 2, behandles med henblik på sammenligning af asylansøgerees fingeraftryksoplysninger samt fingeraftryksoplysninger af de i artikel 8, stk. 1, og artikel 11, stk. 1, omhandlede kategorier af udlændinge
- c) midler til videregivelse af oplysninger mellem medlemsstaterne og den centrale database.

De regler, der gælder for Eurodac, finder ligeledes anvendelse på de operationer, som medlemsstaterne foretager fra videregivelsen af oplysninger til den centrale enhed, indtil der gøres brug af resultaterne af sammenligningen.

3. Uden at det i øvrigt berører oprindelsesmedlemsstatens anvendelse af oplysninger, som er bestemt til Eurodac, i databaser oprettet i henhold til denne medlemsstats nationale ret, må fingeraftryksoplysninger og andre personoplysninger kun behandles i Eurodac til de i Dublin-konventionens artikel 15, stk. 1, omhandlede formål.

*Artikel 2***Definitioner**

1. I denne forordning forstås ved:

- a) »Dublin-konventionen«: konventionen om fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der

indgives i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater, undertegnet i Dublin den 15. juni 1990

- b) »asylansøger«: en udlænding, der har indgivet en asylansøgning, eller på hvis vegne en sådan asylansøgning er indgivet
- c) »oprindelsesmedlemsstat«:
 - i) med hensyn til en asylansøger den medlemsstat, der videregiver personoplysningerne til den centrale enhed og modtager resultaterne af sammenligningen
 - ii) med hensyn til en person, som er omfattet af artikel 8, den medlemsstat, der videregiver personoplysningerne til den centrale enhed
 - iii) med hensyn til en person, som er omfattet af artikel 11, den medlemsstat, der videregiver personoplysningerne til den centrale enhed og modtager resultaterne af sammenligningen
- d) »flygtning«: en person, der er anerkendt som flygtning i overensstemmelse med Genève-konventionen om flygtninge af 28. juli 1951, som ændret ved New York-protokollen af 31. januar 1967
- e) »hit«: den centrale enheds konstatering af, at der ved sammenligning på et eller flere punkter er overensstemmelse mellem de fingeraftryksoplysninger, der er registreret i databasen, og de fingeraftryk, en medlemsstat har videregivet vedrørende en person, idet medlemsstaterne dog er forpligtet til i medfør af artikel 4, stk. 6, omgående at kontrollere resultaterne af sammenligningen.

2. De udtryk, der er defineret i artikel 2 i direktiv 95/46/EF, anvendes i den samme betydning i nærværende forordning.

3. Medmindre andet er fastsat, anvendes de udtryk, der er defineret i artikel 1 i Dublin-konventionen, i den samme betydning i nærværende forordning.

*Artikel 3***Den centrale enhed**

1. Der oprettes en central enhed i Kommissionen, der på medlemsstaternes vegne er ansvarlig for driften af den centrale database, der er omhandlet i artikel 1, stk. 2, litra b). Den centrale enhed udstyres med et edb-system til identifikation af fingeraftryk.

2. Den centrale enheds behandling af oplysninger om asylansøgere, personer, der er omfattet af artikel 8, og personer, der er omfattet af artikel 11, sker på oprindelsesmedlemsstatens vegne og på de betingelser, der er fastsat i denne forordning.

3. Den centrale enhed udarbejder hvert kvartal en statistik over sit arbejde med angivelse af

- a) antallet af videregivne datasæt om asylansøgere og de personer, der er omfattet af artikel 8, stk. 1, og artikel 11, stk. 1
- b) antallet af hits med hensyn til asylansøgere, der har indgivet asylansøgning i en anden medlemsstat
- c) antallet af hits med hensyn til personer, der er omfattet af artikel 8, stk. 1, og som på et senere tidspunkt har indgivet en asylansøgning
- d) antallet af hits med hensyn til personer, der er omfattet af artikel 11, stk. 1, og som på et tidligere tidspunkt har indgivet asylansøgning i en anden medlemsstat
- e) antallet af fingeraftryksoplysninger, som den centrale enhed har måttet anmode om at få udleveret på ny, fordi de fingeraftryksoplysninger, der oprindeligt blev videregivet, ikke egnede sig til en sammenligning i edb-systemet til identifikation af fingeraftryk.

Ved udgangen af hvert år opstilles der en statistik, der sammenfatter de kvartalsstatistikker, som Eurodac har udarbejdet, siden den indledte sit virke, med angivelse af, hvor mange hits der har været for de personer, der er nævnt i henholdsvis litra b), c) og d).

Statistikken skal indeholde særskilte angivelser for hver enkelt medlemsstat.

4. Den centrale enhed kan efter proceduren i artikel 23, stk. 2, pålægges at udføre visse statistiske opgaver på grundlag af de oplysninger, som den centrale enhed behandler.

KAPITEL II

ASYLANSØGERE

Artikel 4

Indsamling, videregivelse og sammenligning af fingeraftryk

1. Medlemsstaterne optager omgående fingeraftryk af samtlige fingre af alle asylansøgere, der er fyldt 14 år, og videregiver straks de i artikel 5, stk. 1, litra a)-f), omhandlede oplysninger til den centrale enhed. Proceduren for optagelse af fingeraftryk fastlægges efter den pågældende medlemsstats nationale praksis og i overensstemmelse med de beskyttelsesforanstaltninger, der er fastlagt i den europæiske menneskerettighedskonvention og i De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder.

2. De i artikel 5, stk. 1, omhandlede oplysninger registreres omgående i den centrale database af den centrale enhed, eller hvis de tekniske betingelser herfor er opfyldt, direkte af oprindelsesmedlemsstaten.

3. De i artikel 5, stk. 1, litra b), omhandlede fingeraftryksoplysninger, som videregives af en medlemsstat, sammenlignes i den centrale enhed med de fingeraftryksoplysninger, der er videregivet af andre medlemsstater, og som allerede er lagret i den centrale database.

4. Den centrale enhed sørger på anmodning af en medlemsstat for, at den i stk. 3 omhandlede sammenligning ud over fingeraftryksoplysninger fra andre medlemsstater også omfatter oplysninger, som den pågældende medlemsstat selv tidligere har videregivet.

5. Den centrale enhed videregiver straks hittet eller det negative resultat af sammenligningen til oprindelsesmedlemsstaten. Hvis der er tale om et hit, skal den centrale enhed for alle datasæt, der svarer til hittet, videregive de oplysninger, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1; de oplysninger, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra b), videregives dog kun, hvis de lå til grund for hittet.

Resultatet af sammenligningen kan sendes direkte tilbage til oprindelsesmedlemsstaten, hvis de tekniske betingelser herfor er opfyldt.

6. Resultatet af sammenligningen kontrolleres omgående i oprindelsesmedlemsstaten. Den en-

delige identifikation foretages af oprindelsesmedlemsstaten i samarbejde med de berørte medlemsstater i overensstemmelse med Dublinkonventionens artikel 15.

Oplysninger fra den centrale enhed vedrørende andre oplysninger, der har vist sig at være upålidelige, slettes eller tilintetgøres, så snart det er fastslået, at de er upålidelige.

7. Gennemførelsesbestemmelserne om fastsættelse af de procedurer, der er nødvendige for anvendelsen af stk. 1-6, vedtages efter proceduren i artikel 22, stk. 1.

Artikel 5

Registrering af oplysninger

1. I den centrale database registreres kun følgende oplysninger:

- a) Oprindelsesmedlemsstat, samt sted og dato for indgivelse af asylansøgningen
- b) fingeraftryksoplysninger
- c) køn
- d) det referencenummer, oprindelsesmedlemsstaten bruger
- e) dato for optagelse af fingeraftrykkene
- f) dato for videregivelse af oplysningerne til den centrale enhed
- g) dato for indlæsning af oplysningerne i den centrale database
- h) nærmere oplysninger om modtageren/modtagerne af de videregivne oplysninger og dato(er) for videregivelse.

2. Når oplysningerne er blevet registreret i den centrale database, tilintetgør den centrale enhed de databærere, der blev anvendt til at videregive oplysningerne, medmindre oprindelsesmedlemsstaten anmoder om at få dem tilbage.

Artikel 6

Lagring af oplysninger

Alle datasæt som omhandlet i artikel 5, stk. 1, lagres i den centrale database i ti år fra den dato, hvor de pågældende fingeraftryk blev optaget.

Efter udløbet af denne periode sletter den centrale enhed automatisk de pågældende oplysninger fra den centrale database.

Artikel 7

Sletning af oplysninger før tiden

Oplysninger om en person, som har opnået statsborgerskab i en af medlemsstaterne inden udløbet af den i artikel 6 omhandlede periode, slettes fra den centrale database i overensstemmelse med artikel 15, stk. 3, så snart oprindelsesmedlemsstaten bliver klar over, at den pågældende har opnået et sådant statsborgerskab.

KAPITEL III

UDLÆNDINGE, DER PÅGRIBES I FORBINDELSE MED ULOVLIG PASSAGE AF EN YDRE GRÆNSE

Artikel 8

Indsamling og videregivelse af fingeraftryksoplysninger

1. Medlemsstaterne optager i overensstemmelse med de beskyttelsesforanstaltninger, der er fastlagt i den europæiske menneskerettighedskonvention og i De Forenede Nationers konvention om barnets rettigheder omgående fingeraftryk af samtlige fingre af alle udlændinge, der er fyldt 14 år, og som pågribes af de kompetente kontrolmyndigheder i forbindelse med ulovlig passage af grænsen til den pågældende medlemsstat ad land-, sø- eller luftvejen efter at være kommet fra et tredjeland, og som ikke afvises.

2. Den pågældende medlemsstat videregiver straks til den centrale enhed følgende oplysninger vedrørende de i stk. 1 omhandlede udlændinge, som ikke afvises:

- a) oprindelsesmedlemsstat, sted og dato for pågribelsen
- b) fingeraftryksoplysninger
- c) køn
- d) det referencenummer, oprindelsesmedlemsstaten bruger
- e) dato for optagelse af fingeraftrykkene
- f) dato for videregivelse af oplysningerne til den centrale enhed.

*Artikel 9***Registrering af oplysninger**

1. De i artikel 5, stk. 1, litra g), og artikel 8, stk. 2, omhandlede oplysninger registreres i den centrale database.

Med forbehold af artikel 3, stk. 3, registreres oplysninger, der videregives til den centrale enhed i henhold til artikel 8, stk. 2, udelukkende med henblik på sammenligning med oplysninger om asylansøgere, som efterfølgende videregives til den centrale enhed.

Den centrale enhed sammenligner ikke oplysninger, der videregives til den i henhold til artikel 8, stk. 2, med oplysninger, der tidligere er registreret i den centrale database, eller med oplysninger, der efterfølgende videregives til den centrale enhed i henhold til artikel 8, stk. 2.

2. Procedurerne i artikel 4, stk. 1, andet punktum, artikel 4, stk. 2, og artikel 5, stk. 2, samt de bestemmelser, der fastsættes i henhold til artikel 4, stk. 7, finder anvendelse. For så vidt angår sammenligning af de oplysninger om asylansøgere, som efterfølgende videregives til den centrale enhed, med de i stk. 1 omhandlede oplysninger, finder procedurerne i artikel 4, stk. 3, 5 og 6, anvendelse.

*Artikel 10***Lagring af oplysninger**

1. Alle datasæt vedrørende en udlænding som omhandlet i artikel 8, stk. 1, lagres i den centrale database i to år fra den dato, hvor udlændingens fingeraftryk blev optaget. Efter udløbet af denne periode sletter den centrale enhed automatisk de pågældende oplysninger fra den centrale database.

2. Oplysninger om en udlænding som omhandlet i artikel 8, stk. 1, slettes i overensstemmelse med artikel 15, stk. 3, omgående fra den centrale database, hvis oprindelsesmedlemsstaten inden udløbet af den i stk. 1 nævnte toårige periode får kendskab til et af følgende forhold:

- a) udlændingen har fået opholdstilladelse
- b) udlændingen har forladt medlemsstaternes område
- c) udlændingen har opnået statsborgerskab i en af medlemsstaterne.

KAPITEL IV

UDLÆNDINGE, DER OPHOLDER SIG ULOVLIGT I EN MEDLEMSSTAT*Artikel 11***Sammenligning af fingeraftryksoplysninger**

1. For at kontrollere, om en udlænding, der opholder sig ulovligt på dens område, tidligere har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, kan enhver medlemsstat videregive fingeraftryksoplysninger om fingeraftryk, den har optaget af en sådan udlænding, der er fyldt 14 år, til den centrale enhed sammen med det referencenummer, den pågældende medlemsstat bruger.

Generelt er der grund til at kontrollere, om udlændingen tidligere har indgivet en asylansøgning i en anden medlemsstat, når:

- a) udlændingen erklærer, at han/hun har indgivet en asylansøgning, men ikke oplyser, i hvilken medlemsstat ansøgningen er indgivet
- b) udlændingen ikke anmoder om asyl, men nægter at lade sig sende tilbage til sit hjemland med den begrundelse, at det ville bringe ham/hende i fare, eller
- c) udlændingen på anden måde forsøger at forhindre udsendelse ved at nægte at medvirke til fastlæggelsen af sin identitet, navnlig ved ikke at vise identitetspapirer eller ved at vise falske identitetspapirer.

2. De medlemsstater, der deltager i den i stk. 1 omhandlede procedure, videregiver til den centrale enhed fingeraftryksoplysninger om samtlige fingre eller i det mindste af pegefingern, og hvis denne mangler, aftryk af samtlige andre fingre, af udlændinge som omhandlet i stk. 1.

3. Fingeraftryksoplysningerne om en udlænding som omhandlet i stk. 1 må udelukkende videregives til den centrale enhed med henblik på sammenligning med fingeraftryksoplysninger om asylansøgere, som indgives af andre medlemsstater, og som allerede er registreret i den centrale database.

Fingeraftryksoplysningerne om sådanne udlændinge må ikke registreres i den centrale database og må heller ikke sammenlignes med de oplysninger, der er videregivet til den centrale enhed i henhold til artikel 8, stk. 2.

4. For så vidt angår sammenligningen af fingeraftryksoplysninger, der er videregivet ifølge denne artikel, med fingeraftryksoplysninger om asylansøgere, som er videregivet af andre medlemsstater, og som allerede er registreret i den centrale enhed, finder procedurerne i artikel 4, stk. 3, 5 og 6, samt de bestemmelser, der fastsættes i henhold til artikel 4, stk. 7, anvendelse.

5. Så snart resultaterne af sammenligningen er videregivet til oprindelsesmedlemsstaten, skal den centrale enhed straks

- a) slette alle fingeraftryksoplysninger og andre oplysninger, der er videregivet til den i henhold til stk. 1, og
- b) tilintetgøre de databærere, oprindelsesmedlemsstaten har anvendt til at videregive oplysningerne til den centrale enhed, medmindre oprindelsesmedlemsstaten har anmodet om at få dem tilbage.

KAPITEL V

ANERKENDTE FLYGTNINGE

Artikel 12

Blokering af oplysninger

1. Oplysninger om en asylansøger, der er registreret i henhold til artikel 4, stk. 2, blokeres i den centrale database, hvis den pågældende person er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtning i en medlemsstat. Blokeringen foretages af den centrale enhed efter instruks fra oprindelsesmedlemsstaten.

Så længe den afgørelse, der er omhandlet i stk. 2, ikke er truffet, må hits med hensyn til personer, der er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtninge i en medlemsstat, ikke videregives. Den centrale enhed sender et negativt resultat tilbage til den begærende medlemsstat.

2. Fem år efter at Eurodac har indledt sit virke, træffes der efter de relevante bestemmelser i traktaten på grundlag af pålidelige statistikker, som er udarbejdet af den centrale enhed om personer, der har indgivet asylansøgning i en medlemsstat, efter at de i en anden medlemsstat er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtninge, afgørelse om, hvorvidt oplysningerne om personer, der er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtninge i en medlemsstat, bør:

- a) lagres i overensstemmelse med artikel 6 med henblik på den sammenligning, der er omhandlet i artikel 4, stk. 3, eller
- b) slettes før tiden, så snart den pågældende er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtning.

3. I det i stk. 2, litra a), nævnte tilfælde ophæves blokeringen af de i henhold til stk. 1 blokerede oplysninger, og den i stk. 1 omhandlede procedure finder ikke længere anvendelse.

4. I det i stk. 2, litra b), nævnte tilfælde:

- a) skal oplysninger, som er blevet blokeret i henhold til stk. 1, straks slettes af den centrale enhed, og
- b) oplysninger om personer, som efterfølgende anerkendes og får indrejsetilladelse som flygtninge, slettes i overensstemmelse med artikel 15, stk. 3, så snart oprindelsesmedlemsstaten bliver klar over, at den pågældende er blevet anerkendt og har fået indrejsetilladelse som flygtning i en medlemsstat.

5. Gennemførelsesbestemmelserne for den i stk. 1 omhandlede procedure for blokering af oplysninger og for udarbejdelsen af de i stk. 2 omhandlede statistikker, vedtages efter proceduren i artikel 22, stk. 1.

KAPITEL VI

ANVENDELSEN AF OPLYSNINGER, DATABESKYTTELSE, SIKKERHED OG ANSVAR

Artikel 13

Ansvar i forbindelse med anvendelse af oplysninger

1. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for:
 - a) at optagelsen af fingeraftryk foregår på lovlig vis
 - b) at videregivelsen af fingeraftryksoplysninger og andre oplysninger, der er omhandlet i artikel 5, stk. 1, artikel 8, stk. 2, og artikel 11, stk. 2, til den centrale enhed foregår på lovlig vis
 - c) at oplysningerne er korrekte og ajourførte ved videregivelsen til den centrale enhed
 - d) at registreringen, lagringen, berigtigelsen og sletningen af oplysninger i den centrale database foregår på lovlig vis, uden at dette i

- øvrigt berører det ansvar, der påhviler Kommissionen
- e) at de resultater af sammenligningen af fingeraftryksoplysninger, der er videregivet af den centrale enhed, anvendes på lovlig vis.
2. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for de i stk. 1 nævnte oplysningers sikkerhed før og under videregivelsen til den centrale enhed samt for sikkerheden af de oplysninger, den modtager fra den centrale enhed, jf. artikel 14.
3. Oprindelsesmedlemsstaten er ansvarlig for den endelige identifikation af oplysningerne, jf. artikel 4, stk. 6.
4. Kommissionen sørger for, at den centrale enhed drives i overensstemmelse med denne forordnings bestemmelser og gennemførelsesbestemmelserne dertil. Kommissionen skal især:
- a) træffe foranstaltninger, der sikrer, at personer, som arbejder i den centrale enhed, kun anvender de oplysninger, der er registreret i den centrale database, i overensstemmelse med formålet med Eurodac, jf. artikel 1, stk. 1
- b) sørge for, at personer, der arbejder i den centrale enhed, imødekommer alle de anmodninger, som medlemsstaterne i overensstemmelse med denne forordning fremsætter vedrørende registrering, sammenligning, berigtigelse og sletning af oplysninger, som medlemsstaterne er ansvarlige for
- c) træffe de nødvendige foranstaltninger med henblik på at garantere den centrale enheds sikkerhed, jf. artikel 14
- d) sørge for, at kun personer, der er autoriseret til at arbejde i den centrale enhed, har adgang til de oplysninger, der er registreret i den centrale database, uden at dette i øvrigt berører artikel 20 og de beføjelser, der tillægges den uafhængige kontrolinstans, som skal oprettes i henhold til traktatens artikel 286, stk. 2.
- a) forhindre, at uautoriserede personer får adgang til de nationale anlæg, hvor medlemsstaten udfører operationer i overensstemmelse med Eurodac's formål (kontrol ved indgangen til anlægget)
- b) forhindre, at oplysninger og databærere i Eurodac læses, kopieres, ændres eller slettes af uautoriserede personer (kontrol med databærere)
- c) sikre, at det er muligt efterfølgende at efterprøve og fastslå, hvilke oplysninger der er registreret i Eurodac, hvornår og af hvem (kontrol med registrering af oplysninger)
- d) forhindre uautoriseret registrering af oplysninger i Eurodac samt uautoriseret ændring eller sletning af oplysninger, der er registreret i Eurodac (kontrol med indlæsning af oplysninger)
- e) sørge for, at autoriserede personer kun får adgang til at bruge de oplysninger i Eurodac, der hører under deres kompetenceområde (kontrol med adgang)
- f) sørge for, at det er muligt at efterprøve og fastslå, til hvilke myndigheder de oplysninger, der er registreret i Eurodac, kan videregives via datatransmissionsudstyr (kontrol med transmissionen)
- g) forhindre uautoriseret læsning, kopiering, ændring eller sletning af oplysninger i forbindelse med såvel direkte videregivelse af oplysninger til og fra den centrale enhed som transport af databærere til og fra den centrale enhed (kontrol med transport).
2. For så vidt angår driften af den centrale enhed er det Kommissionen, der er ansvarlig for gennemførelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 1.

Artikel 15

Adgang til og berigtigelse eller sletning af de oplysninger, der er registreret i Eurodac

Kommissionen underretter Europa-Parlamentet og Rådet om de foranstaltninger, den træffer i henhold til første afsnit.

Artikel 14

Sikkerhed

1. Oprindelsesmedlemsstaten træffer de nødvendige foranstaltninger til at:

1. Oprindelsesmedlemsstaten skal have adgang til de oplysninger, som den har videregivet, og som er registreret i den centrale database i overensstemmelse med denne forordnings bestemmelser.

Ingen medlemsstat kan søge i oplysninger, der er videregivet af en anden medlemsstat, eller modtage sådanne oplysninger, bortset fra oplysning-

ger, der er resultatet af den sammenligning, der er omhandlet i artikel 4, stk. 5.

2. Hver medlemsstat udpeger de myndigheder, der i henhold til stk. 1 har adgang til oplysninger, der er registreret i den centrale database. Hver medlemsstat sender Kommissionen en liste over disse myndigheder.

3. Kun oprindelsesmedlemsstaten har ret til at ændre de oplysninger, som den har videregivet til den centrale enhed, ved at berigtige, supplere eller slette dem, bortset fra sletning i henhold til artikel 6, artikel 10, stk. 1, eller artikel 12, stk. 4, litra a).

Hvis oprindelsesmedlemsstaten registrerer oplysninger direkte i den centrale database, kan den ændre eller slette dem direkte.

Hvis oprindelsesmedlemsstaten ikke registrerer oplysningerne direkte i den centrale database, ændrer eller sletter den centrale enhed dem på denne medlemsstats anmodning.

4. Hvis en medlemsstat eller den centrale enhed har grund til at formode, at oplysninger, som er registreret i den centrale database, er ukorrekte, meddeler den hurtigst muligt dette til oprindelsesmedlemsstaten.

Hvis en medlemsstat har grund til at formode, at oplysninger er registreret i den centrale database i strid med denne forordning, meddeler den ligeledes hurtigst muligt dette til oprindelsesmedlemsstaten. Oprindelsesmedlemsstaten kontrollerer de pågældende oplysninger og ændrer eller sletter dem omgående, om nødvendigt.

5. Den centrale enhed må ikke for så vidt angår oplysninger, der er registreret i den centrale database, overføre disse eller stille dem til rådighed for myndighederne i et tredjeland, medmindre den får en særlig tilladelse hertil inden for rammerne af en fællesskabsaftale om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning.

Artikel 16

Den centrale enheds registre

1. Den centrale enhed fører registre over alle behandlinger af oplysninger i den centrale enhed. Disse registre skal vise formålet med adgangen,

datoen og tidspunktet, de oplysninger, der er videregivet, de oplysninger, der er anvendt til søgningen, og navnet på både den enhed, der har indlæst eller fremfundet oplysningerne, og de ansvarlige personer.

2. Disse registre må kun bruges til kontrol med lovligheden af behandlingen af oplysningerne i databeskyttelsesøjemed samt til at garantere oplysningernes sikkerhed i overensstemmelse med artikel 14. Registrerne skal med de nødvendige foranstaltninger beskyttes mod uautoriseret adgang og skal slettes efter en periode på et år, hvis de ikke er nødvendige for kontrolprocedurer, som allerede er indledt.

Artikel 17

Erstatningsansvar

1. Enhver person eller medlemsstat, der har lidt skade som følge af en ulovlig behandling eller enhver anden handling, der er i strid med bestemmelserne i denne forordning, har ret til erstatning fra den medlemsstat, der er ansvarlig for skaden. Den pågældende medlemsstat fritages helt eller delvis for erstatningsansvar, hvis den kan bevise, at den ikke er skyld i den begivenhed, der medførte skaden.

2. Hvis en medlemsstats manglende overholdelse af sine forpligtelser i henhold til denne forordning volder skade på den centrale database, kendes den pågældende medlemsstat ansvarlig for skaden, medmindre Kommissionen ikke har taget rimelige skridt til at forhindre skaden i at ske eller til at begrænse dens omfang.

3. Skadeserstatningskrav mod en medlemsstat, der fremsættes efter stk. 1 og 2, behandles efter den sagsøgte medlemsstats nationale ret.

Artikel 18

Den registreredes rettigheder

1. En person, der er omfattet af denne forordning, skal af oprindelsesmedlemsstaten orienteres om følgende:

- a) den registeransvarliges og eventuelt dennes repræsentants identitet
- b) formålet med at behandle oplysningerne inden for Eurodac
- c) modtagerne af oplysningerne

Bilag til f. t. l. vedr. udlændingeloven

- d) i forbindelse med en person, der er omfattet af artikel 4 eller 8, pligten til at lade sine fingeraftryk optage
- e) hvorvidt der gives ret til at få indsigt i og foretage berigtigelse af de oplysninger, der vedrører den registrerede.

I forbindelse med en person, der er omfattet af artikel 4 eller 8, gives de oplysninger, der er nævnt i første afsnit, når dennes fingeraftryk optages.

I forbindelse med en person, der er omfattet af artikel 11, gives de oplysninger, der er nævnt i første afsnit, senest på det tidspunkt, hvor oplysningerne om denne person videregives til den centrale enhed. Denne pligt gælder ikke, hvis det viser sig umuligt at tilvejebringe oplysningerne, eller det vil indebære en uforholdsmæssig stor indsats.

2. En registreret kan i alle medlemsstater udøve de rettigheder, der er omhandlet i artikel 12 i direktiv 95/46/EF, i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer.

Den registrerede vil ud over de øvrige oplysninger, vedkommende i henhold til artikel 12, litra a), i direktiv 95/46/EF skal have udleveret, få meddelelse om, hvilke oplysninger der er registreret i den centrale database om vedkommende selv, og om, hvilken medlemsstat der har videregivet oplysningerne til den centrale enhed. En sådan indsigt i oplysningerne kan kun gives af en medlemsstat.

3. Enhver person kan i alle medlemsstater anmode om, at ukorrekte oplysninger berigtiges, eller at oplysninger, der er registreret ulovligt, slettes. Berigtigelsen og sletningen foretages inden for en rimelig frist af den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne, i overensstemmelse med medlemsstatens love, administrative bestemmelser og procedurer.

4. Hvis retten til berigtigelse og sletning udøves i en anden medlemsstat end den eller dem, der har videregivet oplysningerne, kontakter denne medlemsstats myndigheder myndighederne i de(n) pågældende medlemsstat(er), så de kan kontrollere, at oplysningerne er korrekte, samt at videregivelsen og registreringen af dem i den centrale database er lovlig.

5. Hvis det viser sig, at oplysninger, der er registreret i den centrale database, er ukorrekte eller ulovligt registreret, berigtiger eller sletter den medlemsstat, der har videregivet dem, oplysningerne i overensstemmelse med artikel 15, stk. 3. Den pågældende medlemsstat skal inden for en rimelig frist skriftligt bekræfte over for den registrerede, at den har taget skridt til at berigtige eller slette oplysningerne om vedkommende.

6. Hvis den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne, ikke anerkender, at oplysninger, der er registreret i den centrale database, er ukorrekte eller ulovligt registreret, skal den skriftligt forklare over for den registrerede, hvorfor den ikke er villig til at berigtige eller slette oplysningerne.

Den pågældende medlemsstat skal også orientere den registrerede om, hvilke skridt han/hun kan tage, hvis han/hun ikke kan acceptere den forklaring, der er givet. Denne orientering skal indeholde oplysninger om, hvordan den registrerede kan anlægge sag ved eller i givet fald indgive klage til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole, og hvilken økonomisk eller anden bistand der kan ydes i henhold til den pågældende medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer.

7. Anmodninger efter stk. 2 og 3 skal indeholde alle de nødvendige oplysninger til identifikation af den registrerede, herunder fingeraftryk. Oplysningerne anvendes udelukkende, når en registreret gør rettigheder efter stk. 2 og 3 gældende, og tilintetgøres straks derefter.

8. De kompetente myndigheder i medlemsstaterne skal samarbejde aktivt med henblik på straks at imødekomme de i stk. 3, 4 og 5 omhandlede rettigheder.

9. Den nationale tilsynsmyndighed i hver medlemsstat skal i overensstemmelse med artikel 28, stk. 4, i direktiv 95/46/EF bistå den registrerede med at udøve hans/hendes rettigheder.

10. Den nationale tilsynsmyndighed i den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne, og den nationale tilsynsmyndighed i den medlemsstat, hvor den registrerede opholder sig, skal bistå og på anmodning rådgive den pågældende, når han/hun gør sin ret til at få berigtiget eller slettet oplysninger gældende. Begge de nationale tilsynsmyndigheder skal samarbejde herom. Anmodninger om bistand kan rettes til den nati-

onale tilsynsmyndighed i bopælsmedlemsstaten, som sender anmodningen videre til myndigheden i den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne. Den registrerede kan også anmode den fælles tilsynsmyndighed, der er omhandlet i artikel 20, om bistand og rådgivning.

11. I hver medlemsstat kan enhver i overensstemmelse med den pågældende medlemsstats love, administrative bestemmelser og procedurer anlægge sag ved eller i givet fald indgive klage til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole, hvis vedkommende nægtes den ret til indsigt, der er omhandlet i stk. 2.

12. Enhver kan i overensstemmelse med de love, administrative bestemmelser og procedurer, der gælder i den medlemsstat, der har videregivet oplysningerne, anlægge sag ved eller i givet fald indgive klage til den pågældende medlemsstats kompetente myndigheder eller domstole vedrørende de oplysninger om vedkommende, der er registreret i den centrale database, med henblik på at udøve sine rettigheder i henhold til stk. 3. De nationale tilsynsmyndigheders pligt til at bistå og på anmodning rådgive den registrerede i overensstemmelse med stk. 10 gælder under hele denne proces.

Artikel 19

Den nationale tilsynsmyndighed

1. Hver medlemsstat drager omsorg for, at den eller de nationale tilsynsmyndigheder, der udpeges i henhold til artikel 28, stk. 1, i direktiv 95/46/EF, i fuld uafhængighed og i overensstemmelse med det pågældende medlemsstats nationale ret overvåger, at den pågældende medlemsstats behandling af personoplysninger i overensstemmelse med denne forordning, herunder videregivelsen af oplysninger til den centrale enhed, foregår på lovlig vis.

2. Hver medlemsstat sørger for, at den nationale tilsynsmyndighed har adgang til rådgivning fra personer med tilstrækkeligt kendskab til fingeraftryksoplysninger.

Artikel 20

Den fælles tilsynsmyndighed

1. Der oprettes en uafhængig fælles tilsynsmyndighed bestående af højst to repræsentanter fra tilsynsmyndighederne i hver medlemsstat. Hver delegation har én stemme.

2. Den fælles tilsynsmyndighed har til opgave at overvåge den centrale enheds virksomhed for at sikre, at de registreredes rettigheder ikke krænkes ved behandling eller brug af oplysninger, som den centrale enhed er i besiddelse af. Den overvåger endvidere, om den centrale enheds videregivelse af personoplysninger til medlemsstaterne er lovlig.

3. Den fælles tilsynsmyndighed skal endvidere undersøge gennemførelsesproblemer i forbindelse med driften af Eurodac, behandle problemer, der måtte opstå i forbindelse med de nationale tilsynsmyndigheders kontrol, samt udarbejde anbefalinger med henblik på fælles løsninger på de foreliggende problemer.

4. Den fælles tilsynsmyndighed bistås under udøvelsen af sine opgaver om nødvendigt aktivt af de nationale tilsynsmyndigheder.

5. Den fælles tilsynsmyndighed skal have adgang til rådgivning fra personer med tilstrækkeligt kendskab til fingeraftryksoplysninger.

6. Kommissionen bistår den fælles tilsynsmyndighed med udførelsen af dens opgaver. Den skal navnlig give den fælles tilsynsmyndighed alle de oplysninger, den anmoder om, og til enhver tid give den adgang til alle dokumenter og sagsakter samt adgang til de oplysninger, der opbevares i systemet, og give den adgang til alle sine lokaler.

7. Den fælles tilsynsmyndighed fastsætter sin forretningsorden med enstemmighed. Den bistås af et sekretariat, hvis opgaver fastsættes i forretningsordenen.

8. Den fælles tilsynsmyndigheds rapporter offentliggøres og tilsendes de myndigheder, som de nationale tilsynsmyndigheder aflægger rapport til, og tilsendes Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissionen til orientering. Endvidere kan den fælles tilsynsmyndighed når som helst forelægge Europa-Parlamentet, Rådet og Kommissi-

onen bemærkninger eller forslag til forbedringer vedrørende sin virksomhed.

9. Medlemmerne af den fælles tilsynsmyndighed må ved udøvelsen af deres opgaver ikke modtage instrukser fra nogen regering eller noget organ.

10. Den fælles tilsynsmyndighed høres om den del af budgetforslaget for driftsudgifterne for Eurodac's centrale enhed, der vedrører den. Dens udtalelse vedlægges det pågældende budgetforslag.

11. Den fælles tilsynsmyndighed nedlægges ved oprettelsen af den uafhængige kontrolinstans, der er omhandlet i traktatens artikel 286, stk. 2. Den uafhængige kontrolinstans afløser den fælles tilsynsmyndighed og udøver alle de beføjelser, som tillægges den ved en retsakt, hvorved denne instans oprettes.

KAPITEL VII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 21

Udgifter

1. Udgifterne i forbindelse med oprettelse og drift af den centrale enhed afholdes over Den Europæiske Unions almindelige budget.
2. Udgifterne til de nationale enheder og udgifterne til deres tilslutning til den centrale database afholdes af hver medlemsstat.
3. Udgifterne til videregivelse af oplysninger fra oprindelsesmedlemsstaten og til videregivelse eller meddelelse af resultaterne af sammenligningen til samme stat afholdes af den pågældende medlemsstat.

Artikel 22

Gennemførelsesbestemmelser

1. Rådet vedtager med det flertal, der er fastsat i artikel 205, stk. 2, i traktaten, de gennemførelsesbestemmelser, der er nødvendige for
 - at fastlægge den i artikel 4, stk. 7, omhandlede procedure
 - at fastlægge den i artikel 12, stk. 1, omhandlede procedure for blokering af oplysninger

– at udarbejde de i artikel 12, stk. 2, omhandlede statistikker.

I de tilfælde, hvor gennemførelsesbestemmelserne har indflydelse på de driftsomkostninger, som medlemsstaterne skal afholde, træffer Rådet afgørelse med enstemmighed.

2. De foranstaltninger, der er omhandlet i artikel 3, stk. 4, vedtages i overensstemmelse med proceduren i artikel 23, stk. 2.

Artikel 23

Udvalg

1. Kommissionen bistås af et udvalg.
2. Hvor der henvises til dette stykke, finder artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, anvendelse. Fristen i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF, er på tre måneder.
3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

Artikel 24

Årsrapport: kontrol og evaluering

1. Kommissionen forelægger en gang om året Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om den centrale enheds virksomhed. Årsrapporten skal omfatte oplysninger om forvaltningen af Eurodac og dets resultater sammenholdt med på forhånd fastlagte kvantitative indikatorer for de i stk. 2 omhandlede mål.
2. Kommissionen sørger for, at der oprettes systemer til overvågning af, hvorledes den centrale enhed fungerer set i forhold til de mål, der er fastlagt for resultater, omkostningseffektivitet og tjenesternes kvalitet.
3. Kommissionen evaluerer regelmæssigt den centrale enheds virksomhed for at fastslå, om dens mål er nået på en omkostningseffektiv måde, og for at tilvejebringe retningslinjer for effektivisering af den fremtidige virksomhed.
4. Et år efter at Eurodac har indledt sit virke, forelægger Kommissionen en evalueringsrapport om den centrale enhed med særlig vægt på omfanget af den faktiske efterspørgsel sammenlignet med den forventede efterspørgsel og på drifts- og forvaltningsmæssige spørgsmål på baggrund af erfaringerne med henblik på at finde

frem til mulige forbedringer af virksomheden på kort sigt.

5. Tre år efter at Eurodac har indledt sit virke og hvert sjette år derefter, forelægger Kommissionen en samlet evaluering af Eurodac, hvori den gennemgår de opnåede resultater set i forhold til målene, vurderer, om de grundlæggende principper fortsat skal anvendes, og tager stilling til eventuelle konsekvenser for den fremtidige virksomhed.

Artikel 25

Sanktioner

Medlemsstaterne sikrer, at der pålægges passende sanktioner, hvis oplysninger, der er registreret i den centrale database, anvendes i strid med formålet med Eurodac, jf. artikel 1, stk. 1.

Artikel 26

Geografisk anvendelsesområde

Denne forordning finder ikke anvendelse på de områder, hvor Dublin-konventionen ikke anvendes.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. december 2000.

Artikel 27

Ikrafttræden og anvendelse

1. Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

2. Denne forordning finder anvendelse, og Eurodac indleder sit virke, fra den dag, der er anført i en meddelelse, som Kommissionen offentliggør i De Europæiske Fællesskabers Tidende, når følgende betingelser er opfyldt:

- a) hver medlemsstat har meddelt Kommissionen, at den har truffet de nødvendige tekniske foranstaltninger til videregivelse af oplysninger til den centrale enhed i overensstemmelse med de gennemførelsesbestemmelser, der er vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 7, og til overholdelse af de gennemførelsesbestemmelser, der er vedtaget i henhold til artikel 12, stk. 5, og
- b) Kommissionen har truffet de nødvendige tekniske foranstaltninger for, at den centrale enhed kan indlede sit virke i overensstemmelse med de gennemførelsesbestemmelser, der er vedtaget i henhold til artikel 4, stk. 7, og artikel 12, stk. 5.

På Rådets vegne

H. VÉDRINE

Formand

-
- 1) EUT C ...
 - 2) EUT C ...
 - 3) EUT C ...
 - 4) Aftalen træder i kraft den første dag i den anden måned efter de kontraherende parter meddelelse om
 - 5) EFT C 304 E af 30.10.2001, s. 192.
 - 6) Udtalelse af 9. april 2002 (endnu ikke offentliggjort EUT).
 - 7) EFT C 125 af 27.5.2002, s. 28.
 - 8) EFT C 254 af 19.8.1997, s. 1.
 - 9) EFT L 316 af 15.12.2000, s. 1.
 - 10) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.
 - 11) EFT C 364 af 18.12.2000, s. 1.
 - 12) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.
 - 13) EFT C 189 af 7.7.2000, s. 105 og 227, og udtalelse af 21.9.2000 (endnu ikke offentliggjort i EFT).
 - 14) EFT C 254 af 19.8.1997, s. 1.
 - 15) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.
 - 16) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

Til lovforslag nr. L 77. Skriftlig fremsættelse (23. februar 2005)

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af udlændingeloven (Tilknytning til Eurodacforordningen og Dublinforordningen m.v.)

(Lovforslag nr. L 77).

Lovforslaget har tidligere været fremsat som lovforslag nr. L 35 af 7. oktober 2004 om ændring af udlændingeloven. Lovforslag nr. L 35 bortfaldt ved nyvalg til Folketinget den 8. februar 2005. Det fremsatte lovforslag er identisk med lovforslag nr. L 35 bortset fra enkelte, redaktionelle ændringer.

Den danske regering har anmodet om, at Danmark bliver tilknyttet Eurodacforordningen og Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag. Kommissionen har tilkendegivet, at Danmarks tilknytning til Eurodacforordningen og Dublinforordningen efter Kommissionens opfattelse kan ske på mellemstatsligt grundlag ved en såkaldt parallelaftale. Den 8. maj 2003 vedtog Rådet en afgørelse om, at Kommissionen bemyndiges til at indlede forhandlinger om dansk tilknytning til begge forordninger på mellemstatsligt grundlag.

Det er Rådet, der på Det Europæiske Fællesskabs vegne indgår parallelaftale med Danmark. Rådet har endnu ikke truffet afgørelse om indgåelse af en parallelaftale om dansk tilknytning til Eurodac- og Dublinforordningerne. Kommissionen har den 20. september 2004 til Rådet fremsendt et udkast til aftale mellem Det Europæiske Fællesskab og Kongeriget Danmark om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning, der er indgivet i Danmark eller en anden EU-medlemsstat, og om "Eurodac" til sammenligning af fingeraftryk med henblik på en effektiv anvendelse af Dub-

linkonventionen. Aftaleudkastet er resultatet af forhandlinger med den danske regering og blev godkendt af parterne den 8. juni 2004.

Inden Rådet træffer afgørelse om Fællesskabets indgåelse af parallelaftalen, skal Europa-Parlamentet høres over aftaleudkastet.

Efter aftaleudkastet træder aftalen i kraft den første dag i den anden måned efter de kontraherende parter underretning om, at de har fuldført deres respektive påkrævede procedurer.

Med henblik på at sikre, at den danske lovgivning kan være på plads, og at Danmark dermed kan tilknytte sig de to retsakter på mellemstatsligt grundlag, så snart procedurerne i EU er afsluttet, fremsættes lovforslaget på nuværende tidspunkt, selvom Rådet endnu ikke har truffet afgørelse om Fællesskabets aftaleindgåelse.

Lovforslaget muliggør Danmarks tilknytning på mellemstatsligt grundlag til de regler, der følger af Eurodacforordningen, og de regler, der følger af Dublinforordningen som afløsning for reglerne i Dublinkonventionen.

Med en vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget i medfør af grundlovens § 19 samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne godkender aftalen om dansk tilknytning til Eurodacforordningen og Dublinforordningen på mellemstatsligt grundlag, ligesom det med lovforslaget ønskes sikret, at der på tidspunktet for Rådets forventede beslutning om godkendelse af parallelaftalen er tilvejebragt det lovgivningsmæssige grundlag for Danmarks tilknytning.

Såfremt Rådet – mod forventning – måtte ønske ændringer i aftaleudkastet, som regeringen kan tilslutte sig, vil det blive vurderet, om der er behov for justering af de ved lovforslaget foreslåede bestemmelser til opfyldelse af Eurodac- og Dublinforordningernes regler i dansk ret.

Lovforslaget indebærer endvidere, at integrationsministeren kan fastsætte nærmere bestemmelser til gennemførelse af fremtidige ændrin-

ger til de to forordninger eller vedtagelse af yderligere gennemførelsesforanstaltninger i EU. Inden Danmark meddeler Kommissionen, at Danmark vil træffe sådanne gennemførelsesforanstaltninger, vil sagen efter gældende praksis blive behandlet i Folketingets Europaudvalg.

Lovforslaget muliggør endvidere Danmarks deltagelse på mellemstatsligt grundlag i aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Island og Norge om kriterier og mekanismer for fastsættelse af, hvilken stat der er ansvarlig for behandlingen af en asylansøgning indgivet i en medlemsstat eller i Island eller Norge, der omfatter såvel Eurodac- som Dublinforordningen. Dette muliggør, at reglerne i Dublin- og Eurodacforordningerne, der i dag gælder mellem Fællesskabet og Norge og Island, også vil gælde mellem Danmark og Norge og Island.

Kommissionen har afsluttet forhandlingerne om en tilsvarende aftale med Schweiz om

Schweiz' deltagelse i Eurodacforordningen og Dublinforordningen. Det forventes, at denne aftale vil blive indgået mellem Fællesskabet og Schweiz i år. Lovforslaget muliggør Danmarks deltagelse på mellemstatsligt grundlag i den forventede aftale, hvorved reglerne i Eurodac- og Dublinforordningerne kommer til at gælde mellem Danmark og Schweiz.

Med en vedtagelse af lovforslaget giver Folketinget samtykke i medfør af grundlovens § 19 til, at regeringen på Danmarks vegne på mellemstatsligt grundlag kan tilslutte sig, at den ovennævnte aftale mellem Fællesskabet og Island og Norge bliver anvendelig i forhold til Danmark. Tilsvarende giver Folketinget samtykke til, at regeringen på Danmarks vegne på mellemstatsligt grundlag kan tilslutte sig, at den forventede aftale mellem Fællesskabet og Schweiz bliver anvendelig i forhold til Danmark.